

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
IX kadencja



Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 59. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2018 r.

SPIS TREŚCI

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 59. posiedzeniu Senatu:

senatora Rafała Ambrozika	7
senatora Ryszarda Bonisławskiego.....	9
senatora Zbigniewa Cichonia	18
senatora Roberta Dowhana.....	22
senatora Roberta Gawła.....	31
senatora Arkadiusza Grabowskiego	38
senatora Macieja Grubskiego	45
senatora Jana Marii Jackowskiego oraz senatora Andrzeja Pająka.....	51
senatora Andrzeja Kamińskiego	52
senatora Andrzeja Kobiaka	55
senator Marii Koc	69
senatora Tadeusza Kopia	72
senator Małgorzaty Kopiczko.....	75
senatora Jana Filipa Libickiego.....	81
senatora Krzysztofa Mroza	84
senatora Grzegorza Napieralskiego.....	86
senatora Jarosława Obremskiego.....	107
senatora Grzegorza Peczkisa	114
senatora Leszka Piechoty	122
senatora Mariana Poślednika.....	124
senatora Michała Potocznoego	128
senatora Marka Rockiego.....	131
senatorów Jana Rulewskiego, Marka Rockiego, Jerzego Weisły, Leszka Czarnobaja, Piotra Florka, Marka Borowskiego, Władysława Komarnickiego, Mieczysława Augustyna, Ryszarda Bonisławskiego, Grażyny Sztark, Piotra Wacha, Sławomira Rybickiego, Grzegorza Napieralskiego, Wiesława Kiliana, Piotra Zientarskiego, Bogdana Klicha, Jana Filipa Libickiego, Przemysława Terminińskiego, Andrzeja Kobiaka oraz Aleksandra Pocięja	133
senatora Sławomira Rybickiego.....	135
senatora Waldemara Sługockiego.....	137
senatorów Grażyny Sztark, Piotra Florka, Barbary Zdrojewskiej, Piotra Zientarskiego, Tomasza Grodzkiego oraz Jerzego Weisły	180
senatorów Grażyny Sztark, Bogdana Klicha, Mieczysława Augustyna, Piotra Wacha, Mariana Poślednika, Waldemara Sługockiego, Barbary Borys-Damięckiej, Kazimierza Kleiny,	

Władysława Komarnickiego, Marka Rockiego, Tomasza Grodzkiego oraz Barbary Zdrojewskiej.....	181
senator Grażyny Sztark	183
senatora Antoniego Szymańskiego	189
senatora Jerzego Wcisły.....	192

59. POSIEDZENIE SENATU

(16 kwietnia 2018 r.)

Oświadczenie senatora Rafała Ambrozika

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Krzysztofa Jurgieła

Szanowny Panie Ministrze!

Instytut Ogrodnictwa w Skierniewicach powstał w wyniku połączenia 2 znanych skierniewickich instytutów: Instytutu Sadownictwa i Kwiaciarnictwa oraz Instytutu Warzywnictwa. Obecnie to największe centrum naukowo-badawcze, które działa na rzecz polskich rolników od 65 lat. Przez ten okres skierniewickie instytuty przyczyniły się do zmiany profilu polskiego sadownictwa, warzywnictwa, kwiaciarnictwa, pszczelarstwa, dzięki czemu Polska stała się jednym z liderów w produkcji owoców, warzyw, grzybów, produktów pszczelich w Europie i na świecie. Eksport produktów ogrodniczych pozytywnie wpływa na polski budżet, a konsumpcja krajowa zapewnia utrzymanie zdrowia społeczeństwa. Przez lata skierniewickie instytuty opracowywały nadal funkcjonujące technologie prowadzenia sadów, ogrodów, gospodarstw warzywnych z wykorzystaniem prawidłowych technik nawożenia i nawadniania, promując przy tym ekologiczną produkcję. I czynią to obecnie, gdyż jest to niezbędne do utrzymania przez Polskę silnej pozycji na konkurencyjnym rynku.

Dlatego też za wysoce niepokojące należy uznać informacje dotyczące możliwości sprzedaży instytutu podmiotom prywatnym, a tym samym utraty nad nim kontroli. Według zasłużonych osób ze świata nauki, z których część pracuje obecnie w instytucie, nie ma przyszłości dla polskiego ogrodnictwa po oddaniu placówki naukowo-badawczej prywatnemu podmiotowi. Osoby te powątpiewają także w koncepcję wejścia instytutu do Narodowego Instytutu Technologii.

W związku z tym proszę o informację, jakie plany w stosunku do skierniewickiego instytutu ma minister rolnictwa i rozwoju wsi. Czy realizacja jednego z wymienionych wariantów jest w najbliższej przyszłości możliwa?

Z poważaniem
Rafał Ambrozik

Odpowiedź

Warszawa, 10 maja 2018 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W związku z pismem BPS/043-59-1619/19 z dnia 18 kwietnia 2018 r., przy którym załączono oświadczenie złożone przez senatora Rafała Ambrozika w sprawie możliwej sprzedaży Instytutu Ogrodnictwa (InHort) podmiotom prywatnym oraz koncepcji włączenia Instytutu Ogrodnictwa do Narodowego Instytutu Technologii, przedkładałam stanowisko jak niżej.

Uprzejmie informuję Pana Przewodniczącego, że nie planuję w obecnej i dalszej perspektywie sprzedaży Instytutu Ogrodnictwa podmiotom prywatnym ani włączenia Instytutu w struktury Narodowego Instytutu Technologii. Projekt ustawy o Narodowym Instytucie Technologicznym został wycofany przez wnioskodawcę, Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Instytut Ogrodnictwa jest jednym z 5 instytutów badawczych nadzorowanych przez Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, który posiada kategorię A, nadaną przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz pełni bardzo ważną rolę w prowadzeniu prac badawczo-rozwojowych i wdrożeniowych dla branży ogrodniczej. Ponadto Instytut w ramach realizowanego programu wieloletniego dostarcza dla różnego szczebla państwowych i samorządowych jednostek organizacyjnych informacji o zachodzących trendach w ogrodnictwie, a Ministerstwu Rolnictwa i Rozwoju Wsi kompleksowych danych niezbędnych do realizacji polityki krajowej i unijnej w obszarze warzywnictwa, sadownictwa, kwaciarstwa i pszczelnictwa.

Krzysztof Jurgiel

Oświadczenie senatora Ryszarda Bonisławskiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra kultury i dziedzictwa narodowego Piotra Glińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Na podstawie pisma złożonego przez dyrektorów niepublicznych szkół muzycznych proszę Pana Ministra o wyjaśnienie sytuacji związanej ze znacznym obniżeniem dotacji przeznaczonych na działalność tych szkół.

Ośmielam się zwrócić uwagę, że wbrew opiniom rozpowszechnianym przez Departament Szkolnictwa Artystycznego i Edukacji Kulturalnej MKiDN niepubliczne szkoły artystyczne pełnią ważną rolę kulturotwórczą w naszym kraju. Po pierwsze, zapewniają możliwość podjęcia edukacji artystycznej osobom, które nie mogły jej podjąć w szkole publicznej z powodu obowiązującego tam limitu miejsc. Po drugie, szkoły te często działają w miejscowościach, w których nie ma publicznych szkół artystycznych.

W związku z powyższym proszę o wyjaśnienie, jakie powody stoją za decyzją o obniżeniu opisywanych wyżej dotacji.

Z poważaniem
Ryszard Bonisławski

Odpowiedź

Warszawa, 8 czerwca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Ryszarda Bonisławskiego złożone podczas 59. posiedzenia Senatu RP, w załączeniu przesyłam szczegółową informację dotyczącą niepublicznych szkół artystycznych.

Dziękując za zainteresowanie problematyką szkolnictwa artystycznego, pragnę zapewnić o woli resortu kultury współpracy we wszystkich kwestiach istotnych dla rozwoju i upowszechniania kultury.

Z wyrazami szacunku

Piotr Gliński

Stanowisko

Warszawa, 30 maja 2018 r.

Informacja w sprawie dotowania niepublicznych szkół muzycznych

W systemie oświaty szkoły artystyczne finansowane są na następujących zasadach:

1. Publiczne szkoły artystyczne prowadzone **przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego** (MKiDN) otrzymują środki finansowe na funkcjonowanie w niezbędnej wysokości za pośrednictwem Centrum Edukacji Artystycznej.

2. Publiczne szkoły artystyczne prowadzone **przez jednostki samorządu terytorialnego** (jst) finansowane są w ramach części oświatowej subwencji ogólnej przekazywanej jst. Środki przekazywane jst w ramach subwencji ogólnej na jednego ucznia w prowadzonych przez nie szkołach artystycznych pozostają w wysokości porównywalnej do kosztów ponoszonych na jednego ucznia w szkołach prowadzonych przez MKiDN. Częstokroć problematyczną kwestią jest ich dalsze przekazywanie przez jst do samej szkoły w zaniżonej wysokości. Wszystkie środki uzyskane w ramach części oświatowej subwencji mają być wykorzystane przez jst na realizację celów oświatowych, bez przypisania do określonego typu placówki, co sprzyja zauważalnym tendencjom do zakładania szkół artystycznych przez jst w celu poprawy sytuacji budżetowej oświaty w danej jednostce.

3. Publiczne szkoły artystyczne prowadzone **przez osoby fizyczne lub osoby prawne** inne niż jst otrzymują dotację z MKiDN za pośrednictwem Centrum Edukacji Artystycznej w wysokości 100% kosztów ponoszonych na jednego ucznia w szkole danego typu prowadzonej przez MKiDN.

4. Niepubliczne szkoły artystyczne **posiadające uprawnienia szkoły publicznej** realizujące **kształcenie ogólne** otrzymują dotację z MKiDN za pośrednictwem Centrum Edukacji Artystycznej w wysokości 100% kosztów ponoszonych na jednego ucznia w szkole danego typu prowadzonej przez MKiDN.

5. Niepubliczne szkoły artystyczne posiadające uprawnienia szkoły publicznej realizujące **wyłącznie kształcenie artystyczne** otrzymują dotację z MKiDN za pośrednictwem Centrum Edukacji Artystycznej w wysokości nie niższej niż 25% kosztów ponoszonych na jednego ucznia w szkole danego typu prowadzonej przez MKiDN.

6. Inne niepubliczne szkoły artystyczne mogą otrzymywać dotację z MKiDN za pośrednictwem Centrum Edukacji Artystycznej – ustawa o finansowaniu zadań oświatowych nie nakłada obowiązku jej wypłaty, nie określa również jej wysokości.

Podkreślenia wymaga fakt, że szkoły artystyczne, w tym także muzyczne, są szkołami zawodowymi przygotowującymi artystów do prowadzenia zawodowej działalności artystycznej. Konsekwencją takiego charakteru szkoły są określane przez MKiDN efekty kształcenia zawarte w podstawie programowej kształcenia w zawodach szkolnictwa artystycznego oraz ramowe plany nauczania.

Niezbędnym warunkiem osiągnięcia przez ucznia określonych efektów kształcenia jest posiadanie predyspozycji i uzdolnień właściwych dla danego kierunku kształcenia, dlatego publiczne szkoły artystyczne są zobowiązane do ich weryfikacji w ramach postępowania rekrutacyjnego. Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego określa również limity wieku osób dopuszczonych do rekrutacji. Od 1 września 2016 r. także niepubliczne szkoły artystyczne posiadające uprawnienia szkoły publicznej zostały zobowiązane do weryfikacji u kandydatów uzdolnień, predyspozycji lub praktycznych umiejętności niezbędnych do podjęcia kształcenia w danej szkole artystycznej, danym zawodzie, specjalności lub specjalizacji.

Biorąc pod uwagę statystyczny odsetek w każdej populacji osób, u których występują ww. uzdolnienia, jak również wysokie koszty kształcenia w szkołach artystycznych oraz zapotrzebowanie rynku pracy w zakresie zawodów szkolnictwa artystycznego, dla efektywności realizacji środków publicznych bardzo istotne jest właściwe kształtowanie sieci działających szkół artystycznych biorąc pod uwagę zarówno do-

stępnosc do tych szkół osób posiadających ww. uzdolnienia, jak i zapotrzebowanie rynkowe w danym zawodzie artystycznym. Raz jeszcze należy podkreślić, że podstawową funkcją szkoły artystycznej jest kształcenie zawodowe, nie zaś upowszechnianie kultury i umiejętności artystycznych w społeczeństwie – te niezwykle ważne społecznie funkcje realizują ogniska artystyczne, działające również w systemie oświaty i domy kultury.

Zważywszy na powyższe, zgodnie z ustawą Prawo oświatowe, Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego uzyskał wpływ na kształtowanie sieci publicznych szkół artystycznych:

- może zakładać i prowadzić takie szkoły;
- wyraża zgodę i zawiera porozumienia w sprawie założenia szkoły artystycznej przez jednostkę samorządu terytorialnego;
- wyraża zgodę na założenie publicznej szkoły artystycznej prowadzonej przez osobę prawną inną niż jst lub osobę fizyczną.

Zauważyć również warto, że takich kompetencji MKiDN, niezbędnych dla właściwego kształtowania sieci szkół, nie przewidziano w przypadku niepublicznych szkół artystycznych. Wprawdzie MKiDN prowadzi ewidencję niepublicznych szkół artystycznych oraz nadaje takim szkołom uprawnienia szkoły publicznej, jednakże zobowiązany jest do tego wobec każdego podmiotu spełniającego wymagania formalne.

Biorąc pod uwagę istniejącą, rozwiniętą sieć publicznych szkół artystycznych, wysokie koszty kształcenia w szkołach artystycznych, jak również brak wpływu organów władzy publicznej na rozwój sieci szkół niepublicznych, w 2016 r. w nowelizacji ustawy o systemie oświaty określono następujące wysokości dotacji należnych niepublicznym szkołom artystycznym posiadającym uprawnienia szkoły publicznej:

- dla szkół artystycznych realizujących kształcenie ogólne utrzymano dotację w wysokości 100% wydatków ponoszonych na jednego ucznia w szkołach MKiDN danego typu. Są to szkoły, w których realizowany jest obowiązek szkolny lub obowiązek nauki. Uczeń uczęszczając do ww. szkół nie korzysta jednocześnie z kształcenia w szkołach ogólnokształcących;
- dla szkół realizujących jedynie kształcenie artystyczne obniżono wysokość dotacji z 50% do kwoty nie niższej niż 25% wydatków ponoszonych na jednego ucznia w szkołach MKiDN danego typu.

Zmiana ta uzasadniona jest również tym, że kształcenie oferowane przez niepubliczne szkoły artystyczne realizujące wyłącznie kształcenie artystyczne ma charakter nieobowiązkowy. Ze względu zaś na cel szkolnictwa artystycznego (co w konsekwencji wyraża się również w efektach kształcenia określonych w podstawie programowej kształcenia w zawodach szkolnictwa artystycznego, które mają być osiągnięte także w niepublicznych szkołach artystycznych posiadających uprawnienia szkoły publicznej) trzeba pamiętać, iż kształcenie artystyczne w szkołach artystycznych nie jest adresowane powszechnie, a jedynie do osób posiadających uzdolnienia, predyspozycje i umiejętności praktyczne niezbędne do podjęcia kształcenia w szkole danego typu.

Biorąc pod uwagę efektywność kształcenia artystycznego, a także sieć szkół artystycznych danego typu, należy również pamiętać o dostępności kadry dydaktycznej posiadającej wymagane kwalifikacje do nauczania poszczególnych zajęć edukacji artystycznej. W niektórych regionach, gdzie powstało w ostatnich latach wiele, zwłaszcza szkół muzycznych I st., nauczyciele posiadający kwalifikacje do nauczania nawet najpowszechniej występujących przedmiotów w tych szkołach jak gra na fortepianie, pracują często na 3, 4 a nawet 5 etatach równocześnie, a w wielu przypadkach szkoły występują o zgodę ministra na zatrudnienie nauczyciela nieposiadającego wymaganych kwalifikacji.

Warte zauważenia jest również to, że niepubliczne szkoły artystyczne posiadające uprawnienia szkoły publicznej, realizujące wyłącznie kształcenie artystyczne dotację w wysokości 50% wydatków ponoszonych na jednego ucznia w szkołach MKiDN danego typu, *de facto* otrzymywały jedynie w roku 2016. We wcześniejszych latach, dotacja ta była im wypłacana w niższej wysokości ze względu na niewystarczające środki budżetowe, którymi dysponował resort kultury. Nie w pełni więc uzasadnione są stwierdzenia o obniżeniu wysokości dotacji.

Na marginesie, odnotować również można, że w wyniku prowadzonych analiz w resorcie kultury, po raz pierwszy postulat określenia wysokości dotacji dla takich szkół artystycznych na poziomie „nie niższym niż 25% wydatków ponoszonych na jednego ucznia w szkołach MKiDN danego typu” został zgłoszony w 2014 i 2015 r. przez ówczesnego Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, p. prof. Małgorzatę Omilanowską.

Nieuzasadnione są także informacje zawarte w wystąpieniu przedstawicieli niepublicznych szkół muzycznych o zmianach w przepisach prawa dotyczących zasad zatrudniania nauczycieli, które generują dla szkół dodatkowe koszty. Należy zauważyć, że wprawdzie w ubiegłym roku dodano do ustawy Karta Nauczyciela art. 10a, w którym wprost uregulowano kwestię zatrudniania nauczycieli m.in. w szkołach niepublicznych na podstawie umowy o pracę, jednakże pamiętać należy, że wcześniej te szkoły obowiązywały również przepisy Kodeksu pracy. Jak słusznie zauważono w uzasadnieniu do projektu ustawy o finansowaniu zadań oświatowych, w odniesieniu do dodawanego art. 10a ustawy Karta Nauczyciela, m.in. w szkołach niepublicznych „wybór podstawy zatrudnienia nie może naruszać obowiązujących przepisów prawa w powyższym zakresie. Zgodnie z przepisami art. 22 §1–1² Kodeksu pracy przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca – do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Zatrudnienie w takich warunkach jest zatrudnieniem na podstawie stosunku pracy, bez względu na nazwę zawartej przez strony umowy. Nie jest dopuszczalne zastąpienie umowy o pracę umową cywilnoprawną przy zachowaniu warunków wykonywania pracy, określonych powyżej. (...) Prowadzenie zajęć stanowiących realizację podstawy programowej wychowania przedszkolnego czy też prowadzenie obowiązkowych zajęć edukacyjnych w szkole wiąże się z koniecznością osobistego świadczenia przez nauczyciela umówionego rodzaju pracy na rzecz pracodawcy, w określonym miejscu i w określonych godzinach, w sposób ciągły, jak również niezbędne jest, aby wykonywane zadania były poddane bieżącemu nadzorowi. Charakter tej pracy przesądza zatem, że zatrudnienie ww. nauczycieli powinno nosić cechy stosunku pracy i być dokonywane na podstawie umowy o pracę” (Uzasadnienie projektu ustawy o finansowaniu zadań oświatowych, str. 36–37). W zasadniczym więc zakresie także dotychczas obowiązujące niepubliczne szkoły artystyczne przepisy Kodeksu pracy zobowiązywały te szkoły do zatrudniania nauczycieli na podstawie umowy o pracę.

Nie sposób jednocześnie nie dostrzec, iż przeprowadzane sukcesywnie kontrole wydatkowania dotacji w niepublicznych szkołach artystycznych wskazują na to, iż w wielu przypadkach wysokość wynagrodzenia dyrektorów szkół niepublicznych jest nieproporcjonalna zarówno w stosunku do wynagrodzenia nauczycieli w tych szkołach, jak i do wynagrodzenia wypłacanego dyrektorom szkół publicznych. W skrajnych przypadkach wykazane wynagrodzenie dyrektora wynosiło nawet kilkadziesiąt tysięcy złotych, a łączne roczne wydatki na wynagrodzenie dyrektora przewyższało wydatki na wynagrodzenia wszystkich nauczycieli. W tych przypadkach wydaje się więc zasadne raczej racjonalizowanie kosztów w obszarach niewpływających na jakość kształcenia.

Trudno również odnieść się do wskazywanych w wystąpieniu szkół niepublicznych argumentów dotyczących konieczności ponoszenia kosztów zapewnienia zastępstwa podczas nieobecności pracowników będących na zwolnieniach lekarskich, które to koszty występują u wszystkich pracodawców, nie tylko w niepublicznych szkołach artystycznych.

Nie sposób również zgodzić się z postulatem uchylecia wymogu uczestniczenia w co najmniej 50% obowiązkowych zajęć edukacyjnych przez ucznia, na którego szkoła uzyskuje dotację. Jego zniesienie byłoby sprzeczne z zasadą efektywności wydatków publicznych i prowadziłoby do sytuacji wydatkowania dotacji na uczniów de facto niepobierających nauki w danej szkole. Podkreślić należy, iż przepis ustawowy stanowi swoisty kompromis, wymagając obecności ucznia jedynie w co najmniej połowie obowiązkowych zajęć edukacyjnych.

Dla właściwej ilustracji obecnej sytuacji szkolnictwa artystycznego w Polsce, pozwalałabym sobie przekazać w załączeniu również dane liczbowe dotyczące zarówno nie-

publicznych, jak i publicznych szkół muzycznych oraz wysokości stawek dotacji wypłacanych niepublicznym szkołom muzycznym:

- załącznik 1. Dane dotyczące publicznych szkół muzycznych,
- załącznik 2. Dane dotyczące niepublicznych szkół muzycznych,
- załącznik 3. Dane dotyczące wysokości dotacji dla niepublicznych szkół muzycznych.

Załączone dane nie wskazują na razie, aby wprowadzone od 1 stycznia 2017 r. zmiany w zasadach dotowania niepublicznych szkół artystycznych spowodowały zmniejszenie ich liczby, czy liczby uczących się w nich uczniów. W ostatnich latach zarówno liczba wniosków o wpis do ewidencji niepublicznych szkół artystycznych, jak i wniosków o wykreślenie z tej ewidencji szkół muzycznych w skali jednego roku wynosi od kilku do kilkunastu. Nic również nie wskazuje na to, by w bieżącym roku liczba ta znacząco wzrosła.

Podkreślić również należy, że niepubliczne szkoły muzyczne dotychczas rzadko przystępowały do organizowanych cyklicznie przez Centrum Edukacji Artystycznej przesłuchań muzycznych i testów z przedmiotów teoretycznych. Biorące zaś w nich udział szkoły niepubliczne w większości wykazują poziom kształcenia poniżej średniej w poszczególnych latach.

Odnosząc się także do informacji wskazanej przez podpisanych na piśmie z dnia 4 kwietnia br. przedstawicieli szkół niepublicznych, że szkoły te powstały w miejscowościach, gdzie nie ma szkół publicznych, pozwałam sobie przekazać dane o publicznych szkołach artystycznych znajdujących się w najbliższej odległości od ww. szkół niepublicznych:

- w Trójmieście – działa 8 publicznych szkół muzycznych, zarówno I, jak i II stopnia,
- w Rumii i Redzie – w odległości kilkunastu km szkoły w Wejherowie i Pucku, a także dostępne szkoły w Trójmieście,
- w Kolbudach – kilkanaście km do szkół w Trójmieście,
- w Warszawie – 19 publicznych szkół muzycznych, zarówno I, jak i II stopnia,
- w Żyrardowie działają publiczne szkoły muzyczne I i II st., w odległości kilkunastu km szkoła w Grodzisku Maz.,
- w przypadku Pęcice – najbliższa szkoła publiczna znajduje się w Pruszkowie w odległości 2 km, w odległości kilkunastu km znajdują się publiczne szkoły warszawskie, a także szkoła w Grodzisku Maz.,
- w Krośnie działają 3 publiczne szkoły muzyczne, a w odległości kilkunastu km dodatkowo szkoła w Rymanowie,
- w Chełmie działają publiczne szkoły muzyczne I i II st.,
- w Ostrowcu Świętokrzyskim działa publiczna szkoła muzyczna,
- w przypadku Trzciany – w okolicy działa 8 publicznych szkół muzycznych I st., z czego najbliższe w odległości 13 km (w Rzeszowie) i 18 km (w Ropczycach);
- w przypadku Zawiercia – w okolicy 5 publicznych szkół muzycznych I st., z czego najbliższa w odległości 13 km (w Myszkowie),
- w przypadku Główna – ok. 20 km do publicznej szkoły w Łowiczu i 30 km do szkół w Łodzi i Zgierzu,
- w Szczecinie – 7 publicznych szkół muzycznych, zarówno I, jak i II st.,
- we Wrocławiu działa zespół publicznych szkół plastycznych.

Pogląd, że szkoły niepubliczne uzupełniają sieć szkół artystycznych w miejscowościach, w których brak jest szkół publicznych, spośród sygnatariuszy pisma wydają się więc uzasadniać jedynie szkoły w Lubartowie, Ostródzie i Bełżycach, w przypadku których odległość od najbliższej szkoły publicznej danego typu przekracza 30 km.

Biorąc więc pod uwagę możliwość realizacji podstawy programowej jedynie z uczniami posiadającymi odpowiednie predyspozycje i uzdolnienia brak jest uzasadnienia dla funkcjonowania w takim zagęszczeniu szkół finansowanych ze środków publicznych. Zasadne zaś wydaje się zapewnienie dzieciom i młodzieży w takich miejscowościach dostępu w jak najszerszym zakresie do edukacji kulturalnej oferowanej np. przez ogniska muzyczne prowadzące naukę gry na instrumentach, w zakresie umożliwiającym realizację przez dzieci i młodzież pasji i rozwijanie uzdolnień.

Pragnę więc podkreślić, że sformułowanie „w wysokości nie niższej niż 25% podstawowej kwoty dotacji dla szkół artystycznych danego typu” daje resortowi kultury możliwość wpływania na rozwój sieci takich szkół poprzez zwiększenie wysokości dotacji, w przypadku potrzeby zwiększenia liczby szkół, jak również stosownie do możliwości budżetowych resortu. Taka sytuacja miała miejsce w ubiegłym roku budżetowym, w którym w ostatnich miesiącach wypłacono niepublicznym szkołom artystycznym dotację zwiększoną do poziomu 37%. Jestem więc przekonany, że przyjęte w ustawie rozwiązanie jest optymalne ze względu na efektywny rozwój szkolnictwa artystycznego w Polsce.

Piotr Gliński

Załącznik nr 1. Dane dotyczące publicznych szkół muzycznych

	szkoły publiczne prowadzone przez Ministra				szkoły publiczne prowadzone przez jednostki samorządu terytorialnego				szkoły publiczne prowadzone przez osoby prawne inne niż jst oraz os. fiz.		ogółem wszystkich	
	szkoły muzyczne I stopnia	szkoły muzyczne II stopnia	ogólnokształcące szkoły muzyczne I stopnia	ogólnokształcące szkoły muzyczne II stopnia	szkoły muzyczne I stopnia	szkoły muzyczne II stopnia	ogólnokształcące szkoły muzyczne I stopnia	ogólnokształcące szkoły muzyczne II stopnia	szkoły muzyczne I stopnia	ogólnokształcące szkoły muzyczne I stopnia		
2015 r.												
szkoły	217	69	23	24	117	19	19	19	6	1	2	497
nauczyciele	4475	1585	1105	1114	2678	447	859	285	23	61		12632
uczniowie	32767	6706	5115	3172	19162	1981	4016	780		244		73943
2016 r.												
szkoły	217	70	23	24	119	19	19	19	6	1	2	500
nauczyciele	4526	1670	1075	1070	2789	443	861	287	23	123		12867
uczniowie	33003	6927	4786	3051	19807	1977	3882	822	65	253		74573
2017 r.												
szkoły	218	72	23	24	120	19	19	19	6	1	2	504
nauczyciele	4461	1602	1140	1168	2811	479	890	280	23	79		12933
uczniowie	32446	6846	4886	3394	19763	2071	3943	806	126	289		74570

Załącznik nr 2. Dane dotyczące niepublicznych szkół muzycznych

	szkoły muzyczne I stopnia		szkoły muzyczne II stopnia		ogólno kształcące szkoły muzyczne I stopnia	ogólno kształcące szkoły muzyczne II stopnia	razem	
	z U	bz U	z U	bz U	z U	z U	z U	bz U
2012 r.								
szkoły	66	97	30	24	5	3	104	121
nauczyciele	698	390	385	190	165	59	1307	580
uczniowie	3721	2877	1140	513	306	55	5222	3390
2013 r.								
szkoły	73	96	30	27	5	3	111	123
nauczyciele	805	395	492	105	165	55	1980	792
uczniowie	3721	2499	1140	363	306	60	6851	6245
2014 r.								
szkoły	70	87	30	25	5	3	108	112
nauczyciele	962	386	346	171	185	64	1943	912
uczniowie	3435	2257	877	487	446	132	4890	6389
2015 r.								
szkoły	76	82	30	24	4	3	113	106
nauczyciele	1034	337	350	124	171	20	2041	774
uczniowie	3924	2066	1043	362	402	102	5471	5446
2016 r.								
szkoły	85	76	29	24	5	3	122	100
nauczyciele	1087	374	345	144	167	21	2206	850
uczniowie	4017	2285	925	444	330	101	5373	6184
2017 r.								
szkoły	85	85	28	26	7	3	123	111
nauczyciele	1085	392	339	126	249	23	2248	787
uczniowie	3950	2404	904	434	396	112	5362	6229

Legenda:

- z U – z uprawnieniami szkoły publicznej (otrzymujące dotacje)
bz U – bez uprawnień szkoły publicznej

Załącznik nr 3. Dane dotyczące wysokości dotacji dla niepublicznych szkół muzycznych w przeliczeniu na jednego ucznia

Typ szkoły	2012		2013		2014		2015		2016		2017	
	średnia wysokość dotacji na miesiąc	wysokość dotacji w skali roku	średnia wysokość dotacji na miesiąc	wysokość dotacji w skali roku	średnia wysokość dotacji na miesiąc	wysokość dotacji w skali roku	średnia wysokość dotacji na miesiąc	wysokość dotacji w skali roku	średnia wysokość dotacji na miesiąc	wysokość dotacji w skali roku	średnia wysokość dotacji na miesiąc	wysokość dotacji w skali roku
szkoła muzyczna I st.	203	2430	205	2460	226	2712	329	3948	478	5735	273	3274
szkoła muzyczna II st.	355	4257	359	4308	395	4740	504	6044	587	7041	334	4013
ogólnokształcąca szkoła I st.	745	8940	754	9048	829	9948	1219	14627	1452	17422	1537	18444
ogólnokształcąca szkoła II st.	1046	12546	1058	12696	1164	13968	1373	16480	1519	18225	1602	19223

Oświadczenie senatora Zbigniewa Cichonia

skierowane do ministra inwestycji i rozwoju Jerzego Kwiecińskiego

Oświadczenie kieruję do ministra rozwoju, bo ta tematyka w tej chwili jest chyba w jego gestii, aczkolwiek nie jestem na 100% tego pewny. Chodzi mianowicie o kwestię dotyczącą mieszkań zakładowych.

Otóż masowo napływają do mnie interwencje i prośby o podjęcie działań legislacyjnych od ludzi, którzy uzyskali w dawnych czasach mieszkania zakładowe, ale nie nabyli praw do tych mieszkań i zostali, jak to oni określają, sprzedani właścicielom, nowym nabywcom. Bardzo często te działania potem się kończyły tzw. czyszczeniem kamienic.

Rzeczywiście problem jest nabrzmiały. Pamiętam, że w kadencji 2005–2007, kiedy jeszcze nie byłem senatorem, ten problem już występował. Zwracała się nawet do mnie jedna z komisji sejmowych o wydanie opinii prawnej w kwestii tego, jak to uregulować, żeby to było zgodne ze standardami Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. Na prośbę pana ministra Wassermanna taką opinię pisemną wydałem. Minęło, jak wiemy, blisko 13 lat i niestety nic się w sprawie nie dzieje. Ci ludzie chyba mają słuszne oczekiwania co do tego, że sprawa wreszcie zostanie uregulowana i że oni, którzy właściwie własną pracą doprowadzili do wybudowania tych mieszkań, staną się ich właścicielami.

W związku z tym uważam, że należałoby się nad tym problemem pochylić i go wreszcie rozwiązać.

Zbigniew Cichoń

Odpowiedź

Warszawa, 21 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Zbigniewa Cichonia na 59. posiedzeniu Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 r., w sprawie mieszkań zakładowych, przekazuję następujące informacje.

Na wstępie zapewniam, że z uwagą zapoznałem się z problematyką byłych mieszkań zakładowych. Niewątpliwie fakt uwłaszczenia przedsiębiorstw państwowych z dniem 5 grudnia 1990 r. nieruchomościami zabudowanymi zakładowymi budynkami mieszkalnymi wpłynął negatywnie na ukształtowanie sytuacji prawnej najemców mieszkań usytuowanych na przekazanych gruntach. Uwłaszczone przedsiębiorstwa mogły bowiem w latach 1991–2000 dowolnie rozporządzać przekazanym mieniem, bez obowiązku informowania najemców mieszkań, ponieważ aż do dnia 7 lutego 2001 r. nie istniały regulacje przyznające najemcom prawo pierwszeństwa nabycia mieszkania. Ponadto od dnia 12 listopada 1994 r. do dnia 31 maja 2000 r. przedsiębiorstwa państwowe mogły nieodpłatnie przekazywać zakładowe budynki mieszkalne w ręce prywatne (osobom prawnym, np. spółkom), na podstawie ustawy z dnia 12 października 1994 r. o zasadach przekazywania zakładowych budynków mieszkalnych przez

przedsiębiorstwa państwowe (Dz. U. Nr 119, poz. 567, z późn. zm.). Dopiero w dniu 14 kwietnia 2000 r. uchwalono zmianę przepisów ww. ustawy z dnia 12 października 1994 r., w wyniku której zablokowano z dniem 1 czerwca 2000 r. możliwość nieodpłatnego przekazywania zakładowych budynków na rzecz osób prawnych innych niż spółdzielnie mieszkaniowe i gminy. Następnie z dniem 7 lutego 2001 r. weszła w życie ustawa z dnia 15 grudnia 2000 r. o zasadach zbywania mieszkań będących własnością przedsiębiorstw państwowych, niektórych spółek handlowych z udziałem Skarbu Państwa, państwowych osób prawnych oraz niektórych mieszkań będących własnością Skarbu Państwa (Dz. U. z 2016 r. poz. 52), która przyznała najemcom mieszkań zakładowych pierwszeństwo w nabyciu lokali. Jednakże wobec wielu najemców powyższe regulacje nie znajdują zastosowania, gdyż przed ich wprowadzeniem, tj. w okresie od dnia 5 grudnia 1990 r. do dnia 6 lutego 2001 r. duża część zasobów mieszkań zakładowych, została zbyta lub przekazana na rzecz osób trzecich (spółek lub osób prywatnych).

W związku z faktem, że w latach 1994–2000 przedsiębiorstwa państwowe mogły w świetle wówczas obowiązującego prawa dowolnie zbywać lokale mieszkalne i całe budynki w ramach uprawnień właścicielskich, w drodze umów cywilnoprawnych bądź w procesach przekształceń własnościowych, w tym likwidacji i upadłości, nie jest obecnie możliwe ustawowe, władcze anulowanie tych transakcji, ani odebranie własności tych mieszkań aktualnym właścicielom i przekazanie ich na rzecz najemców. Niezadowolające rezultaty przynoszą również podejmowane próby występowania do sądów na podstawie przepisów ustawy z dnia 21 czerwca 1990 r. o zwrocie korzyści uzyskanych niesłusznie kosztem Skarbu Państwa lub innych państwowych osób prawnych (Dz. U. z 1990 r. Nr 44, poz. 255 z późn. zm.) z roszczeniem o rozwiązanie zawartych w przeszłości umów, których skutkiem było uzyskanie niesłusznej korzyści z majątku Skarbu Państwa.

O znacznym stopniu skomplikowania omawianej problematyki świadczy zauważony przez Pana Senatora fakt, że liczne inicjatywy legislacyjne podejmowane od wielu lat zarówno przez organy administracji rządowej, jak i parlamentarzystów, przy współdziałaniu stowarzyszeń zrzeszających najemców byłych mieszkań zakładowych, zmierzające do przyznania omawianej grupie najemców uprawnień do preferencyjnego nabywania zajmowanych lokali na własność, nie przyniosły rezultatów. Niestety z przykrością stwierdzam, że doświadczenia z tych prac nie pozwalają przyjąć optymistycznych prognoz co do bezkompromisowego uwzględnienia wniosków najemców, którzy oczekują przyznania prawa nabycia lokali za cenę obniżoną w stosunku do wartości rynkowej. Takie rozwiązanie obciążałoby budżet państwa wypłatą obecnym właścicielom mieszkań kwoty odpowiadającej wysokości bonifikaty udzielonej najemcy.

Jednocześnie zapewniam Pana Senatora, że do czasu podjęcia tych rozstrzygnięć strategicznych resort zachęca samorządy do sukcesywnego „przejmowania” byłych mieszkań zakładowych do zasobów publicznych poprzez ich nabywanie od obecnych właścicieli prywatnych. W tym celu przyjęta została nowelizacja ustawy z dnia 8 grudnia 2006 r. o finansowym wsparciu tworzenia lokali socjalnych, mieszkań chronionych i domów dla bezdomnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 833, z późn. zm.), która od 1 maja 2018 r. przewiduje możliwość otrzymania przez gminy wyższego niż dotychczas wsparcia finansowego z budżetu państwa na przedsięwzięcia polegające na kupnie lub kupnie połączonym z remontem, jeżeli przedmiotem zakupu jest byłe mieszkanie zakładowe lub budynek mieszkalny z byłymi mieszkaniami zakładowymi. Nowelizacja ww. ustawy zwiększyła bowiem wysokość dotacji z 30% na 50% kosztów przedsięwzięcia i została dokonana w odpowiedzi na postulaty zgłaszane przez środowiska samorządowe, a zatem można spodziewać się wzrostu zainteresowania gmin skorzystaniem z tego rodzaju pomocy. Ponadto zgodnie z rozporządzeniem Ministra Inwestycji i Rozwoju z dnia 27 kwietnia 2018 r., w sprawie finansowego wsparcia na tworzenie lokali mieszkalnych na wynajem, mieszkań chronionych, noclegowni, schronisk dla bezdomnych, ogrzewalni i tymczasowych pomieszczeń (Dz.U. z 2018 r, poz. 823), beneficjenci będą mogli składać w 2018 r. wnioski o finansowe wsparcie w ramach drugiej edycji programu, od 1 lipca do 30 września 2018 r. Natomiast od 2019 r. wnioski o finansowe

we wsparcie będą przyjmowane przez Bank Gospodarstwa Krajowego w trybie ciągłym (rezygnacja z edycyjności programu).

Biorąc powyższe pod uwagę zakładam, że przyjęte w nowelizacji rozwiązanie, polegające na możliwości uzyskania przez samorzady wyższego niż dotąd dofinansowania powinno przyczynić się do wzrostu zainteresowania władz lokalnych realizacją tego typu przedsięwzięć, co tym samym przyczyni się do ustabilizowania sytuacji mieszkaniowej najemców byłych mieszkań zakładowych.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
z up. Artur Soboń
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Zbigniewa Cichonia

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

W związku z wybudowaniem autostrady A4, która przebiega przez Tarnów, zgłosił się do mnie przedstawiciel samorządowców, konkretnie pan prezydent miasta Tarnowa, który powołał się na stanowisko tychże samorządowców i w ich oraz własnym imieniu przedstawił postulat, aby nie pobierać opłat za przejazd autostradą na odcinku, który przebiega przez miasto.

Jako argument podano, że przejazd przez miasto w celach komunikacyjnych, między dzielnicami miasta Tarnowa, jest konieczny, a jeżeli będzie odbywał się przez autostradę, to będzie szybszy i wygodny. Natomiast w przypadku, gdy zostanie ustalona opłata za ów przejazd, zaistnieje ryzyko, że wiele osób, chcąc uniknąć tej opłaty, będzie poruszać się po obrzeżach Tarnowa czy przez samo centrum miasta Tarnowa, co spowoduje olbrzymie zakorkowanie miasta i problemy, jak wiadomo, związane ze smogiem i innymi negatywnymi zjawiskami.

W związku z tym występuję z postulatem, uważając go za słuszny, aby z owych opłat zrezygnować.

Zbigniew Cichoń

Odpowiedź

Warszawa, 18.05.2018 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na otrzymane w dniu 23 kwietnia 2018 r. oświadczenie senatora Zbigniewa Cichonia w sprawie niepobierania opłat za przejazdy w celach komunikacyjnych autostradą A4 przez miasto Tarnów złożone podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia br., przekazuję następujące informacje.

Wspomniany przez Pana Senatora odcinek autostrady A4 znajduje się wprawdzie w ciągu autostrad, które w rozporządzeniu *Rady Ministrów z dnia 16 lipca 2002 r. w sprawie autostrad płatnych* zostały wymienione jako płatne, niemniej nie została dotąd podjęta decyzja o jego dostosowaniu do poboru opłat. Bez podjęcia i wdrożenia takiej decyzji, po wybudowaniu autostrady nie będzie na niej pobierana opłata za przejazd pojazdów lekkich, czyli o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 tony.

Jednocześnie informuję, że obecnie, zgodnie z ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 12) o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw, trwa proces przejmowania systemu poboru opłat drogowych przez organy Inspekcji Transportu Drogowego. W zakresie pojazdów ciężkich planowana jest kontynuacja elektronicznego systemu poboru opłat, natomiast w zakresie pojazdów lekkich ostateczna decyzja o dostosowaniu nowych odcinków autostrad do poboru opłat od pojazdów lekkich nie zapadła.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Marek Chodkiewicz
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka
oraz do ministra inwestycji i rozwoju Jerzego Kwiecińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej wyrażam swoje poparcie dla budowy przeprawy mostowej przez Odrę w Kostrzynie nad Odrą (woj. lubuskie) wraz z obwodnicą drogową miasta.

Potencjał rozwojowy obszaru położonego wzdłuż doliny Noteci i Warty do ujścia Odry jest ograniczony wskutek istotnej bariery komunikacyjnej. Samochody ciężarowe nie mają możliwości dojazdu z kierunku niemieckiego najkrótszą drogą do terenów inwestycyjnych 2 największych podstref Kostrzyńsko-Stubickiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej zlokalizowanych w Kostrzynie oraz w Gorzowie Wielkopolskim. Wydłuża to dojazd do podstrefy o ok. 150 km. Nośność przepraw promowych w tej chwili wynosi 7,5 t.

Nowa przeprawa mostowa wraz z obwodnicą Kostrzyna – połączenie nowego mostu z układem dróg krajowych nr 22 i 31 oraz drogą wojewódzką nr 132 – pozwoliłaby jednocześnie uwolnić układ komunikacyjny miasta od kilkuset samochodów ciężarowych dojeżdżających do firm działających w strefie.

Z poważaniem
Robert Dowhan

**Odpowiedź
MINISTRA INFRASTRUKTURY**

Warszawa, 22 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia pana senatora Roberta Dowhana, złożonego na 59. posiedzeniu Senatu, w sprawie budowy przeprawy mostowej przez Odrę w Kostrzynie nad Odrą, uprzejmie przekazuję poniższe informacje.

7 października 2014 roku minister właściwy do spraw transportu zatwierdził Program Inwestycji „Budowa mostu granicznego przez rzekę Odrę w m. Kostrzyn w ciągu drogi krajowej nr 22”. Program zakłada budowę obiektu mostowego w nowej lokalizacji, pomiędzy obecnym mostem drogowym a kolejowym. Rozwiązanie to wybrano z powodów technicznych, przede wszystkim w wyniku oceny stanu podpór nurtowych mostu. Z rozwiązaniem tym zgodziła się strona niemiecka. Nowy most graniczny w Kostrzynie nad Odrą będzie zaprojektowany na najwyższą klasę obciążenia A taborem samochodowym wg PN-85/S-10030.

Na mocy międzynarodowej Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o utrzymaniu mostów granicznych na granicy polsko-niemieckiej w ciągu polskich dróg krajowych i niemieckich dróg federalnych, sporządzonej w Warszawie dnia 20 marca 1995 r. (Dz. U. 1997.127.825), zwanej dalej Umową 1995, do utrzymania mostu w Kostrzynie nad Odrą jest zobowiązana Rzeczpospolita Polska. Zgodnie z Umową 1995 w przypadku potrzeby przebudowy mostu konieczne jest za-

warcie umowy międzyrządowej. W dniu 7 października 2016 roku pani Premier Beata Szydło udzieliła zgody na prowadzenie negocjacji w sprawie umowy polsko-niemieckiej o budowie mostu w Kostrzynie nad Odrą. We wrześniu 2017 roku, po intensywnych negocjacjach, przedstawiciele ministrów ds. transportu Polski i Niemiec parafowali uzgodniony tekst umowy.

W związku z zapisami w umowie dotyczącymi podatku VAT zgodę na jej podpisanie musi wydać Rada Unii Europejskiej. Ministerstwo Finansów wystąpiło w tej sprawie w grudniu 2017 roku do Komisji Europejskiej. Niezwłocznie po wydaniu stosownej decyzji przez Radę UE, Ministerstwo Infrastruktury podejmie działania zmierzające do jak najszybszego podpisania umowy. Aby umowa weszła w życie konieczne jest jednak jej zatwierdzenie w obu krajach. W Republice Federalnej Niemiec umowy tego rzędu podlegają procesowi ratyfikacji przez parlament. Dlatego też obecnie nie można określić dokładnej daty rozpoczęcia inwestycji.

Zgodnie z ww. Programem Inwestycji koszt budowy mostu wyniesie 96 989,9 tys. złotych. Zgodnie z zasadą podziału kosztów przyjętą w projekcie umowy strona niemiecka poniesie koszty budowy obiektu po swojej stronie. Budowa mostu po stronie polskiej będzie finansowana z budżetu państwa. Kwestia finansowa nie jest przeszkodą w budowie mostu ani po stronie polskiej ani po stronie niemieckiej.

Należy zauważyć, że zniesienie ograniczeń tonażowych na przeprawie w Kostrzynie nad Odrą nie zależy jedynie od budowy nowego obiektu, ale także od uzgodnień pomiędzy zarządcami dróg prowadzących do mostu. Strona niemiecka w trakcie wieloletnich dyskusji wskazywała na protesty społeczne przeciw dopuszczeniu transgranicznego ruchu ciężkiego w rejonie Kostrzyna nad Odrą oraz Küstrin-Kietz. Działania na rzecz akceptacji lokalnych społeczności po obu stronach granicy dla zwiększenia zakresu ruchu muszą być prowadzone przede wszystkim na szczeblu regionalnym i lokalnym.

W odniesieniu do drugiej wnioskowanej inwestycji tj. drogowego obejścia Kostrzyna nad Odrą w ciągu drogi krajowej nr 31 wraz z budową mostu na rz. Warcie uprzejmie wyjaśniam, że zadanie to jest obecnie przygotowywane do realizacji niezależnie od postępów prac dot. uzgodnień ws. przeprawy mostowej przez Odrę.

Przedmiotowe zadanie znalazło się w *Programie Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2023 (z perspektywą do 2025 r.)*. Jednakże z uwagi na wczesny etap przygotowania oraz niewystarczające środki finansowe, znalazło się poza limitem finansowym przeznaczonym przez Radę Ministrów na realizację drogowych priorytetów inwestycyjnych do 2025 r.

Niemniej jednak, Ministerstwo zapewniło środki budżetowe konieczne do podjęcia przez GDDKiA wzmoczonych działań, mających na celu przygotowanie zadania do realizacji. 12 marca br. uzgodniony został przez Ministra Infrastruktury Program Inwestycji dla *Budowy obwodnicy m. Kostrzyn nad Odrą w ciągu drogi krajowej nr 31. Etap I proces przygotowawczy*. Program ten obejmuje m.in. opracowanie studium techniczno-środowiskowo-ekonomicznego wraz z elementami Koncepcji Programowej oraz materiałów do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, której uzyskanie planowane jest na koniec 2021 r. Jednocześnie należy zauważyć, że, między innymi ze względu na stanowisko strony niemieckiej, planowany przebieg obwodnicy będzie się dowiązywać do wyżej wymienionego mostu granicznego.

Z uwagi na wczesny etap prac przygotowawczych nie jest możliwe podanie harmonogramu rozpoczęcia i zakończenia budowy obwodnicy Kostrzyna nad Odrą w ciągu drogi krajowej nr 31 oraz dokładnego jej zakresu rzeczowego.

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Marek Chodkiewicz
Podsekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA
INWESTYCJI I ROZWOJU**

Warszawa, 16 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z treścią złożonego oświadczenia przez Pana Senatora Roberta Dowhanna, *w sprawie poparcia dla budowy przeprawy mostowej przez Odrę w Kostrzynie wraz z obwodnicą drogową miasta*, poniżej przekazuję następujące stanowisko resortu.

Na wstępie pragnę uprzejmie poinformować, że do Ministerstwa Inwestycji i Rozwoju, kilkakrotnie zostały przekazane przez Parlamentarzystów RP postulaty odnoszące się do rozważenia przez resort możliwości wsparcia realizacji przeprawy mostowej przez rzekę Odrę w Kostrzynie.

Niemniej jednak mając na uwadze skalę planowanej inwestycji oraz stan wykorzystania dostępnych środków przedsięwzięcie nie będzie mogło być sfinansowane z programu współpracy INTERREG VA Brandenburgia-Polska 2014–2020. Budżet programu wynosi 100 mln euro z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, na wsparcie infrastruktury drogowej zarezerwowano 17 mln euro, z czego na dzień dzisiejszy wykorzystano 16,7 mln euro (94% dostępnych w tym priorytecie inwestycyjnym środków). Dofinansowanie otrzyma 5 projektów dotyczących modernizacji dróg o charakterze powiatowym i gminnym. Aktualny harmonogram programu nie przewiduje kolejnych konkursów w tym zakresie.

Dodatkowo informuję, że inwestycje transgraniczne mogą ubiegać się o wsparcie w ramach Instrumentu Łącząc Europę (CEF). O wyborze projektów do wsparcia z tego instrumentu finansowego decyduje Komisja Europejska (KE), gdyż jest to Instrument zarządzany bezpośrednio przez KE.

Jednakże projekty dotyczące opisywanych modernizacji nie spełniałyby podstawowego warunku kwalifikowalności CEF, ponieważ Instrument ten odnosi się jedynie do szlaków położonych na sieci TEN-T. Kostrzyn nad Odrą nie jest zlokalizowany w przebiegu korytarzy TEN-T oraz w zakresie dróg nie jest położony w przebiegu ani sieci bazowej TEN-T, ani kompleksowej TEN-T (również w kierunku Niemiec), nie jest więc możliwa realizacja takich projektów drogowych przy wsparciu Instrumentu Łącząc Europę.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Adam Hamryszczak
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Szanowna Pani Minister!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej wyrażam swoje poparcie dla stanowiska Zrzeszenia Gmin Województwa Lubuskiego nr 4/2018 z dnia 13 lutego 2018 r. w sprawie potrzeby finansowego wsparcia domów pomocy społecznej.

Z roku na rok rosną realne koszty funkcjonowania domów pomocy społecznej, w tym koszty utrzymania każdej z osób korzystających z opieki świadczonej w tego typu placówkach. Koszty te, zgodnie z ustawą o pomocy społecznej, powinny być, i są, co do zasady ponoszone przez samych podopiecznych oraz w dalszej kolejności przez ich najbliższą rodzinę. Niestety, w wielu wypadkach koszty nie mogą zostać poniesione przez wspomniane osoby, co w rezultacie przyczynia się do obciążenia nimi gmin. Tym samym rokrocznie zwiększa się obciążenie finansowe gmin utrzymaniem pensjonariuszy z ich terenu w DPS.

W takim stanie rzeczy jedynym wyjściem z sytuacji, w sprawie jakże ważnej dla realizacji funkcji opiekuńczych państwa, jest zwiększenie zaangażowania w pokrywaniu tych kosztów ze środków pochodzących z budżetu państwa. Należałoby również pochylić się nad możliwością wprowadzenia skutecznego narzędzia pozwalającego rozwiązać ten problem, w przypadku którego gminy są bezradne.

Z poważaniem
Robert Dowhan

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE RODZINY, PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 11.05.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem złożonym przez Pana Roberta Dowhana – Senatora RP, podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 r. **w sprawie potrzeby finansowego wsparcia domów pomocy społecznej**, przekazuję poniższe wyjaśnienia.

Ministerstwu Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej znana jest sprawa poruszona w oświadczeniu przypadków niewywiązywania się osób zobowiązanych do ponoszenia opłaty za pobyt mieszkańca w domu pomocy społecznej, wywołująca dodatkowe skutki finansowe dla gmin. Takie sygnały napływały wcześniej do Ministerstwa także od niektórych samorządów gminnych i powiatowych oraz związków gmin i powiatów. Mając na uwadze powyższe, rozważano rozwiązanie dające gminom możliwość pobierania odpłatności za pobyt osoby w domu pomocy społecznej z jej majątku. Przygotowano także projekt zmiany ustawy o pomocy społecznej w zakresie odpłatności za pobyt

w domu pomocy społecznej, która daje gminom uprawnienie do wydawania decyzji administracyjnej obciążającej rodzinę mieszkańca domu do ponoszenia odpłatności. Projekt znajduje się w końcowej fazie uzgodnień międzyresortowych, po zakończeniu których zostanie przekazany do rozpatrzenia przez Stały Komitet Rady Ministrów, a następnie przez Radę Ministrów.

Ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1769 ze zm.) nakłada na gminę obowiązek wnoszenia opłaty za pobyt swoich mieszkańców w domu pomocy społecznej. Obowiązki gminy dotyczące opłacania pobytu w placówce mają charakter dwojaki. Po pierwsze, gmina wnosi opłatę, jeżeli nie można tego obowiązku nałożyć na mieszkańca placówki lub osoby mu bliskie. Wówczas gmina ponosi bezzwrotne koszty, które mogą nawet w całości pokrywać opłatę pobytową. Jeżeli w opłacie partycypują inne osoby, to gminę obciąża jedynie kwota, która po dodaniu do pozostałych opłat zrównoważy średni koszt utrzymania mieszkańca. Po drugie, gmina zastępczo ponosi koszty pobytu w domu za osoby, które nie wywiązują się z wykonania umowy zawartej w trybie art. 103 ust. 2. W tym przypadku gmina może żądać zwrotu poniesionych wydatków (także od osób niezobowiązanych do ponoszenia opłat, które dobrowolnie zawarły umowę). Obowiązki gminy powstają z mocy prawa.

Należy zwrócić uwagę na fakt, że począwszy od 2004 r. w związku z nowym zadaniem związanym z współfinansowaniem pobytu w domu pomocy społecznej gminy uzyskały udział we wpływach z podatku dochodowego od osób fizycznych.

W roku 2003 r. udział gmin w dochodach z podatku dochodowego od osób fizycznych wynosił 27,6%. Po przekazaniu nowego zadania gminie kwota ta jest corocznie zwiększana. W 2017 r. udział gmin w dochodach z podatku dochodowego od osób fizycznych wynosił 37,89%, czyli zwiększył się o ponad 10 punktów procentowych w stosunku do roku 2003.

Art. 54 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej stanowi w jakich przypadkach umieszcza się osobę w domu pomocy społecznej. Z przepisu wynika, że prawo do umieszczenia w domu pomocy społecznej przysługuje osobie, która wymaga całodobowej opieki i która nie może funkcjonować samodzielnie w codziennym życiu, a nie można jej zapewnić niezbędnej pomocy w formie usług opiekuńczych. Przepis nie uzależnia skierowania osoby do domu pomocy społecznej od jej dochodu ani od dochodu osób obowiązanych na podstawie art. 61 ust. 1 pkt 2 ustawy.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w kwestii rozważenia wprowadzenia nowych instrumentów prawnych do ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, dających gminom możliwość skuteczniejszego dochodzenia roszczeń od osób wskazanych w art. 61 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o pomocy społecznej w zakresie możliwości pobierania odpłatności za pobyt w domu pomocy społecznej, np. z majątku osoby, postulowały niektóre gminy. Jednakże obecnie nie przewiduje się wprowadzenia zmian w tym zakresie. Takie rozwiązanie budzi poważne wątpliwości w zakresie zgodności z Konstytucją RP (zasada ochrony własności wyrażona w art. 21 i art. 64) oraz byłoby poważną ingerencją w prawo właściciela do swobodnego dysponowania rzeczą (art. 140 k.c.).

Pobieranie opłat z rachunków bankowych, wycena wartości majątku oraz obowiązek sprzedaży majątku wymagałyby bardzo precyzyjnych i szczegółowych regulacji ustawowych. Tymczasem konstytucyjna dopuszczalność ograniczenia własności tylko w drodze ustawy i tylko w zakresie, w jakim nie narusza istoty prawa własności, wymagałyby drobiazgowych i jednoznacznych regulacji prawnych. Regulacje te musiałyby wskazywać co najmniej przypadki dopuszczalności zastosowania nadzwyczajnych sposobów wnoszenia odpłatności za pobyt w domu pomocy społecznej, właściwość organów i tryb podejmowania decyzji w tych sprawach, ze środkami odwoławczymi łącznie, a nadto status nie tylko osoby umieszczonej w domu pomocy społecznej, ale także członków jej rodziny, zwłaszcza mogących być potencjalnymi spadkobiercami.

Należy ponadto brać pod uwagę fakt, iż pozbawiając majątku osobę skierowaną do domu pomocy społecznej uniemożliwiałoby się jej powrót do środowiska w przyszłości.

W związku z powyższym uprzejmie informuję, że Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej nie przewiduje wprowadzenia zmiany zasad finansowania domów pomocy społecznej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej, jako dysponent środków rezerwy celowej na zadania z pomocy społecznej rokrocznie, w miarę możliwości, podejmuje działania mające na celu zwiększenie budżetów wojewodów w rozdz. 85202. W roku 2015 budżety wojewodów zwiększono ze środków rezerwy celowej o kwotę ogółem 12.822 tys. zł, w 2016 r. – o kwotę ogółem 30 mln zł, w 2017 r. – o kwotę ogółem 50.190 tys. zł. Z tych środków w 2017 r. Wojewodowie otrzymali w dwóch transzach kwoty w wysokości 25.189 tys. zł (I transza – we wrześniu 2017 r.) oraz 25 mln zł (II transza – w październiku 2017 r.) i przeznaczyli wymienione środki na dofinansowanie bieżącej działalności domów pomocy społecznej, uwzględniając rzeczywistą liczbę mieszkańców przyjętych do domów pomocy społecznej na podstawie decyzji lub skierowań wydanych przed 1 stycznia 2004 r.

Dodatkowo informuję, że w projekcie ustawy o zmianie ustawy o pomocy społecznej oraz ustawy o ochronie zdrowia psychicznego proponuje się zmiany w zakresie odpłatności za pobyt w domu pomocy społecznej.

Część zmian ma charakter porządkujący i wynika z potrzeby ujednoczenia różnej praktyki w wydawaniu decyzji o odpłatności przez ośrodki pomocy społecznej.

Zgodnie z art. 61 ust. 1 i 2 ustawy o pomocy społecznej obowiązani do wnoszenia opłaty za pobyt w domu pomocy społecznej są w kolejności:

- 1) mieszkaniec domu, a w przypadku osób małoletnich przedstawiciel ustawowy z dochodów dziecka,
 - 2) małżonek, zstępni przed wstępnymi,
 - 3) gmina, z której osoba została skierowana do domu pomocy społecznej
- przy czym osoby i gmina określone w pkt 2 i 3 nie mają obowiązku wnoszenia opłat, jeżeli mieszkaniec domu ponosi pełną odpłatność.

Stroną decyzji o odpłatności powinien być, co do zasady, jedynie mieszkaniec domu. Na podstawie art. 103 ust. 2 ustawy o pomocy społecznej w przypadku ponoszenia odpłatności za pobyt członka rodziny w domu pomocy społecznej przez osoby określone w art. 61 ust. 1 pkt 2 ustawy o pomocy społecznej, wysokość ponoszonej przez nich odpłatności ustalana jest w umowie zawartej z kierownikiem ośrodka pomocy społecznej. Forma umowy wyklucza w tym przypadku wydanie decyzji. W celu uniknięcia sytuacji, w których mieszkaniec domu pomocy społecznej otrzymuje decyzję o odpłatności, w której zawarte są rozstrzygnięcia o odpłatności jego rodziny czy też gminy, istnieje potrzeba wprowadzenia jasnego zapisu, że decyzja o odpłatności określa jedynie odpłatność mieszkańca domu pomocy społecznej.

Jednocześnie wprowadza się w art. 61 regulacje, które umożliwią gminie wydawanie decyzji w sytuacji odmowy przystąpienia przez osoby zobowiązane do umowy, która miałyby określić wysokość odpłatności za pobyt w domu pomocy społecznej członka ich rodziny. W sytuacji zarówno odmowy podpisania umowy z gminą, jak i niewyrażenia zgody na przeprowadzenie rodzinnego wywiadu środowiskowego przez członków rodziny mieszkańca domu, gmina będzie uprawniona do wydania decyzji administracyjnej na mocy której obciąży odpłatnością członków rodziny mieszkańca domu.

Nadal główną podstawą ustalania odpłatności w stosunku do członków rodziny mieszkańca domu będzie więc umowa, decyzje będą wydawane wyjątkowo, w sytuacjach gdy osoby wskazane art. 61 ust. 1 pkt 2 odmówią współdziałania w ustalaniu wysokości ich odpłatności.

Ponadto w związku z postulatami osób, których rodzice zostali skierowani do domu pomocy społecznej, a w przeszłości zachowywali się w stosunku do swoich dzieci w sposób rażąco naganny, ustawa poszerzy katalog sytuacji, w których gmina będzie mogła zwolnić z obowiązku wnoszenia opłaty za pobyt w domu pomocy społecznej.

Będzie to dotyczyło dwóch sytuacji:

- ograniczenia władzy rodzicielskiej z jednoczesnym skierowaniem dziecka przez sąd do rodziny zastępczej, placówki opiekuńczo-wychowawczej lub rodzinnego domu dziecka,
- w której sąd wydał wyrok oddalający powództwo o alimenty przeciwko osobie zobowiązanej do wnoszenia opłat.

Nowelizacja poszerzy też możliwość zwalniania z obowiązku wnoszenia opłaty za pobyt w domu pomocy społecznej, obok osób wnoszących opłatę, również osób zobowiązanych do wnoszenia opłat zgodnie z przepisami ustawy, ale jeszcze ich niewnoszących.

Zostanie również poszerzony krąg osób zwalnianych obligatoryjnie z wnoszenia opłaty za pobyt w domu pomocy społecznej o osoby:

- które przedstawią prawomocne orzeczenie sądu o skazaniu za umyślne przestępstwo popełnione z użyciem przemocy na szkodę osoby zobowiązanej do wnoszenia opłaty lub jej rodzica, oraz
- będące zstępnymi (w praktyce – wnukami) osoby, która podlega zwolnieniu z wnoszenia opłaty ze względu na pozbawienie rodzica mieszkańca domu pomocy społecznej władzy rodzicielskiej nad tą osobą.

Z poważaniem

PODSEKRETARZ STANU
Elżbieta Bojanowska

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do ministra środowiska Henryka Kowalczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej wyrażam swoje poparcie dla stanowiska Zrzeszenia Gmin Województwa Lubuskiego nr 6/2018 z dnia 13 lutego 2018 r. w sprawie potrzeby ustanowienia subwencji ekologicznej dla gmin, których tereny są objęte ochroną obszarów naturalnych.

Od wielu lat w Polsce prowadzona jest szeroka dyskusja o potrzebie rekompensowania gminom ujemnych następstw tworzenia na ich terenie obszarów objętych ochroną środowiska naturalnego. To, że wiele sygnałów płynących do organów administracji państwowej, dotyczących pilnej potrzeby rozważenia takiego wsparcia, pozostaje niezauważonych, rodzi konieczność ponownego i wyraźnego zasygnalizowania tego problemu, który dotyczy obszary znajdujące się na terenie całego kraju.

Główny przejaw wspomnianych ograniczeń stanowią utrudnienia w swobodnym inwestowaniu na terenach objętych ochroną. Wywołane jest to nie tylko rygorystycznymi obostrzeniami wynikającymi z przepisów prawa, ale również ogólną niechęcią inwestorów do podejmowania przedsięwzięć na tego typu obszarach. Przedsiębiorcy, którzy chcą realizować swoje inwestycje w infrastrukturę chronioną, muszą liczyć się z koniecznością przechodzenia przez dodatkowe długotrwałe procedury oraz ponoszeniem dodatkowych kosztów.

Gminy, na których terenie występują obszary chronione, dysponują o wiele mniejszym potencjałem przyciągania inwestorów niż te ośrodki, które są pozbawione takich walorów. Tym samym rozwój tych pierwszych jest często spowolniony, a czasem wręcz niemożliwy. Realizacja nowych inwestycji na terenie gminy stanowi główne źródło jej dodatkowego dochodu, który jest przeznaczony nie tylko na rozwój, ale też na ochronę środowiska.

W związku z tym należałoby kreować taką politykę ochrony środowiska, która rekompensowałaby straty gminom posiadającym obszary chronione. Takowa rekompensata powinna być realizowana poprzez przyznanie swoistej subwencji ekologicznej, która niwelowałaby skutki ograniczeń inwestycyjnych.

W związku z tym działania w tym zakresie uważam za ważne i uzasadnione.

*Z poważaniem
Robert Dowhan*

Odpowiedź

Warszawa, 2018.05.08

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Roberta Dowhana podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 r., w sprawie określenia potrzeby ustanowienia subwencji ekologicznej dla gmin, których tereny objęte są ochroną obszarów naturalnych, uprzejmie przedstawiam poniższe stanowisko.

Stanowisko Zrzeszenia Gmin Województwa Lubuskiego nr 6/2018 z dnia 13 lutego 2018 r., do którego nawiązuje przedmiotowe oświadczenie posła Roberta Dowhana

zostało bezpośrednio skierowane do Ministra Środowiska w dniu 23 lutego br. i jest obecnie rozpatrywane w procedurze przewidzianej w ustawie z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach (Dz.U. 2017, poz. 1123 ze zm.).

Uprzejmie informuję, że stanowisko Ministra Środowiska w kwestiach objętych zakresem petycji w terminie do 7 czerwca 2018 r. zostanie opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Środowiska pod adresem strony: (<https://bip.mos.gov.pl/skargi-wnioski-petycje/petycje/petvcie-z-2018roku/szczegoly/news/petycja-z-dnia-23-lutego-2018-r-w-sprawie-subwencji-ekologicznej/>).

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Sekretarz Stanu
Małgorzata Golińska

Oświadczenie senatora Roberta Gawła

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra kultury i dziedzictwa narodowego Piotra Glińskiego
oraz do minister finansów Teresy Czerwińskiej

Pragnę zwrócić uwagę na problem polskich muzeów oraz instytucji kultury, dotyczący niejednolitej interpretacji przepisów o podatku VAT, polegających na konieczności stosowania prewspółczynnika w zakresie odliczenia podatku VAT w przypadku bezpłatnych wydarzeń organizowanych przez muzea i instytucje kultury, nawet tych, w trakcie których prowadzona jest sprzedaż opodatkowana. Stanowisko to stoi w sprzeczności z interpretacjami wydawanymi przed reformą administracji skarbowej. Przedstawiciele instytucji kultury zwracają uwagę, że ten poważny problem, który ze względu na konsekwencje finansowe może spowodować ograniczenia oferty oraz konieczność zwiększenia dotacji dla podmiotów, aby zapewnić im możliwość stałego funkcjonowania.

Instytucje kultury podkreślają, iż organizowane nieodpłatne wydarzenia wpływają pozytywnie na prowadzoną przez nie działalność, zwiększając zainteresowanie ofertą muzealną w dni odpłatne, jak również generują obrót opodatkowany podczas trwania wydarzeń nieodpłatnych. W związku z tym stoją na stanowisku, iż nieuzasadnione jest stosowanie prewspółczynnika w przypadku takich wydarzeń.

Muzea wskazują, iż indywidualne interpretacje wydawane na przestrzeni lat 2006–2007 są rozbieżne i nie pomagają im w przyjęciu odpowiednich strategii prowadzenia działalności, a stosowanie prewspółczynnika – zgodnie z nowymi wytycznymi Dyrektora Krajowej Administracji Skarbowej – jest dla nich skrajnie niekorzystne. Aktualne stanowisko jest odmienne od stanowiska prezentowanego przez organy skarbowe przed reformą administracji skarbowej. Problem mogą rozwiązać jedynie zmiany w ustawodawstwie bądź interpretacja ogólna wydawana przez ministra finansów.

W roku 100-lecia odzyskania przez nasze państwo niepodległości niezwykle ważne jest to, aby muzea i inne instytucje kultury aktywnie włączały się w obchody tej rocznicy. Stan niepewności dotyczący niejednolitej interpretacji przepisów prawa, konieczność pozyskiwania wykwalifikowanej pomocy podatkowej i prawnej powoduje, iż w ważnym dla naszego narodu roku wiele inicjatyw podejmowanych przez te instytucje, szczególnie tych bezpłatnych organizowanych z myślą o naszych obywatelach oraz odwiedzających nasze państwo turystach, może się nie odbyć.

Władze państwowe powinny dbać o rozwój kulturalny, pamięć historyczną oraz promocję własnego państwa, dlatego ważne jest, aby interpretacja skomplikowanej materii prawnej nie wpływała negatywnie i nie ograniczała możliwości działania muzeów oraz instytucji kultury. Niepewność co do stosowania przepisów prawa nie służy budowaniu świadomości historycznej naszych obywateli i prowadzi do ograniczenia oferty instytucji kultury.

Zwracam się z prośbą o przedstawienie stanowiska w sprawie i podjęcie działań zmierzających do zmian ustawodawczych bądź kończących się wydaniem interpretacji ogólnej przez ministra finansów, które rozwiązałyby problemy działalności muzeów i instytucji kultury.

Z wyrazami szacunku
Robert Gawel

**Odpowiedź
MINISTRA KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO**

Warszawa, 11 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do przekazanego przy piśmie nr BPS/043-59-1626-WMKDN/18 z dnia 18 kwietnia 2018 r. oświadczenia złożonego przez senatora Roberta Gawła na 59. posiedzeniu Senatu w dniu 16 kwietnia 2018 r., skierowanego do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra kultury i dziedzictwa narodowego Piotra Glińskiego oraz do ministra finansów Teresy Czerwińskiej, które porusza problem dotyczący niejednolitej interpretacji przepisów o podatku VAT polegających na konieczności stosowania prewspółczynnika w zakresie odliczania podatku VAT w przypadku bezpłatnych wydarzeń organizowanych przez muzea i instytucje kultury, pragnę przedstawić obecny stan sprawy.

Poruszany przez Pana Senatora problem od dłuższego czasu jest przedmiotem prowadzonych przeze mnie działań, mających na celu jego analizę oraz podjęcie kroków zmierzających do znalezienia możliwie optymalnego rozwiązania. Na przełomie 2017 i 2018 r. odbyły się spotkania z udziałem przedstawicieli resortów kultury i finansów, gdzie prowadzono debatę poświęconą poruszanej przez Pana senatora kwestii. W tym czasie wystosowałem również wystąpienia do Ministra Finansów oraz Krajowej Administracji Skarbowej, naświetlając przedmiotową kwestię na przykładzie jednej z podległych państwowych instytucji kultury. Z uzyskanych w wyniku ww. działań informacji wynika, że problem dot. podatku VAT w instytucjach kultury jest przedmiotem bieżących analiz oraz monitoringu organów finansowo-skarbowych (także w orzecznictwie sądów administracyjnych). Powyższe czynności mają na celu dostarczenie niezbędnych informacji oraz rozważenie podjęcia prac nad wydaniem interpretacji ogólnej w przedmiotowym zakresie.

Z poważaniem

Piotr Gliński

**Odpowiedź
MINISTRA FINANSÓW**

Warszawa, 22 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem Pana Senatora Roberta Gawła złożonym podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 r., przekazanym przy piśmie znak: BPS/043-59-1626-MF/18 z dnia 18 kwietnia 2018 r. w sprawie stosowania

prewspółczynnika w zakresie *odliczania podatku naliczonego VAT przez muzea oraz instytucje kultury*, uprzejmie informuję, co następuje.

Na wstępie pragnę podkreślić, że w pełni doceniam znaczenie i wagę realizowanej przez instytucje kultury misji publicznej w zakresie dbałości o rozwój kulturalny, pamięć historyczną, promocję państwowości oraz budowanie świadomości historycznej obywateli. Rola ta nabiera szczególnego znaczenia zwłaszcza w kontekście obchodów rocznicy 100-lecia odzyskania przez nasze państwo niepodległości.

W przekazanym oświadczeniu Pan Senator zwraca uwagę na problem dotyczący niejednolitej interpretacji przepisów o podatku VAT, polegających na konieczności stosowania prewspółczynnika w zakresie odliczania podatku w przypadku bezpłatnych wydarzeń organizowanych przez muzea i instytucje kultury, przy czym Pan Senator nie wymienił żadnych konkretnych interpretacji potwierdzających tę opinię. Rozumiem, że rozbieżność ta ma dotyczyć interpretacji wydawanych dla muzeów na przestrzeni lat 2016–2017, bowiem regulacje wprowadzające tzw. prewspółczynnika (art. 86 ust. 2a – 2h ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług¹, zwanej dalej „ustawą o VAT”) weszły w życie z dniem 1 stycznia 2016 r. Również wystąpienie Pana Senatora w pozostałej treści nawiązuje do tych przepisów.

Zgodnie z obowiązującymi od dnia 1 stycznia 2016 r. przepisami² w przypadku nabycia towarów i usług wykorzystywanych zarówno do celów wykonywanej przez podatnika działalności gospodarczej, jak i do celów innych niż działalność gospodarcza³, gdy przypisanie tych towarów i usług w całości do działalności gospodarczej podatnika nie jest możliwe, kwotę podatku naliczonego, oblicza się zgodnie ze sposobem określenia zakresu wykorzystywania nabywanych towarów i usług do celów działalności gospodarczej, zwanym dalej „sposobem określenia proporcji” (tzw. „prewspółczynnika”). Sposób określenia proporcji powinien najbardziej odpowiadać specyfice wykonywanej przez podatnika działalności i dokonywanych przez niego nabyć. Sposób określenia zakresu wykorzystywania nabywanych towarów i usług do celów działalności gospodarczej, dla określonych podatników, w tym samorządowych i państwowych instytucji kultury, został wskazany w rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie sposobu określania zakresu wykorzystywania nabywanych towarów i usług do celów działalności gospodarczej w przypadku niektórych podatników (Dz. U. z 2015 r. poz. 2193). Jednostki te mogą wybrać inną metodę, jeżeli będzie dla nich bardziej reprezentatywna⁴.

Wejście w życie z dniem 1 stycznia 2016 r. regulacji dotyczących prewspółczynnika miało na celu dostosowanie przepisów o podatku od towarów i usług do prawa unijnego, w tym orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, które musi być respektowane przez państwa członkowskie⁵. W świetle zasad unijnych, nie jest możliwe odliczenie podatku naliczonego związanego z działalnością inną niż działalność gospodarcza.

Obowiązek stosowania prewspółczynnika dotyczy grupy podatników, którzy poza działalnością gospodarczą w rozumieniu ustawy o VAT wykonują również działalność nieobjętą VAT (np. jako organ władzy publicznej czy wykonując nieodpłatną działalność statutową) i nie jest możliwe bezpośrednie przyporządkowanie podatku naliczonego do każdego z tych typów działalności. Jednocześnie w przypadku wykonywania przez podatnika obok działalności gospodarczej również czynności nieodpłatnych, punktem wyjścia powinna być ocena, czy czynności te należy uznać za odrębny obok

¹ Dz. U. z 2017 r. poz. 1221 z późn. zm.

² Art. 86 ust. 2a ustawy o VAT.

³ Z wyjątkiem celów osobistych, do których ma zastosowanie art. 7 ust. 2 i art. 8 ust. 2 oraz celów, o których mowa w art. 8 ust. 5 – w przypadku, o którym mowa w tym przepisie.

⁴ Art. 86 ust. 2h ustawy o VAT.

⁵ System podatku VAT w Unii Europejskiej podlega harmonizacji, co oznacza, iż państwa członkowskie zobowiązane są do przestrzegania zgodności krajowych przepisów w zakresie podatku VAT z regulacjami wynikającymi z prawa unijnego. Oznacza to, że regulacje przyjęte w przepisach ustawy o VAT muszą być zgodne w szczególności z przepisami dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 347 z 11.12.2006, str. 1, z późn. zm.).

działalności gospodarczej przedmiot działalności podatnika, czy też czynności te towarzyszą działalności gospodarczej. W przypadku stwierdzenia, że czynności nieodpłatne stanowią odrębny, obok działalności gospodarczej, przedmiot działalności danej instytucji kultury (np. samorządowa instytucja kultury wykonuje nieodpłatną działalność statutową w zakresie upowszechniania kultury, polegającą na organizacji nieodpłatnie imprez i wydarzeń kulturalnych, świadczeniu usług nieodpłatnej edukacji kulturalnej, oraz prowadzi działalność gospodarczą w rozumieniu ustawy o VAT polegającą na np. wynajmowaniu powierzchni na cele użytkowe) wówczas, w celu odliczenia podatku naliczonego, jeżeli nie będzie możliwe przypisanie go w całości do działalności gospodarczej, instytucja ta będzie musiała stosować prewspółczynnik. Ocena, czy dane nieodpłatne przedsięwzięcie realizowane przez instytucję kultury implikuje stosowanie prewspółczynnika wymaga jednakże każdorazowo zbadania okoliczności faktycznych występujących w indywidualnej sprawie w oparciu o przesłanki obiektywne, przy uwzględnieniu specyfiki działalności danej instytucji kultury. W niektórych przypadkach nieodpłatne przedsięwzięcia mogą być realizowane w celach promocyjnych i marketingowych, a ich efektem ma być poszerzenie grona widzów, którzy skorzystają ostatecznie z odpłatnej usługi świadczonej przez daną instytucję kultury, co mogłyby spełniać przesłanki do uznania ich za związane z działalnością gospodarczą (wymaga to również oceny przesłanek obiektywnych w indywidualnych sprawach).

W przypadku powstania wątpliwości dotyczących stosowania prewspółczynnika przez daną instytucję kultury organizującą bezpłatne wydarzenia, zasadnym jest wystąpienie z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej.

Jednocześnie w zakresie sformułowanych przez Pana Senatora propozycji dotyczących „podjęcia działań zmierzających do zmian ustawodawczych (...), które rozwiązałyby problemy działalności muzeów i instytucji kultury”, należy zwrócić uwagę, że obecne regulacje są zharmonizowane z prawem unijnym. Tym samym nie jest możliwa zmiana przepisów w powyższym zakresie.

Odnosnie natomiast do postulatu Pana Senatora dotyczącego wydania interpretacji ogólnej, która rozwiązałaby problemy działalności muzeów i instytucji kultury, czyli *de facto* całkowitego zanegowania możliwości stosowania przez te instytucje prewspółczynnika, uprzejmie wyjaśniam, że biorąc pod uwagę to, że wskazane regulacje ustawowe są zharmonizowane z prawem unijnym, nie ma możliwości wydania interpretacji ogólnej w takim kształcie, gdyż prowadziłoby to do naruszenia prawa unijnego.

W związku jednak z podniesieniem w oświadczeniu kwestii rozbieżności interpretacyjnych (bez wskazania co prawda przypadków konkretnych interpretacji) uprzejmie informuję, że oświadczenie Pana Senatora zostało przekazane do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej. Należy bowiem wskazać, że Szef Krajowej Administracji Skarbowej może z urzędu zmienić wydaną interpretację indywidualną, jeżeli stwierdzi jej nieprawidłowość, uwzględniając w szczególności orzecznictwo sądów, Trybunału Konstytucyjnego lub Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Z uprawnienia wymienionego w ww. art. 14e §1 Ordynacji podatkowej Szef Krajowej Administracji Skarbowej może korzystać wyłącznie z urzędu. Istnieje jednak możliwość sygnalizowania Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej potrzeby podjęcia tego rodzaju inicjatywy. Sygnały takie mogą płynąć z różnych źródeł, np. od wnioskodawców lub ich organizacji, od organów podatkowych i organów kontroli skarbowej, od mediów itd. Przyjęte rozwiązanie ma na celu zapewnienie jednolitości i prawidłowości wydawanych interpretacji indywidualnych, przy czym uprawnia Szefa Krajowej Administracji Skarbowej do samodzielnej oceny istnienia podstaw do dokonania zmiany interpretacji indywidualnej.

Należy jednak pamiętać, że interpretacje indywidualne są formą wyrażenia stanowiska przez organ uprawniony do ich wydania, jak należy interpretować oraz stosować przepisy prawa podatkowego w indywidualnej sprawie, w okolicznościach faktycznych, w których znajduje się lub może się znaleźć osoba występująca o interpretację. Postępowanie w sprawie wydania pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego charakteryzuje się w szczególności tym, iż organ podatkowy rozpatruje sprawę tylko i wyłącznie w ramach stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę oraz wyrażoną przez niego ocenę prawną (stanowisko podatnika). Organ podatkowy

nie przeprowadza w tego rodzaju sprawach postępowania dowodowego, ograniczając się do analizy okoliczności podanych we wniosku. W stosunku do tych tylko okoliczności wyraża następnie swoje stanowisko, które musi być jednak ustosunkowaniem się do poglądu (stanowiska) prezentowanego w danej sprawie przez wnioskodawcę.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Paweł Gruza
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów

Oświadczenie senatora Roberta Gawła

skierowane do ministra obrony narodowej Mariusza Błaszczaka

Szanowny Panie Ministrze!

Na terenie garnizonu Powidz stacjonują wojska z USA. Polska 33. Baza Lotnictwa Transportowego stanowi podstawowy komponent Sił Powietrznych RP, zabezpieczający potrzeby transportowe armii. Dotychczasowe coroczne inwestycje, ale też informacje pojawiające się w mediach pozwalają stwierdzić, iż następować będzie intensywny rozwój infrastruktury wojskowej na tym terenie.

Z posiadanych przeze mnie informacji wynika, że zaopatrzenie w wodę oraz odprowadzanie ścieków z obszarów wojskowych realizowane jest m.in. przez Urząd Gminy Powidz, poprzez komunalną infrastrukturę o określonych możliwościach technicznych. W celu polepszenia jakości tych usług i wyjścia naprzeciw zwiększonemu zapotrzebowaniu strony wojskowej (czego, biorąc to wszystko pod uwagę, należy się spodziewać) gmina Powidz byłaby gotowa podjąć się modernizacji tej infrastruktury (nowe odcinki sieci, odwiert dodatkowej studni, rozbudowa stacji uzdatniania wody, zakupy agregatów prądotwórczych, czyszczenie stawów oczyszczalni, budowa nowej). Uzyskałem informacje, iż gmina Powidz wystąpiła z propozycją wspólnej realizacji tych przedsięwzięć ze stroną wojskową, co jest w pełni uzasadnione funkcjonalnie i ekonomicznie.

Zwracam się z pytaniem do Pana Ministra o przedstawienie kierunków rozbudowy bazy wojskowej w Powidzu. Czy wobec tych planów istnieje możliwość realizacji przedsięwzięć z zakresu infrastruktury wodno-kanalizacyjnej razem z gminą?

Z wyrazami szacunku
Robert Gawł

Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE
OBRONY NARODOWEJ

Warszawa, 2018.06.22

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Odpowiadając, z upoważnienia Ministra Obrony Narodowej, na oświadczenie Pana Senatora Roberta Gawła w sprawie przedstawienia kierunków rozbudowy bazy wojskowej w Powidzu i możliwości realizacji przedsięwzięć z zakresu infrastruktury wodno-kanalizacyjnej razem z gminą Powidz, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

W odniesieniu do możliwości zabezpieczenia w wodę oraz odbiór ścieków inwestycji narodowych i wojsk sojusznicych są prowadzone spotkania robocze pomiędzy przedstawicielami Gminy Powidz, a Wojskowym Zarządem Infrastruktury w Poznaniu i 33. Bazą Lotnictwa Transportowego Powidz. W dniu 27.04.2018 r. Wojskowy Zarząd

Infrastruktury (zarządca nieruchomości) wystąpił do Wójta Gminy Powidz z wnioskiem o wydanie warunków przyłączeniowych do sieci kanalizacyjnej dla nowo budowanego kompleksu wojskowego w Powidzu.

Jednocześnie wyjaśniam, że zgodnie z §23 *decyzji Nr 202/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 23 czerwca 2016 r. w sprawie zasad opracowywania i realizacji centralnych planów rzeczowych*, resort obrony narodowej przeznacza środki budżetowe na inwestycje budowlane zlokalizowane wyłącznie na gruntach będących w trwałym zarządzie Ministerstwa Obrony Narodowej lub wykorzystywanych przez wojsko na podstawie innego tytułu prawnego. W związku z powyższym obecnie brak jest możliwości formalnoprawnych współfinansowania robót budowlanych na terenach niewojсковych w obrębie Gminy Powidz.

Z poważaniem

Wojciech Skurkiewicz

Oświadczenie senatora Arkadiusza Grabowskiego

skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji Joachima Brudzińskiego,
do ministra środowiska Henryka Kowalczyka
oraz do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowni Panowie Ministrowie!

Od kilku lat na terenie naszego kraju sukcesywnie zwiększa się ilość nielegalnie składowanych odpadów komunalnych oraz niebezpiecznych. Pochodzą one nie tylko z terenu RP, ale również z państw graniczących z Polską. Proceder ten nasilił się po uszczelnieniu i zaostrzeniu przepisów dotyczących hazardu, paliw oraz VAT. Działalnością taką, po części legalną, zajęły się zorganizowane grupy przestępcze (wcześniej działające w sektorze hazardowym oraz paliwowym i wyłudzające VAT). Pozwala im ona na uzyskiwanie ogromnych zysków finansowych przy minimalnych nakładach. Np. utylizacja 40 ton odpadów komunalnych to kwota około 9500 zł (mieści się na jednej wannie ciężarówki), a odpadów niebezpiecznych – między 30.000–50.000 zł. Maksymalna kara grzywny to 5000 zł.

Szczególnie narażonym rejonem na tego rodzaju przestępczość jest region śląski, w którym mieszkam, albowiem powstało tam wiele wyrobisk pokopalnianych, na terenie których prowadzone są tzw. prace rekultywacyjne, polegające na przerabianiu hałd, utwardzaniu powierzchni, przetwarzaniu odpadów mineralnych. Zezwolenia na tego rodzaju działalność wydaje marszałek województwa (w zdecydowanej większości) oraz prezydenci miast.

Praktyką jest, że wnioskodawca po uzyskaniu pozwolenia podpisuje fikcyjną umowę z podwykonawcą w zakresie prac rekultywacyjnych, co w konsekwencji uniemożliwia ustalenie pochodzenia nielegalnych odpadów oraz firmy zobowiązanej do ich usunięcia po ewentualnym ustaleniu ich niewłaściwego składowania. W konsekwencji ten kosztowny obowiązek spada na urząd danego miasta.

Policja w ramach obowiązujących przepisów walczy ze wskazanym procederem, jednak większość spraw karnych kończy się umorzeniem wobec braku znamion przestępstwa (brak możliwości określenia ilości zakopanych odpadów czy stworzenia zagrożenia znacznych rozmiarów) – są to li tylko wykroczenia stypizowane w ustawie o odpadach, za które grozi kara grzywny – lub też wobec braku możliwości przypisania oskarżonemu sprawstwa zarzucanego występku z art. 182 k.k. i art. 183 k.k.

Jednym z przykładów jest cytowany wyrok. „Sąd w sprawie sygn. VIII K 446/16 przyjął, że nierzetelnie prowadzona dokumentacja, ewidencja przekazywania odpadów nie dotyczy okoliczności mającej znaczenie prawne!”, albowiem „wzór obecnie obowiązujący nie przewiduje wskazania miejsca składowania odpadów, co przesądza o przyjęciu przez ustawodawcę, że wskazana okoliczność nie ma doniosłości prawnej i faktycznej”.

Podjęte z pracownikami WIOŚ kontrole terenów rekultywowanych również nie przynoszą oczekiwanych rezultatów ze względu na sposób działania sprawców (zasypywanie odpadów grubą warstwą gruzu, przyjmowanie odpadów całodobowo, brak rejestracji wszystkich pojazdów wjeżdżających na teren, brak całodobowego zabezpieczenia osobowego).

W konsekwencji dochodzi do niekontrolowanego obrotu odpadami komunalnymi i niebezpiecznymi, które zagrażają środowisku. Z ostatnich informacji wynika, że nawet legalnie działające firmy, zajmujące się zbieraniem odpadów komunalnych, korzystają z „dobrodziejstwa” mało restrykcyjnych przepisów w tym zakresie i utylizują część odpadów komunalnych w sposób pozaprawny.

W tym stanie rzeczy konieczna wydaje się zmiana przepisów regulujących obrót odpadami, w tym przede wszystkim wprowadzenie koncesji na obrót odpadami niebezpiecznymi, tj.:

— obostrzone konkretnymi warunkami prowadzenia działalności rekultywacji terenu, takimi jak: całodobowy monitoring, dozór osobowy, rejestracja wszystkich pojazdów wjeżdżających na rekultywowany teren oraz wyjeżdżających z niego.

Ponadto w zakresie przepisów karnych należy rozważyć zmiany:

— wprowadzić w art. 182 k.k. możliwość ścigania sprawcy już tylko za sprowadzenie zagrożenia zanieczyszczenia poprzez niewłaściwe składowanie odpadów niebezpiecznych;

— wprowadzić obligatoryjny przepadek środka transportu w przypadku ujawnienia nielegalnego przewozu odpadów (z wyłączeniem konieczności prowadzenia przewozu dowodowego w zakresie wiedzy przewoźnika o rodzaju towaru); prowadzący działalność transportową posiada stosowne przeszkolenie;

— wyłączyć w art. 183 k.k. jedno ze znamion przestępstwa, tj. szkody znacznych rozmiarów;

— wszystkie występki związane z niewłaściwym obrotem odpadami wprowadzić do przepisów karnych jako tzw. przestępstwa przepoławione, uzależniając ich byt od wagi odpadów (np. do 100 kg traktować jako wykroczenia);

— podobnie jak w ustawie „hazardowej” wprowadzić bezwzględną odpowiedzialność finansową (min. 100 000 zł) firmy posiadającej decyzję o rekultywacji w przypadku przyjmowania niewłaściwych odpadów, bez względu na wiedzę o prowadzonym procederze (to na właścicielu powinien ciążyć obowiązek właściwego wywiązywania się z warunków decyzji);

— uniemożliwić prowadzenie takiej działalności osobom fizycznym oraz osobom będącym w zarządzie podmiotów prowadzących działalność w zakresie odpadów, które zostały uprzednio skazane za przestępstwa przeciwko środowisku, dokumentom i mieniu;

— wprowadzić takie rozwiązania, aby WIOŚ miał obowiązek przynajmniej raz roku prowadzić kontrole sposobu realizacji zadań przez poszczególne podmioty gospodarcze, w tym tzw. kontrole krzyżowe badające ilość przekazanych, przyjętych i zutilizowanych, odpadów;

— skrócić drogę przekazywania tzw. odpadów niebezpiecznych na linię dostawca – odbiorca (firma utylizująca) z pominięciem pośredników.

Ufam, że poczynione kroki pozwolą na usystematyzowanie obrotu odpadami, jak również wpłyną pozytywnie na bezpieczeństwo mieszkańców oraz finanse publiczne.

O tym, z jak skomplikowaną materią mamy do czynienia, niech świadczy wyrok Sądu Najwyższego (sygn. akt VKK 361/14) z dnia 15 stycznia 2015 r.

Z poważaniem
Arkadiusz Grabowski

**Odpowiedź
MINISTRA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

Warszawa, 22 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
w odpowiedzi na pismo z dnia 18 kwietnia 2018 roku (sygn. BPS/043-59-1628-MSWA/18), przekazujące tekst oświadczenia złożonego przez Senatora RP Pana Arkadiusza Grabowskiego podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia

2018 roku w sprawie *składowania niebezpiecznych odpadów* należy wskazać, że kluczowym dokumentem o charakterze strategicznym dotyczącym m.in. składowania niebezpiecznych odpadów jest *Krajowy plan gospodarki odpadami 2022*¹. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji nie jest bezpośrednio zaangażowane we wdrażanie przedmiotowego programu, niemniej w omawianym obszarze zadania w ramach *Krajowego planu gospodarki odpadami 2022* realizuje Policja, która prowadzi także międzynarodową współpracę z podmiotami uprawnionymi do zwalczania przestępczości wymierzonej w środowisko. Działania Policji polegają na identyfikowaniu przestępców i organizacji przestępczych zaangażowanych w nielegalną utylizację i transgraniczne przesyłanie odpadów niebezpiecznych, prowadzeniu postępowań przygotowawczych zainicjowanych w wyniku podjętych kontroli oraz na podstawie zebranych informacji.

Przedstawiciele Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji uczestniczą w pracach zainicjowanych przez Ministerstwo Środowiska w ramach inicjatywy Environmental Compliance and Governance (ECG), której celem jest realizacja skutecznej polityki środowiskowej UE. Implementacja ewentualnych rekomendacji ECG wiązać się może z koniecznością zainicjowania niezbędnych zmian w przepisach prawa, w tym także w obszarze wskazanym przez Pana Senatora.

Warto przy tym zauważyć, że Komendant Główny Policji wyraził pozytywną opinię na temat kierunku proponowanych zmian w obowiązujących przepisach karnych. Niemniej wypracowanie szczegółowych rozwiązań prawnych w tym obszarze powinno zostać zainicjowane przez podmiot wiodący w zakresie gospodarowania odpadami, tj. Ministerstwo Środowiska, we współpracy z Ministerstwem Sprawiedliwości, jako organem odpowiedzialnym za kreowanie polityki państwa w tym obszarze.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Jarosław Zieliński
Sekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA ŚRODOWISKA**

Warszawa, 18 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Arkadiusza Grabowskiego podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 r. w sprawie zwiększającej się liczby nielegalnie składowanych odpadów komunalnych oraz niebezpiecznych na terenie naszego kraju – BPS/043-59-1628-MŚ/18, uprzejmie informuję co następuje.

¹ Przyjęty uchwałą Nr 88 Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2016 r. w sprawie *krajowego planu gospodarki odpadami 2022* (M.P. poz. 784).

W przeciągu ostatnich lat, w wyniku prowadzonej działalności, organy Inspekcji Ochrony Środowiska ujawniły szereg nieprawidłowości i naruszeń w zakresie gospodarki odpadami. Można zaobserwować, iż wzrost zainteresowania przedsiębiorców gospodarką odpadami, przełożył się również bezpośrednio na wzrost problemu „szarej strefy” w tym zakresie, czego dowodem jest wzmożona liczba kontroli prowadzonych przez organy Inspekcji Ochrony Środowiska, skarg i interwencji, a tym samym liczba stwierdzanych nieprawidłowości.

Problem „szarej strefy” najczęściej stwierdzany jest w gospodarowaniu odpadami komunalnymi, odpadami niebezpiecznymi czy opakowaniami i odpadami opakowanymi. Do najczęstszych zjawisk należą m.in.:

- Wypełnianie wyrobisk pokopalnianych, byłych żwirowni, cegielni, hut itp. Rekultywacja terenów przemysłowych oraz zdegradowanych prowadzona jest często niezgodnie z posiadanymi decyzjami administracyjnymi wydanymi przez właściwe organy, poprzez wykorzystanie w ramach tych działań m.in. odpadów komunalnych, czy pozostałości z sortowania odpadów komunalnych. Ponadto wiele zidentyfikowanych przypadków „szarej strefy” dotyczyło podmiotów deponujących odpady bez posiadania odpowiednich uregulowań formalnoprawnych, w tym skrajnie rażących naruszeń polegających na deponowaniu odpadów niebezpiecznych, w tym beczek z farbami, czy innymi substancjami zagrażającymi zarówno środowisku, jak i zdrowiu ludzi.

Przyczyną porzucania odpadów komunalnych w wyrobiskach jest fikcyjne przetwarzanie zmieszanych odpadów komunalnych (wykazywane wyłącznie w dokumentacji), które zamiast do regionalnych instalacji do przetwarzania odpadów komunalnych, trafiają m.in. w wyrobiska.

- Deponowanie odpadów niebezpiecznych na wdzierżawionym terenie lub w wynajętym magazynie, a po maksymalnym jego wypełnieniu, porzucanie ich przez posiadacza odpadów lub nieposiadanie przez niego żadnych środków na usunięcie zgromadzonych odpadów. Bardzo często występują trudności związane z pociągnięciem przez organy Inspekcji Ochrony Środowiska osób odpowiedzialnych za wskazany proceder do odpowiedzialności, ze względu na brak możliwości ustalenia miejsca ich przebywania. Niemniej jednak należy wskazać, iż w większości zidentyfikowanych przypadków „szarej strefy” podmioty posiadały stosowne zezwolenia na zbieranie odpadów na terenie danej nieruchomości, wydane przez właściwe organy ochrony środowiska. Jednakże istotne jest, że w części przypadków, przed wydaniem decyzji zezwalającej na zbieranie odpadów, organy ochrony środowiska nie weryfikują wniosków poprzez przeprowadzenie oględzin terenu, na którym docelowo ma mieć miejsce zbieranie odpadów.

Ww. naruszenia polegające na porzucaniu odpadów bardzo często skutkują koniecznością usunięcia odpadów przez organy samorządowe w ramach wykonania zastępczego, co jednocześnie powoduje obciążenie finansowe.

- Pożary jako sposób rozwiązania problemów ze zgromadzonymi odpadami, w tym zbyciem paliwa alternatywnego wytwarzanego w wyniku procesów przetwarzania zmieszanych odpadów komunalnych.

Istotne jest, że działalność „szarej strefy” w gospodarce odpadami przynosi straty dla budżetu państwa oraz dla środowiska. Nielegalne procedury mają miejsce głównie w godzinach wieczornych oraz nocnych, poza godzinami pracy wojewódzkich inspektoratów ochrony środowiska (zwanymi dalej także: „WIOŚ”). Ponadto w przypadku stwierdzonych naruszeń istnieje problem z egzekwowaniem nałożonych obowiązków, np. usunięcia odpadów, a przede wszystkim udowodnienia winy sprawcom naruszeń. Należy wskazać, iż charakter działalności „szarej strefy” oraz występujące w związku z tym trudności z jej wykryciem, które wskazano powyżej, uniemożliwiają oszacowanie rzeczywistej skali problemu.

W przedmiotowym oświadczeniu senatora Arkadiusza Grabowskiego wskazano na województwo śląskie, jako region najbardziej narażony na tego typu przestępczość. Należy wskazać, iż na ww. terenie znajduje się wiele terenów zdegradowanych działalnością przemysłową, które obecnie wymagają rekultywacji i rewitalizacji. Należą do

nich licznie występujące miejsca nieczynnych obecnie zakładów, nieeksploatowanych instalacji, tereny poprzemysłowe, zdegradowane, „zapomniane”, tereny podmiejskie. Działalność kontrolna prowadzona w ciągu ostatnich kilku lat przez Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska, potwierdza nasilanie się zjawiska niewłaściwego prowadzenia prac rekultywacyjnych oraz sposobu gospodarowania odpadami. Ponadto zaobserwowano gwałtownie rosnące zjawisko porzucania różnego typu odpadów (w tym niebezpiecznych), natomiast działalność wielu podmiotów prowadzących prace rekultywacyjne na hałdach lub transportujących odpady jest wykonywana niezgodnie z przepisami prawa i posiadanymi decyzjami.

Wobec powyższego należy wskazać, iż organy Inspekcji Ochrony Środowiska podejmują niezbędne działania w ramach posiadanych kompetencji, mające na celu ograniczenie zjawiska „szarej strefy” w gospodarce odpadami.

Działalność organów Inspekcji Ochrony Środowiska regulują: ustawa z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2016 r., poz. 1688) oraz ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2016 r., poz. 1829, z późn. zm.). Do zadań organów Inspekcji Ochrony Środowiska należy m.in. prowadzenie kontroli przestrzegania wymagań ochrony środowiska, a także prowadzenie pomiarów oraz badań, w tym pobierania próbek, w celu badania i oceny stanu środowiska. W przypadku uzasadnionego bezpośredniego zagrożenia życia, zdrowia lub środowiska naturalnego, organy Inspekcji Ochrony Środowiska prowadzą kontrole, bez zawiadomienia kontrolowanego podmiotu o zamiarze jej wszczęcia.

Do instrumentów sankcyjnych, jakimi dysponują te organy należą: pouczenie, mandat karny, zarządzenie kontrolne, wnioski do organów ścigania bądź do organów administracji, decyzja administracyjna w sprawie nałożenia kary pieniężnej, a także decyzja administracyjna w sprawie wstrzymania działalności powodującej naruszenie wymagań ochrony środowiska, jeżeli zachodzi bezpośrednie zagrożenie zdrowia lub życia ludzi albo bezpośrednie zagrożenie zniszczenia środowiska w znacznych rozmiarach.

W odniesieniu do informacji wskazanej w przedmiotowym oświadczeniu, dotyczącej możliwości ukarania podmiotu karą grzywny, należy wskazać, iż organy Inspekcji Ochrony Środowiska, zgodnie z obowiązującymi przepisami, mogą wymierzyć maksymalną karę grzywny w wysokości 500 zł za stwierdzone wykroczenia. Jednocześnie naruszenia wskazane w art. 194 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2018 r., poz. 21), polegające np. za zbieraniu odpadów lub przetwarzaniu odpadów bez wymaganego zezwolenia lub gospodarowaniu odpadami niezgodnie z posiadanym zezwoleniem, stanowią podstawę do wymierzenia przez organy Inspekcji Ochrony Środowiska administracyjnej kary pieniężnej w wysokości do 1 000 000 zł.

W celu zwiększenia skuteczności działania Inspekcji Ochrony Środowiska w obszarze nielegalnych praktyk w gospodarce odpadami, zaprojektowano rozszerzenie zakresu przedmiotowego Bazy danych o produktach i opakowaniach oraz o gospodarce odpadami (zwanej dalej: „BDO”) o dodatkowy moduł – „ewidencji odpadów”, obejmujący swym zakresem możliwość prowadzenia pełnej ewidencji odpadów za pośrednictwem BDO, a tym samym pozwalający monitorować przepływ strumieni rodzajów odpadów w skali kraju oraz podejmowanie natychmiastowych i skutecznych działań. BDO będzie pełniła nie tylko rolę rejestru, ale także będzie dodatkowym narzędziem w walce z „szarą strefą” w gospodarce odpadami zarówno dla organów Inspekcji Ochrony Środowiska, jak i organów ścigania, Inspekcji Transportu Drogowego i innych służb.

Moduł „ewidencji odpadów” będzie miał na celu ściślejszą kontrolę przekazywania odpadów, a w szczególności odpadów komunalnych odbieranych od właścicieli nieruchomości. Należy wskazać, iż w obecnym systemie nie jest wymagane, aby karta przekazania odpadu towarzyszyła przesyłce i była okazywana przez kierowcę w trakcie wykonywania transportu odpadów uprawnionym służbom. Co więcej przepisy pozwalają na sporządzanie zbiorczej karty przekazania odpadów obejmującej odpady danego rodzaju przekazywane w okresie jednego miesiąca. Prowadzi to do licznych naruszeń w zakresie przekazywania odpadów, m.in. fikcyjnego przetwarzania zmieszanych odpadów komunalnych, w efekcie czego porzucane są coraz większe ilości odpadów w lasach i wyrobiskach. Projektowane zmiany wymagają posiadania takiego dokumentu przez kierowcę w trakcie wykonywania transportu, w związku z powyż-

szym zrezygnowano ze zbiorczej karty przekazania odpadów. Wprowadzono również wymóg sporządzania dokumentów ewidencyjnych za pośrednictwem BDO.

Ponadto należy wskazać, iż bardzo ważnym aspektem, powalającym na zapobieganie nielegalnym praktykom w zakresie gospodarowania odpadami lub niwelowanie ewentualnych skutków, jest konieczność ścisłej współpracy organów Inspekcji Ochrony Środowiska z organami ścigania, z uwagi na fakt częstego porzucania nielegalnie zdeponowanych odpadów przez podmioty w nocy oraz co się z tym wiąże – również problemu z egzekwowaniem nałożonych obowiązków, tj. usunięcia odpadów, a przede wszystkim udowodnienie winy sprawcom naruszeń. Bardzo często wojewódzcy inspektorzy ochrony środowiska napotykają problemy związane z określeniem pochodzenia zdeponowanych odpadów oraz identyfikacją podmiotu, który je przekazał.

Istotnym faktem jest nawiązanie przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska współpracy z Prokuratorem Generalnym i Krajowym, a także przedstawicielami Policji oraz Krajowej Administracji Skarbowej. Powyższe pozwoli na polepszenie działań mających na celu poprawę stanu środowiska.

Nawiązanie współpracy pomiędzy Głównym Inspektorem Ochrony Środowiska a Prokuratorem Generalnym, polega na wymianie specjalistycznej wiedzy pozwalającej na właściwie przygotowanie i udokumentowanie przez organy Inspekcji Ochrony Środowiska zawiadomień o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, co w efekcie ma zwiększyć skuteczność działań ukierunkowanych na walkę z „szarą strefą”, w tym procederem nielegalnego porzucania odpadów.

Niemniej jednak należy podkreślić, że liczba zadań nałożonych na organy Inspekcji Ochrony Środowiska, poprzez definiowanie ich w coraz to nowych aktach prawnych, w których organy inspekcji, a zwłaszcza WIOŚ, wymieniane są jako jednostki odpowiedzialne, w okresie ostatniej dekady wzrosła ponad trzykrotnie. Dla przykładu w 2004 r. kiedy Polska przystąpiła do UE liczba zadań realizowanych przez Inspekcję Ochrony Środowiska wynosiła 120, a w końcu roku 2015 wynosiła już około 300. Skutkuje to znacznym wzrostem kosztów funkcjonowania całej Inspekcji Ochrony Środowiska, a zwłaszcza wzrostem kosztów WIOŚ związanych z realizacją zadań z zakresu monitoringu środowiska i działalności kontrolnej. Stały wzrost tych zadań powoduje konieczność zatrudnienia i utrzymania profesjonalnej kadry na co nie pozwala finansowanie płac pracowników z budżetu wojewody na drastycznie niskim poziomie odpowiadającym średniej płacy w administracji terenowej. Wysokość wynagrodzeń pracowników WIOŚ jest nieadekwatna do stopnia trudności wykonywanych zadań oraz jest niewspółmierna z płacami podobnych specjalistów zatrudnionych na rynku, zwłaszcza w sektorze przedsiębiorstw. Odbija się to na jakości zatrudnienia i powoduje wysoką fluktuację, a w szczególności odejścia doświadczonej kadry. Stan zatrudnienia uległ zmniejszeniu w okresie 2004–2014 o 7,3%. W kolejnych latach tendencja ta utrzymuje się. Na koniec 2016 r. zatrudnienie w Inspekcji Ochrony Środowiska wynosiło 2255,9 etatu, a dla porównania na koniec 2013 r. – 2292,3 etatu.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Sławomir Mazurek

**Odpowiedź
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 7.06.2018 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone dnia 16 kwietnia 2018 r. przez senatora Arkadiusza Grabowskiego, podczas 59. posiedzenia Senatu RP, dotyczące działań zmierzających do zmiany przepisów regulujących obrót odpadami komunalnymi i niebezpiecznymi, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Uprzejmie informuję, że problematyka przedstawiona przez ww. senatora wymaga kompleksowej analizy przepisów dotyczących obrotu odpadami, co zgodnie z art. 24 w zw. z art. 28 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 762, 810, tekst jedn.), pozostaje we właściwości Ministerstwa Środowiska.

Niemniej jednak dostrzegając potrzebę zmian uregulowań prawnych dotyczących przedmiotowej problematyki, Ministerstwo Sprawiedliwości wspólnie z Prokuraturą Krajową również podejmie działania zmierzające do wypracowania rozwiązań w tym zakresie.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Marcin Warchoł
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Macieja Grubskiego

skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej

Szanowna Pani Minister!

W związku z toczącą się w Polsce dyskusją, wywołaną pracami nad zastrzeżeniem przepisów tzw. ustawy aborcyjnej, uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Czy w ramach tej ustawy zaplanowano dofinansowanie budżetu gmin, aby przystosowały one placówki przedszkolne, szkoły oraz żłobki do potrzeb dzieci niepełnosprawnych?

2. Czy powstanie program szkolenia kadry pedagogicznej do pracy z dziećmi i młodzieżą upośledzoną (chodzi o program dla nauczycieli, którzy nie posiadają kwalifikacji w zakresie pedagogiki specjalnej)?

3. Czy w żłobkach, przedszkolach i szkołach zostanie zapewniona całodzienna opieka medyczna dla dzieci niepełnosprawnych?

Udzielenie odpowiedzi na te pytania jest istotne z uwagi na fakt, iż zgodnie z zamysłem projektodawców przedmiotowej ustawy, zwiększy się liczba dzieci niepełnosprawnych, którym będzie trzeba zapewnić odpowiednie warunki do rozwoju i kształcenia.

Licząc na wyczerpującą odpowiedź, pozostaję z wyrazami szacunku.

Maciej Grubski

Odpowiedź

Warszawa, 18 maja 2018 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie Pana Senatora Macieja Grubskiego złożone 16 kwietnia 2018 r. podczas 59. posiedzenia Senatu RP w sprawie wsparcia dzieci z niepełnosprawnościami.

Szanowny Panie Senatorze,

dzieci z niepełnosprawnościami oraz ich rodziny obejmowane są wsparciem w systemach: oświaty, zabezpieczenia społecznego i zdrowia.

System oświaty zapewnia dzieciom z niepełnosprawnością i ich rodzinom możliwość korzystania z zajęć wczesnego wspomagania rozwoju dziecka¹. Wczesne wspomaganie jest wielospecjalistycznym wsparciem, które ma na celu pobudzanie psychoruchowe i społeczne rozwoju dziecka.

Zajęcia wczesnego wspomagania rozwoju dziecka prowadzone są przez zespół nauczycieli: psychologa, pedagoga i logopedę oraz w zależności od potrzeb dziecka i jego rodziny innych specjalistów. Zespół ustala odpowiednie formy wsparcia dla dziecka i jego rodziny, współpracuje: z rodzicami dziecka, z podmiotem leczniczym i ośrodkiem pomocy społecznej, a także przedszkolem, inną formą wychowania przedszkolnego, oddziałem przedszkolnym w szkole podstawowej, do którego uczęszcza dziecko

¹ Art. 127 ust. 5 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 59, z późn. zm.).

oraz innymi podmiotami, w których dziecko jest objęte oddziaływaniami terapeutycznymi. Zespół ocenia również postępy i analizuje skuteczność udzielanego wsparcia.

Na realizację zajęć wczesnego wspomagania rozwoju dziecka w podziale części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2018 zabezpieczono środki w wysokości około 263 mln złotych, a zajęciami objętych jest ponad 55 000 dzieci.

Ministerstwo Edukacji Narodowej, zgodnie z zapisami Rządowego programu kompleksowego wsparcia dla rodzin „Za życiem”, stanowiącego załącznik do uchwały Nr 160 Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 2016 r. w sprawie programu kompleksowego wsparcia dla rodzin „Za życiem”², realizuje zadanie w zakresie zapewnienia funkcjonowania wiodącego ośrodka koordynacyjno-rehabilitacyjno-opiekuńczego na obszarze powiatu, określonych w art. 90v ust. 4 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty³.

Podjęto współpracę z 268 powiatami, którym przekazano w 2017 roku środki finansowe w wysokości blisko 5,5 mln złotych, a wsparciem objęto 3 948 dzieci. Wsparcie jest kontynuowane również w 2018 roku.

Dzieci z niepełnosprawnościami obejmowane są wychowaniem przedszkolnym. Przedszkole zapewnia dziecku z niepełnosprawnością, objętemu kształceniem specjalnym m.in.:

- 1) realizację zaleceń zawartych w orzeczeniu o potrzebie kształcenia specjalnego;
- 2) odpowiednie, ze względu na indywidualne potrzeby rozwojowe i edukacyjne oraz możliwości psychofizyczne dzieci, warunki do nauki, sprzęt specjalistyczny i środki dydaktyczne;
- 3) zajęcia specjalistyczne, o których mowa w przepisach w sprawie zasad udzielania i organizacji pomocy psychologiczno-pedagogicznej w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach⁴;
- 4) inne zajęcia odpowiednie ze względu na indywidualne potrzeby rozwojowe i edukacyjne oraz możliwości psychofizyczne dzieci, w szczególności zajęcia rewalidacyjne⁵.

Katalog rodzajów zajęć realizowanych z dzieckiem objętym kształceniem specjalnym nie jest zamknięty. Rodzaj i forma tych zajęć powinny być określone w indywidualnym programie edukacyjno-terapeutycznym, opracowywanym we współpracy z rodzicami.

Środki na realizację ww. zadań naliczane są dla jednostek samorządu terytorialnego w ramach części oświatowej subwencji ogólnej. W tegorocznej subwencji oświatowej uwzględniono ok. 6 mld zł dla samorządów na organizację kształcenia dzieci ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi. Jednostki samorządu terytorialnego zobowiązane są do tego, aby w danym roku budżetowym na realizację zadań związanych z organizacją kształcenia specjalnego przeznaczyć środki finansowe w wysokości nie mniejszej niż środki naliczane ten cel w podziale części oświatowej subwencji ogólnej⁶.

Z informacji przekazanych przez Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej wynika, że w ramach Programu rozwoju instytucji opieki nad najmłodszymi dziećmi – „Maluch+” dofinansowywane jest funkcjonowanie i tworzenie miejsc opieki nad dziećmi w wieku do lat 3 – posiadającymi orzeczenie o niepełnosprawności lub wymagającymi szczególnej opieki. W 2017 roku utworzono 77 nowych miejsc dla ww. dzieci, 266 miejsc dostosowano do ich potrzeb, 233 miejsca otrzymały dofinansowanie na funkcjonowanie. Na ten cel przeznaczono 3,8 mln złotych.

² M. P. poz. 1250.

³ Dz.U. z 2017 r. poz. 2198 z późn. zm.

⁴ Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 9 sierpnia 2017 r. w sprawie zasad organizacji i udzielania pomocy psychologiczno-pedagogicznej w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach (Dz. U. poz. 1591).

⁵ §5 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 9 sierpnia 2017 r. w sprawie warunków organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych, niedostosowanych społecznie i zagrożonych niedostosowaniem społecznym (Dz. U. poz. 1578).

⁶ Zgodnie z przepisami art. 8 ustawy z dnia 27 października 2017 r. o finansowaniu zadań oświatowych (Dz. U. z 2017 r., poz. 2203).

W 2018 roku z ww. programu jednostki samorządu terytorialnego mogą pozyskać dofinansowanie do 20 tys. zł na jedno miejsce w przypadku utworzenia żłobka lub klubu dziecięcego oraz 5 tys. zł w przypadku dziennego opiekuna. Wysokość dofinansowania na funkcjonowanie miejsc wynosi 100 zł miesięcznie na 1 miejsce, a w przypadku miejsca dla dziecka niepełnosprawnego lub wymagającego szczególnej opieki kwota została zwiększona i wynosi 500 zł.

Natomiast, podmioty prywatne otrzymają dofinansowanie do funkcjonowania miejsc pod warunkiem pomniejszenia o przyznaną kwotę dofinansowania opłaty ponoszonej przez rodziców za opiekę nad dzieckiem. Wysokość dofinansowania na funkcjonowanie miejsc opieki wynosi 150 zł miesięcznie na dziecko, a w przypadku miejsca dla dziecka niepełnosprawnego lub wymagającego szczególnej opieki – 500 zł.

Ponadto, dofinansowywane są również miejsca opieki utworzone z udziałem środków z wcześniejszych edycji programu.

Na program „Maluch+” – w latach 2018–2022 będzie można przekazać do 500 mln zł rocznie. Na edycję 2018 przeznaczono do 450 mln zł.

Instytucje opieki nad dziećmi do lat 3 mają możliwość zatrudnienia personelu specjalizującego się w pracy z dziećmi niepełnosprawnymi i wymagającymi szczególnej opieki.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ
Maciej Kopeć
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Macieja Grubskiego

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z toczącą się w Polsce dyskusją, wywołaną pracami nad zaostreniem przepisów tzw. ustawy aborcyjnej, uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Czy państwo polskie zabezpieczy środki finansowe na badania płodu we wczesnej fazie jego rozwoju, chociażby celem określenia stopnia i rodzaju schorzenia?

2. Czy państwo polskie będzie finansowało leczenie płodu, także w placówkach zagranicznych, gdy możliwość takiego leczenia zostanie medycznie stwierdzona?

3. Czy obecnie istnieje program szkolenia personelu pielęgniarskiego ze specjalnością opieka nad dziećmi upośledzonymi i czy na ten cel zabezpieczone są w budżecie środki finansowe?

4. Czy państwo polskie będzie refundowało w całości koszty leczenia, w tym zabiegów operacyjnych w placówkach zagranicznych oraz polskich, gdy zostanie stwierdzona możliwość poprawy stanu zdrowia dziecka, czy też, tak jak jest dotychczas, zbiórka środków finansowych na ten cel będzie pozostawać w gestii rodziców?

Udzielenie odpowiedzi na te pytania jest niezwykle istotne dla polskich obywateli, w toczącej się dyskusji nie porusza się bowiem tak istotnej kwestii, jaką jest finansowe zabezpieczenie prawidłowego funkcjonowania tworzonej ustawy.

Urodzenie chorego dziecka pociąga za sobą szereg innych problemów, które projektodawcy przedmiotowego aktu prawnego powinni mieć na uwadze. Dotyczy to finansowania specjalistycznej opieki lekarskiej i pielęgniarskiej, rehabilitacji, bardzo często kosztownych zabiegów i operacji, których wykonanie jest możliwe tylko w zagranicznych ośrodkach medycznych, zakupu leków, środków higienicznych i sprzętu medycznego, jak również konieczności opłacenia całodobowej opieki nad chorym, kształcenia i przystosowania dziecka do w miarę samodzielnego życia, a w przypadku bardzo chorych dzieci zapewnienia im miejsca w specjalistycznych placówkach medycznych stałego pobytu, a także uzyskania niezbędnej pomocy psychologicznej dla rodzin. Czy projektodawcy ustawy zagwarantują pełne wsparcie finansowe w tym zakresie?

Zmuszając prawnie kobiety do rodzenia chorych, niepełnosprawnych dzieci wbrew swojej woli, państwo polskie powinno we wspomnianej ustawie w pełnym wymiarze zabezpieczyć finansowo szeroko pojęte leczenie tych dzieci, ich edukację oraz zaspokojenie innych potrzeb, które wynikają z niepełnosprawności.

*Z poważaniem
Maciej Grubski*

Odpowiedź

Warszawa, 17.05.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Macieja Grubskiego podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 r., dotyczące zmiany przepisów ustawy z dnia 7 stycznia 1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży, uprzejmie przekazuję następujące informacje i wyjaśnienia.

Zgodnie z art. 2 ust. 2a ustawy z dnia 7 stycznia 1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży, organy administracji rządowej oraz samorządu terytorialnego, w zakresie swoich kompetencji określonych w przepisach szczególnych, są zobowiązane zapewnić swobodny dostęp do informacji i badań prenatalnych, szczególnie wtedy, gdy istnieje podwyższone ryzyko bądź podejrzenie wystąpienia wady genetycznej lub rozwojowej płodu albo nieuleczalnej choroby zagrażającej życiu płodu.

Dostęp do badań prenatalnych jest uregulowany między innymi przepisami rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 6 listopada 2013 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu programów zdrowotnych. W załączniku do wyżej wymienionego rozporządzenia jest zawarty program badań prenatalnych. Program zawiera dokładny zakres procedur realizowanych w ramach świadczenia gwarantowanego, kryteria kwalifikacji do programu dla świadczeniobiorcy oraz kryteria kwalifikacji dla świadczeniodawcy. Badania w rozważanym zakresie są zatem finansowane ze środków publicznych.

Odnosząc się do kwestii finansowania ze środków publicznych kosztów leczenia udzielonego poza granicami Polski, uprzejmie wyjaśniam, że ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1938, z późn. zm.) przewiduje taką możliwość w przypadku leczenia, które jest objęte koszykiem świadczeń gwarantowanych i jednocześnie, nie zachodzi faktyczna możliwość jego przeprowadzenia w kraju.

Warunkiem pokrycia kosztów takiego leczenia przez NFZ jest wcześniejsze uzyskanie zgody Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, zgodnie z art. 42j z ww. ustawy.

Wniosek o wydanie takiej zgody, który powinien zostać wypełniony w odpowiednich częściach przez lekarza specjalistę w danej dziedzinie medycyny, posiadającego stopień naukowy dr hab. lub tytuł profesora nauk medycznych, należy złożyć do Centrali NFZ. We wniosku należy wskazać konkretny zagraniczny podmiot leczniczy, którego wybór powinien być uzasadniony przez ww. lekarza.

Formularz wniosku można uzyskać w dowolnej placówce NFZ (tj. oddziale wojewódzkim lub delegaturze terenowej Funduszu), jak również w wersji elektronicznej na stronie internetowej www.nfz.gov.pl, w zakładce: „Leczenie poza granicami kraju”.

Odnosząc się do kwestii szkoleń dla pielęgniarek i położnych uprzejmie wyjaśniam, że programy kształcenia podyplomowego dla pielęgniarek i położnych uwzględniają treści dotyczące opieki nad dziećmi niepełnosprawnymi. Szczegółowe zestawienie tych programów przedstawiono w załączniku do niniejszego pisma.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 70 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 123, z późn. zm.) specjalizacja jest dofinansowywana ze środków publicznych przeznaczonych na ten cel w budżecie państwa, z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia w ramach posiadanych środków i ustalonej minimalnej liczby miejsc szkoleniowych dla pielęgniarek i położnych, które mogą corocznie rozpocząć specjalizację dofinansowaną z tych środków, uwzględniając zapotrzebowanie na specjalistów z po-

szczególnych dziedzin pielęgniarstwa i dziedzin mających zastosowanie w ochronie zdrowia oraz zapotrzebowanie na osoby legitymujące się ukończoną specjalizacją.

Zgodnie z obwieszczeniem Ministra Zdrowia z dnia 4 grudnia 2017 r. w sprawie minimalnej liczby miejsc szkoleniowych dla pielęgniarek i położnych, maksymalnej kwoty dofinansowania jednego miejsca szkoleniowego oraz maksymalnej kwoty przeznaczonej na szkolenia specjalizacyjne w 2018 r. (Dz. Urz. Min. Zdr. z 2017 r., poz. 117), koszt dofinansowania jednego miejsca szkoleniowego za cały okres trwania specjalizacji dla pielęgniarki, położnej rozpoczynającej specjalizację w 2018 r. – wyniesie maksymalnie 3 500 zł. Natomiast minimalna liczba miejsc szkoleniowych dla pielęgniarek i położnych rozpoczynających specjalizację w 2018 r. wynosi 2 250.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Sekretarz Stanu
Józefa Szczurek-Żelazko

**Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego
oraz senatora Andrzeja Pająka**

skierowane do komendanta głównego Policji Jarosława Szymczyka

Szanowny Panie Komendancie!

Do mojego biura senatorskiego zwrócili się przedstawiciele LG Electronics Mława. Moi rozmówcy zwrócili uwagę na powtarzające się kradzieże telewizorów przewożonych na trasie Mława – Wrocław. Kradzieże telewizorów odbywają się na masową skalę. Giną całe palety towaru, co naraża firmę na duże straty.

Komendy powiatowe Policji ze względu na ograniczoną jurysdykcję nie są w stanie podjąć skutecznych akcji. W związku z tym prosimy o rozpatrzenie możliwości podjęcia skoordynowanych działań ukrócających opisany proceder.

Jan Maria Jackowski

Andrzej Pająk

**Odpowiedź
ZASTĘPCY DYREKTORA
BIURA KRYMINALNEGO
KOMENDY GŁÓWNEJ POLICJI**

Warszawa, 19 czerwca 2018 r.

Kancelaria Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W odpowiedzi na pismo l.dz. BPS/043-59-1631/18 z dnia 18 kwietnia 2018 roku złożone w ramach wspólnego oświadczenia przez senatorów Jana Marię Jackowskiego i Andrzeja Pająka podczas 59. posiedzenia Senatu RP, dotyczącego kradzieży sprzętu dokonywanego podczas transportu na szkodę Firmy LD Electronics Mława informuję, iż przedmiotowa sprawa jest objęta nadzorem przez Biuro Kryminalne Komendy Głównej Policji.

Pragnę poinformować, iż w związku ze sprawowanym nadzorem oraz koordynacją działań przez Biuro Kryminalne Komendy Głównej Policji w ciągu ostatnich miesięcy terenowe jednostki Policji dokonały realizacji spraw, w wyniku których zostały rozbite dwie zorganizowane grupy przestępcze zajmujące się kradzieżami sprzętu z naczep samochodowych. W wyniku czynności odzyskano sprzęt o wartości 400.000 zł.

Jednocześnie nadmieniam, iż Biuro Kryminalne Komendy Głównej Policji jest w stałym kontakcie z przedstawicielem Firmy LG Electronics Mława.

ZASTĘPCA DYREKTORA
Biura Kryminalnego
Komendy Głównej Policji
mł. insp. Grzegorz Napiórkowski

Oświadczenie senatora Andrzeja Kamińskiego

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Szanowna Pani Minister!

Wobec braku odpowiednich regulacji definiujących miejsce zamieszkania „uprawnionego” na gruncie ustawy o pomocy społecznej, według orzecnictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego, ustalenie miejsca zamieszkania osoby ubezwłasnowolnionej winno dokonywać się na podstawie postanowienia art. 27 k.c., tj. wedle miejsca zamieszkania opiekuna osoby ubezwłasnowolnionej.

Zatem w sytuacji, gdy osoba całkowicie ubezwłasnowolniona będzie musiała skorzystać z pomocy świadczonej przez OPS (w tym świadczenia związanego z umieszczeniem w DPS), zawsze koszty będzie ponosić/ponosi gmina, w której zamieszkuje jej opiekun prawny, a nie sama osoba zainteresowana (ubezwłasnowolniona). Nie stanowi problemu sytuacja, w której taka osoba będzie pobierać zasiłek stały czy okresowy, gdyż są to zadania własne dotowane. Problem istnieje w przypadku udzielania pomocy w postaci zasiłków celowych, a przede wszystkim opłat za pobyt w DPS, gdyż są to zadania własne realizowane tylko i wyłącznie z własnego budżetu gminnego. Średni miesięczny koszt pobytu osoby w DPS to ok. 3.500 zł. Równoległe nie istnieje żaden przepis prawa, który umożliwiłby gminom ubieganie się o zwrot udzielonego wsparcia z macierzystej gminy osoby ubezwłasnowolnionej. Jak już wskazano, ustawa o pomocy społecznej nie zawiera odpowiedniej legalnej definicji miejsca zamieszkania osoby ubezwłasnowolnionej. Powyższa ustawa określa jedynie właściwość miejscową gminy (art. 101 ustawy).

Osoba ubezwłasnowolniona nie może ubiegać się o świadczenia samodzielnie, gdyż jest reprezentowana przez opiekuna prawnego, który może to uczynić w miejscu swojego zamieszkania, czyli w gminie dla siebie właściwej (często w zupełnie innej gminie niż gmina zamieszkania osoby ubezwłasnowolnionej). Taka sytuacja jest bardzo często wykorzystywana w ramach cięcia własnych kosztów finansowych. Dopuszcza się bowiem ogłaszanie przez ośrodki naboru na opiekunów prawnych dla swoich podopiecznych i wybieranie tych kandydatów, którzy są tylko i wyłącznie spoza terenu zamieszkania podopiecznego (opiekun i podopieczny mieszkają w innych, często bardzo oddalonych od siebie gminach). Sytuacja skutkuje tym, że gminy, z których pochodzą opiekunowie, są dodatkowo obciążane kosztami osób ubezwłasnowolnionych, które to osoby nie są mieszkańcami danej gminy! Sąd, który ustanawia opiekuna prawnego dla osoby ubezwłasnowolnionej, również nie przeprowadza żadnej analizy w tym wypadku, nie wzywa na posiedzenie przedstawicieli gminy, która ma przejąć opiekę finansową nad osobą ubezwłasnowolnioną, pochodzącą z innej gminy, ani nie zawiadamia o takich sytuacjach. Sprawa wychodzi na jaw dopiero post factum, w momencie gdy zaczyna działać opiekun prawny. W ten sposób gminy, zwłaszcza gminy o niskim budżecie, są obciążane dodatkowymi, bardzo wysokimi zobowiązaniami bez możliwości ich odzyskania. Taka sytuacja staje się coraz częstsza, a należy mieć tu także świadomość tego, że opiekun prawny ma niejednokrotnie kilku podopiecznych.

Przedstawicielom gmin trudno zatem bezkrytycznie przyjmując stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego zajęte na kanwie aktualnie obowiązujących przepisów, zgodnie z którym „istotne jest głównie dobro ludzi, a kwestia rozliczeń finansowych i obowiązków partycypowania w kosztach, który obciąża poszczególne jednostki samorządu terytorialnego ma znaczenie drugoplanowe” (postanowienie NSA z dnia 11 czerwca 2015 r., sygn. akt I OW 33/15).

Gminy mają co prawda obowiązek służyć mieszkańcom, wspierać najbliższych w zaspokajaniu ich potrzeb życiowych, jednakże regulacje prawne związane z opisanym problemem dla wielu gmin są nie do przyjęcia w takiej formie i pozostają w sprzeczności z interesem społeczności lokalnych.

Mając na uwadze powyższe, proszę o wskazanie, czy Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej widzi możliwość wprowadzenia odpo-

wiednich modyfikacji regulacji prawnych, np. przez dookreślenie miejsca zamieszkania osoby ubezwłasnowolnionej w ustawie o pomocy społecznej i wykorzystanie w tym celu istniejącego już zapisu w rozporządzeniu Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej w sprawie rodzinnego wywiadu środowiskowego (Dz.U. z 2016 r. poz. 146) przyjmując, iż miejsce zamieszkania osoby ubezwłasnowolnionej to jej faktyczne miejsce pobytu czy zameldowania (a nie jak dotychczas jest to przyjmowane – miejsce zamieszkania opiekuna prawnego!)? Jeśli tak, to w jakim terminie?

Należy dodatkowo wziąć pod uwagę fakt, iż skoro opiekun prawny to osoba zazwyczaj pełnosprawna, która powinna dbać o interesy podopiecznego w miejscu jego pobytu, to wątpliwa jest zasadność powoływania opiekuna zamieszkującego w dowolnym miejscu w kraju.

Dodatkową okolicznością przemawiającą za proponowanym rozwiązaniem jest, jak się zdaje, wiedza na temat samej osoby ubezwłasnowolnionej, jaką posiada macierzysty OPS, co z kolei przekłada się na planowanie właściwej dla takiej osoby pomocy i jej organizowanie we właściwym miejscu i czasie. To z kolei przekłada się na planowanie własnego budżetu gminy zgodnie z potrzebami mieszkańców.

Alternatywną propozycją zmian mogłoby być z kolei wprowadzenie do ustawy postanowień umożliwiających ubieganie się o zwrot udzielonego świadczenia od gminy, w której osoba ubezwłasnowolniona zamieszkiwała przed skierowaniem do DPS.

Andrzej Kamiński

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE RODZINY, PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 17 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 18 kwietnia 2018 r. znak: BPS/043-59-1632/18 dotyczące oświadczenia złożonego przez Pana Senatora Andrzeja Kamińskiego podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 r. w sprawie wprowadzenia zmian przepisów prawa poprzez dookreślenie miejsca zamieszkania osoby ubezwłasnowolnionej w ustawie o pomocy społecznej, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z art. 101 ustawy o pomocy społecznej (Dz. U. 2017 r., poz. 1769 z późn. zm.) za właściwą należy uznać gminę, w której osoba ubiegająca się o świadczenie ma miejsce zamieszkania. Należy mieć na względzie, że przepisy ustawy o pomocy społecznej nie zawierają definicji miejsca zamieszkania i z tego względu przy wykładni tego pojęcia zastosowanie mają przepisy kodeksu cywilnego. Zgodnie z art. 25 kodeksu cywilnego miejscem zamieszkania osoby fizycznej jest miejscowość, w której osoba ta przebywa z zamiarem stałego pobytu. W przypadku jednak ubezwłasnowolnienia osoby i ustanowienia dla niej opiekuna zastosowanie ma przepis art. 27 kodeksu cywilnego, który stanowi, że miejscem zamieszkania osoby pozostającej pod opieką jest miejsce zamieszkania opiekuna. W przypadku osób posiadających pełną zdolność do

czynności prawnych sądy administracyjne zwykle przyjmują, że o miejscu zamieszkania w świetle art. 25 kc decydują dwa czynniki tj. zewnętrzny, czyli fakt przebywania i wewnętrzny, czyli zamiar stałego pobytu, przy czym ustalenie tego zamiaru powinno być oparte o kryteria zobiektywizowane. Zamiar stałego pobytu nie wymaga złożenia oświadczenia woli, ponieważ nie jest czynnością prawną i wystarczy, że zamiar taki wynika z zachowania danej osoby polegającego na ześrodkowaniu swojej aktywności życiowej w określonej miejscowości. Przy czym jednocześnie zauważyć należy, że samo zameldowanie, będące kategorią prawa administracyjnego, nie przesądza o miejscu zamieszkania w rozumieniu prawa cywilnego. Ww. wykładnia terminu „miejsce zamieszkania” prowadzi do częstego uznawania przez sądy, że miejscem zamieszkania osób przebywających w domu pomocy społecznej albo placówce zapewniającej całodobową opiekę jest gmina, w której znajduje się taka placówka, jeżeli jednocześnie miejscowość ta jest ośrodkiem osobistych spraw tych osób.

Ze względu na to, że osobom ubezwłasnowolnionym czasem trudno jest przypisać zamiar stałego pobytu w określonym miejscu, w art. 27 kodeksu cywilnego przyjęto zasadę, że w przypadku ubezwłasnowolnienia osoby i ustanowienia dla niej opiekuna miejscem zamieszkania osoby pozostającej pod opieką jest miejsce zamieszkania opiekuna.

Mając na uwadze przedstawione w oświadczeniu złożonym przez Pana Senatora Andrzeja Kamińskiego przypadki ustanawiania opiekunami prawnymi osób ubezwłasnowolnionych osób zamieszkujących w innej gminie niż tej, w której przebywa osoba ubezwłasnowolniona, co prowadzi do zmiany gminy właściwej do skierowania takiej osoby do dps Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej podejmie analizę i ocenę istniejącego stanu prawnego pod kątem możliwości nowelizacji obowiązujących przepisów. Należy jednak wskazać, że przedstawiona w oświadczeniu propozycja aby przyjąć, że miejscem zamieszkania osoby ubezwłasnowolnionej jest jej faktyczne miejsce pobytu lub zameldowania, wbrew intencji Autora, mogłoby działać na niekorzyść osób ubezwłasnowolnionych, gdyż w przypadku częstej zmiany miejsca pobytu takiej osoby np. na skutek przebywania w różnych szpitalach trudno byłoby ustalić jej aktualne miejsce zamieszkania, a co za tym idzie wskazać gminę właściwą do udzielenia świadczeń z zakresu pomocy społecznej. Ponadto należy podkreślić, iż to miejsce zamieszkania, a nie zameldowania jest elementem indywidualizującym osobę fizyczną, wskazując na jej faktyczny związek z określoną miejscowością. Zameldowanie zaś jest aktem administracyjnym, który potwierdza okoliczność stałego zamieszkiwania w danej miejscowości, stanowi ułatwienie w ustaleniu miejsca zamieszkania, ale o nim nie przesądza. Z zameldowaniem nie jest więc związane domniemanie, że określa ono miejsce zamieszkania.

Wobec powyższego należy podkreślić, że przepisy w zakresie ustalenia gminy właściwej do przyznawania świadczeń z pomocy społecznej, a w szczególności kierowania osób wymagających całodobowej opieki do domów pomocy społecznej w pierwszym rzędzie zapewniają ochronę osobom wymagającym całodobowej opieki i z tego względu wszelkie zmiany legislacyjne powinny być poprzedzone pogłębioną analizą oddziaływania na system pomocy społecznej, a w szczególności nie mogą wprowadzać rozwiązań, które doprowadzą do tego, że nie będzie można ustalić w sposób jednoznaczny gminy właściwej dla osoby ubezwłasnowolnionej, która powinna zostać skierowana do domu pomocy społecznej.

Z poważaniem

PODSEKRETARZ STANU
Elżbieta Bojanowska

Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka

skierowane do minister finansów Teresy Czerwińskiej

Szanowna Pani Minister!

W związku z uruchomieniem zespołu do spraw trudnych w Ministerstwie Finansów brakuje szczegółowych informacji dotyczących zakresu jego działań. Na chwilę obecną wskazuje się jedynie na problemy związane z outsourcingiem. Interesanci biura senatorskiego wykazują zainteresowanie możliwościami zgłaszania nieprawidłowości. Mając na względzie powyższe bardzo proszę o następujące informacje.

1. Skąd zespół będzie pozyskiwał informacje o bieżących problemach podatników, np. o nadużyciach formalnych – czy tylko z urzędów skarbowych, czy również od podatników? W jaki sposób są ustalane priorytety zespołu?

2. Jak w praktyce przebiegać ma dialog w zakresie prawa podatkowego pomiędzy administracją, partnerami społecznymi i organizacjami pozarządowymi, co jest jednym z założeń zespołu? Czy wypracowano już formę współpracy?

3. Czy i jak zespół planuje rozwiązać problem nadmiernego karania podatników za błąd w deklaracji, pomimo że prawidłowo opłacili podatek?

Z poważaniem

Andrzej Kobiak

Odpowiedź

Warszawa, 15 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z przekazanym w dniu 23.04.2018 r. oświadczeniem senatora Andrzeja Kobiaka złożonym podczas 59. posiedzenia Senatu w dniu 16.04.2018 r. dotyczącym działań zespołu do spraw trudnych w Ministerstwie Finansów przedstawiam następujące stanowisko.

Na wstępie należy podkreślić, iż wskazany w oświadczeniu zespół, określany jako zespół do spraw trudnych, został powołany zarządzeniem Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 27 grudnia 2017 r. (Dz. Urz. Min. Roz. i Fin. z 2017 r. poz. 270) jako Zespół Roboczy do spraw Wsparcia Przedsiębiorców.

Celem powołania Zespołu jest wypracowanie mechanizmów wsparcia przedsiębiorców, w tym poszkodowanych w outsourcingu pracowniczym, monitorowanie negatywnych zjawisk występujących w relacjach: przedsiębiorcy a organy Krajowej Administracji Skarbowej, rekomendowanie instrumentów oraz inicjatyw w celu zapobieżenia występowaniu tych zjawisk, tworzenie warunków dla dialogu oraz wymiany wiedzy i doświadczeń pomiędzy administracją, biznesem, partnerami społecznymi i organizacjami pozarządowymi, oraz opracowywanie propozycji dobrych praktyk mających na celu utrzymywanie właściwych relacji pomiędzy organami Krajowej Administracji Skarbowej a przedsiębiorcami. Przedmiotem prac Zespołu nie mogą być natomiast sprawy przedsiębiorców o charakterze indywidualnym.

W pierwszym etapie – zgodnie z przyjętymi założeniami – działania Zespołu koncentrują się na rozwiązaniu problemu przedsiębiorców poszkodowanych w outsourcingu pracowniczym. Ramy działania Zespołu są elastyczne, a do udziału w jego pracach można doproszać z głosem doradczym większą liczbę ekspertów, którzy pomogą wypracować skuteczne rozwiązania problemów będących przedmiotem prac Zespołu. Jednak, aby działania Zespołu przyniosły rzeczywiste efekty nie mogą być rozproszone zarówno w zakresie obszarów, którymi się zajmuje, jak i ilości osób w to zaangażowanych.

Odpowiadając na pytanie dotyczące źródła informacji o bieżących problemach podatników wyjaśniam, iż pochodzą one zarówno od podległych Ministrowi Finansów jednostek, tj. urzędów skarbowych i izb administracji skarbowej, jak również od przedsiębiorców, którzy mogą je przesyłać na adres Ministerstwa Finansów, jak również zgłaszać przez swoich przedstawicieli m.in. na posiedzeniach Zespołu. Posiedzenia te, odbywające się w siedzibie Ministerstwa Finansów w zależności od zaistniałych potrzeb, nie rzadziej jednak niż raz na kwartał, stanowią formę współpracy i umożliwiają dialog prowadzący do lepszego poznania i zrozumienia problemów dotyczących przedsiębiorców.

Odnosząc się do pytania dotyczącego rozwiązania problemu nadmiernego karania podatników za błąd w deklaracji, pomimo opłacenia podatku w prawidłowej wysokości, należy zauważyć, iż w pytaniu tym nie sprecyzowano, o jakie nadmierne kary chodzi. Niemniej jednak należy wyjaśnić, że co do zasady błędne, a więc nieumyślnie niewłaściwe wypełnianie deklaracji podatkowej nie skutkuje przypisaniem odpowiedzialności karnej skarbowej. Jednakże, jeśli zachowanie podatnika miało charakter umyślny, np. polegało na podaniu nieprawdy w deklaracji podatkowej w celu zaniżenia zobowiązania podatkowego, będzie skutkowało odpowiedzialnością na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 września 1999 r. Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2017 r. poz. 2226, z późn. zm.).

Kodeks karny skarbowy zasadniczo przyjmuje, że odpowiedzialność za przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe ponosi się za zachowania umyślne, tj. wtedy, jeżeli sprawca ma zamiar jego popełnienia, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi. Istotne jest również, aby swoim zachowaniem sprawca wyczerpał (zrealizował) znamiona czynów zabronionych określonych w Kodeksie karnym skarbowym.

Mam nadzieję, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na złożone oświadczenie i spotkają się z uprzejmą akceptacją Pana Marszałka.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Paweł Cybulski
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów

Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Szanowna Pani Minister!

Obecnie rząd RP podkreśla ogromne znaczenie ochrony życia, co można dostrzec np. w działaniach na rzecz zaostrzenia ustawy antyaborcyjnej. Chodzi m.in. o wykluczenie możliwości dokonania aborcji, gdy płód ma wady rozwojowe albo nieuleczalną chorobę zagrażającą jego życiu. Składane są również liczne deklaracje dotyczące ochrony życia. W tym miejscu warto przypomnieć jedną z wielu takich wypowiedzi – wypowiedź premier Beaty Szydło na 27. posiedzeniu Sejmu RP (październik 2016), w której ówczesna premier podkreśliła, iż rząd uczyni wszystko, aby chronić życie.

W związku z powyższym bardzo proszę o doprecyzowanie następujących kwestii, które wydają się być oczywistym następstwem deklaracji i działań ze strony rządu w sprawie ochrony życia.

1. Czy obecnie rząd finansuje (w całości lub częściowo) leczenie ciężko chorych dzieci, które urodziły się z wadami rozwojowymi lub nieuleczalną chorobą zagrażającą życiu? Proszę o wskazanie konkretnych danych liczbowych.

2. Proszę o wskazanie, gdzie w przypadku bardzo kosztownego leczenia dziecka lub zdiagnozowania nieuleczalnej choroby zagrażającej życiu dziecka można kierować wnioskiem o sfinansowanie (w całości lub częściowo) leczenia.

3. Czy w następstwie planowanych zmian dotyczących aborcji ministerstwo wypracowało dodatkowe, konkretne ustawowe rozwiązania dotyczące wsparcia dla rodzin dzieci, które urodziły się z wadami rozwojowymi lub nieuleczalną chorobą zagrażającą życiu? Jeżeli tak, to w jakim stopniu zostanie sfinansowane leczenie? Proszę o wskazanie konkretnych danych liczbowych.

Nie da się ukryć, że odpowiedzi na powyższe pytania będą bardzo istotne dla wielu osób, które obecnie znajdują się w bardzo trudnej sytuacji i szukają wsparcia w zakresie leczenia ciężko chorych dzieci. Wielokrotne deklaracje dotyczące ochrony życia zobowiązują do podjęcia konkretnych działań, dlatego proszę o wskazanie takowych w kontekście powyższych zapytań.

Z poważaniem
Andrzej Kobiak

Stanowisko

Warszawa, 18 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem złożonym przez Pana Senatora Andrzeja Kobiaka podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 r., które przekazane zostało pismem znak: BPS/043-59-1634/18, uprzejmie informuję, że ustosunkowanie się do problematyki przedstawionej w niniejszym oświadczeniu wymaga uzyskania informacji od Ministra Zdrowia.

Wobec powyższego odpowiedź udzielona zostanie niezwłocznie po otrzymaniu niezbędnego stanowiska.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Krzysztof Michałkiewicz
Sekretarz Stanu

Odpowiedź

Warszawa, 8.06.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na przesłane przy piśmie znak: BPS/043-59-1634/18 z dnia 18 kwietnia 2018 r., oświadczenie złożone przez senatora Andrzeja Kobiaka podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 r., w sprawie wsparcia dla rodzin dzieci, które urodziły się z wadami rozwojowymi lub nieuleczalną chorobą zagrażającą życiu, proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień przygotowanych przy współudziale Ministra Zdrowia.

Odpowiadając na pytanie pierwsze uprzejmie wyjaśniam, że z informacji przekazanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia, wynika że udzielono 580 636 świadczeń zdrowotnych na rzecz pacjentów do 18 roku życia z wybranymi rozpoznaniem głównymi, związanymi z wadami rozwojowymi lub nieuleczalnymi chorobami.

Szczegółowe informacje obrazuje poniższa tabela.

Tab. 1. Liczba udzielonych świadczeń w poszczególnych zakresach wraz z liczbą pacjentów

Rodzaj świadczeń	Liczba pacjentów	Liczba świadczeń
AMBULATORYJNE ŚWIADCZENIA SPECJALISTYCZNE	136 978	286 985
LECZENIE SZPITALNE	80 836	96 356
REHABILITACJA LECZNICZA	13 691	197 295
Razem	–	580 636

W tabeli nr 2 zestawiono dane dotyczące liczby świadczeniodawców udzielających świadczeń na rzecz powyższych pacjentów oraz wartość tych świadczeń.

Tab. 2. Wartość świadczeń udzielonych pacjentom do 18 r.ż. z wadami rozwojowymi lub nieuleczalnymi chorobami

Rodzaj świadczeń	Liczba świadczeniodawców	Wartość świadczeń
AMBULATORYJNE ŚWIADCZENIA SPECJALISTYCZNE	1 510	19 988 608
LECZENIE SZPITALNE	483	894 552 600
REHABILITACJA LECZNICZA	814	19 935 377
Razem	2 807	934 476 586

W tabelach nr 3–5 zestawiono najczęstsze rozpoznania główne sprawozdane przez świadczeniodawców udzielających przedmiotowych świadczeń w poszczególnych rodzajach. Zestawienia zawierają rozpoznania związane z grupą 80% pacjentów sprawozdanych w każdym rodzaju świadczeń.

Tabela nr 3. Ambulatoryjna opieka specjalistyczna

kod rozpoznania głównego	nazwa rozpoznania głównego	Liczba świadczeniodawców	Wartość świadczeń	Udział %
Q21.1	UBYTEK PRZEGRODY MIĘDZYPRZEDSIONKOWEJ	30 974	3 501 008	19%
P07.3	INNE PRZYPADKI WCZEŚNIACTWA	24 376	3 793 851	34%
Q21	WRODZONE WADY ROZWOJOWE PRZEGRÓD SERCA	12 050	1 414 521	42%
P07	ZABURZENIA ZWIĄZANE Z KRÓTKIM CZASEM TRWANIA CIĄŻY I NISKIEJ URODZENIOWEJ MASIE CIAŁA, NIESKLASYFIKOWANE GDZIE INDZIEJ	8 041	1 126 792	47%
Q21.0	UBYTEK PRZEGRODY MIĘDZYKOMOROWEJ	6 904	839 015	51%
Q38	INNE WRODZONE WADY ROZWOJOWE JEZYKA, JAMY USTNEJ I KRTANI	6 629	779 587	55%
Q38.1	PRZYROŚNIECIE JEZYKA	5 016	543 512	58%
Q25.0	DROŻNY PRZEWÓD TĘTNICZY	2 837	325 300	60%
Q23	WRODZONE WADY ROZWOJOWE ZASTAWKI DWUDZIELNEJ	2 611	309 961	62%
P05.0	NISKA URODZENIOWA MASA CIAŁA NOWORODKA W STOSUNKU DO WIEKU PŁODOWEGO	2 501	274 703	63%
Q90	ZESPÓŁ DOWNA	2 416	387 682	65%
P07.2	SKRAJNE WCZEŚNIACTWO	2 366	422 447	66%
Q25	WRODZONE WADY ROZWOJOWE WIELKICH TĘNIC	1 858	210 321	68%
P21.1	UMIARKOWANA LUB ŚREDNIEGO STOPNIA ZAMARTWICA URODZENIOWA	1 771	225 252	69%
Q23.0	WRODZONE ZWĘŻENIE UJŚCIA TĘTNICZEGO LEWEGO	1 768	218 163	70%
Q22.1	WRODZONE ZWĘŻENIE ZASTAWKI PNIA PŁUCNEGO	1 664	195 910	71%
Q23.1	WRODZONA NIEDOMYKALNOŚĆ UJŚCIA TĘTNICZEGO LEWEGO	1 650	184 123	72%
P00.2	STAN PŁODU I NOWORODKA SPOWODOWANY CHOROBYMI ZAKAŻNYMI I PASOŻYTNICZYMI U MATKI	1 237	140 569	73%
Q24	INNE WRODZONE WADY ROZWOJOWE SERCA	1 229	175 206	73%
Q25.1	ZWĘŻENIE CIĘŚNI AORTY	1 136	148 698	74%
Q38.3	INNE WRODZONE WADY ROZWOJOWE JEZYKA	1 134	145 384	75%
P07.1	INNA NISKA URODZENIOWA MASA CIAŁA	1 110	147 079	75%
Q21.3	TETRALOGIA FALLOTA	1 032	177 013	76%
Q03	WODOGŁOWIE WRODZONE	986	108 304	77%
P05	OPÓŹNIONY WZROST PŁODU I NIEDOŻYWIENIE PŁODU	975	131 172	77%
Q05	ROZSZCZEP KREGOŚLUPA	974	119 892	78%
P21	ZAMARTWICA URODZENIOWA	973	118 940	79%
Q21.2	UBYTEK PRZEGRODY PRZEDSIONKOWO-KOMOROWEJ	934	129 848	79%
Q23.8	INNE WRODZONE WADY ROZWOJOWE ZASTAWKI AORTY- I ZASTAWKI DWUDZIELNEJ	915	95 431	80%

Tabela nr 4. Leczenie szpitalne

kod rozpoznania głównego	nazwa rozpoznania głównego	Liczba świadczeniodawców	Wartość świadczeń	Udział %
P07.3	INNE PRZYPADKI WCZEŚNIACTWA	20 468	303 376 793	24%
P00.2	STAN PŁODU I NOWORODKA SPOWODOWANY CHOROBAMI ZAKAŻNYMI I PASOŻYTNICZYMI U MATKI	5 298	15 225 942	31%
Q21.1	UBYTEK PRZEGRODY MIĘDZYPRZEDSIONKOWEJ	4 718	36 723 822	36%
P05.0	NISKA URODZENIOWA MASA CIAŁA NOWORODKA W STOSUNKU DO WIEKU PŁODOWEGO	4 614	14 034 966	42%
P21.1	UMIARKOWANA LUB ŚREDNIEGO STOPNIA ZAMARTWICA URODZENIOWA	2 889	9 667 782	45%
Q21.0	UBYTEK PRZEGRODY MIĘDZYKOMOROWEJ	2 792	27 022 494	49%
P03.8	STAN PŁODU I NOWORODKA SPOWODOWANY INNYMI OKREŚLONYMI POWIKŁANIAM I CZYNNOŚCI PORODOWEJ I PORODU	2 749	7 881 280	52%
Q38.1	PRZYROŚNIECIE JEZYKA	2 474	3 190 388	55%
P07.1	INNA NISKA URODZENIOWA MASA CIAŁA	2 177	15 750 606	57%
P07.2	SKRAJNE WCZEŚNIACTWO	2 095	110 601 466	60%
P22.8	INNE ZABURZENIE ODDYCHANIA NOWORODKA	1 849	6 179 594	62%
P00.1	STAN PŁODU I NOWORODKA SPOWODOWANY CHOROBAMI NEREK I DRÓG MOCZOWYCH MATKI	1 595	4 477 893	64%
P03.3	STAN PŁODU I NOWORODKA SPOWODOWANY ZASTOSOWANIEM PRÓZNIOCIAGU	1 498	4 189 852	66%
P00.0	STAN PŁODU I NOWORODKA SPOWODOWANY NADCIŚNIENIEM U MATKI	1 310	3 939 016	67%
Q25.0	DROŻNY PRZEWÓD TĘTNICZY	1 302	21 884 127	69%
P22.0	ZESPÓŁ ZABURZEŃ ODDYCHANIA NOWORODKA	941	21 413 040	70%
P21.0	CIEŻKA ZAMARTWICA URODZENIOWA	930	13 210 068	71%
Q28.8	INNE OKREŚLONE WADY ROZWOJOWE UKŁADU KRAŻENIA	885	2 760 000	72%
P15.4	URAZ PORODOWY TWARZY	849	2 354 389	73%
P22.1	PRZEMIJAJACY SZYBKI ODDECH (TACHYPNOE) NOWORODKA	845	2 858 444	74%
P05.1	NISKIE URODZENIOWE WYMIARY CIAŁA NOWORODKA W STOSUNKU DO WIEKU PŁODOWEGO	817	2 509 461	75%
Q21.3	TETRALOGIA FALLOTA	743	17 361 679	76%
Q38.3	INNE WRODZONE WADY ROZWOJOWE JEZYKA	705	935 422	77%
E84.9	ZWŁÓKNIENIE WIELOTORBIELOWATE, NIE OKREŚLONE	632	6 092 610	78%
P03.1	STAN PŁODU I NOWORODKA SPOWODOWANY INNYM NIEPRAWIDŁOWYM PRZODOWANIEM, UŁOŻENIEM I NIEWSPÓŁMIERNOŚCIĄ PODCZAS CZYNNOŚCI PORODOWEJ I PORODU	582	1 651 337	78%
Q25.1	ZWEŻENIE CIĘŚNI AORTY	560	8 061 068	79%
P20.1	NIEDOTLENIENIE WEWNĄTRZMACICZNE STWIERDZONE W CZASIE CZYNNOŚCI PORODOWEJ I PORODU	534	1 700 180	80%

Tabela nr 5. Rehabilitacja lecznicza

kod rozpoznania głównego	nazwa rozpoznania głównego	Liczba świadczeniodawców	Wartość świadczeń	Udział %
P07	ZABURZENIA ZWIĄZANE Z KRÓTKIM CZASEM TRWANIA CIĄŻY I NISKIEJ URODZENIOWEJ MASIE CIAŁA, NIE-SKLASYFIKOWANE GDZIE INDZIEJ	4 795	3 518 816	31%
P07.3	INNE PRZYPADKI WCZEŚNIACTWA	2 413	1 694 461	46%
Q90	ZESPÓŁ DOWNA	2 341	5 049 431	61%
Q04	INNE WRODZONE WADY ROZWOJOWE MÓZGU	993	870 406	67%
Q05	ROZSZCZEP KRĘGOSŁUPA	687	1 148 563	72%
Q90.9	ZESPÓŁ DOWNA, NIE OKREŚLONY	480	1 549 769	75%
Q90.0	TRISOMIA 21, MEJOTYCZNA NIEROZDZIELNOŚĆ	350	905 707	77%
Q05.2	ROZSZCZEP KRĘGOSŁUPA ŁĘDŹWIOWEGO ZE WSPÓLISTNIEJĄCYM WODOGŁOWIEM	293	698 618	79%
P07.2	SKRAJNE WCZEŚNIACTWO	277	336 600	81%

Odnosząc się do pkt 2 dotyczącego wskazania, gdzie w przypadku bardzo kosztownego leczenia dziecka lub zdiagnozowania nieuleczalnej choroby zagrażającej życiu dziecka można kierować wnioskiem o sfinansowanie (w całości lub częściowo) leczenia informuję, że na podstawie art. 102 ust. 5 pkt 24 oraz art. 42j ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 107, z późn. zm.) oraz §6 ust. 8 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 4 listopada 2014 r. w sprawie wydawania zgody na uzyskanie świadczeń opieki zdrowotnej poza granicami kraju oraz pokrycia kosztów transportu (Dz. U. poz. 1551) Centrala Narodowego Funduszu Zdrowia rozpatruje wnioski o przeprowadzenie poza granicami kraju leczenia lub badań diagnostycznych należących do świadczeń gwarantowanych, których aktualnie nie wykonuje się w kraju. Wniosek ten może złożyć sam pacjent, jego przedstawiciel ustawowy, małżonek, krewny lub powinowaty do drugiego stopnia w linii prostej, osoba pozostająca we wspólnym pożyciu lub osoba upoważniona przez wnioskodawcę, w drodze decyzji administracyjnej. Wszystkie wnioski wymagają opinii konsultanta wojewódzkiego w dziedzinie medycyny właściwej ze względu na zakres wnioskowanego leczenia lub badań diagnostycznych. W przypadku wydania zgody Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia na leczenie lub przeprowadzenie badań diagnostycznych poza granicami kraju jest w pełni finansowane przez NFZ.

Odpowiadając na trzecie pytanie uprzejmie wyjaśniam, że ustawa z dnia 4 listopada 2016 r. o wsparciu kobiet w ciąży i rodzin „Za życiem” (Dz. U. poz. 1860) przyznaje osobom niepełnosprawnym do 18 r.ż. szereg uprawnień, m.in.:

- 1) prawo do korzystania poza kolejnością ze świadczeń opieki zdrowotnej oraz z usług farmaceutycznych udzielanych w aptekach;
- 2) prawo do wyrobów medycznych, do wysokości limitu finansowania ze środków publicznych według wskazań medycznych bez uwzględnienia okresów użytkowania;
- 3) prawo skorzystania bez skierowania lekarza ubezpieczenia zdrowotnego, z ambulatoryjnych świadczeń specjalistycznych finansowanych ze środków publicznych.

Podstawą do skorzystania z tych możliwości jest zaświadczenie lekarskie potwierdzające ciężkie i nieodwracalne upośledzenie albo nieuleczalną chorobę zagrażającą życiu, które powstały w prenatalnym okresie rozwoju dziecka lub w czasie porodu. Przedmiotowe zaświadczenie wystawia: lekarz podstawowej opieki zdrowotnej lub lekarz ubezpieczenia zdrowotnego, który posiada specjalizację II stopnia lub tytuł specjalisty w dziedzinie: położnictwa i ginekologii, perinatologii, neonatologii lub pediatrii.

Udzielanie świadczeń poza kolejnością oznacza, że świadczeniodawca udziela świadczeń poza kolejnością wynikającą z list oczekujących. Świadczenia, co do zasady, są udzielane w dniu zgłoszenia, a w przypadku gdy nie jest to możliwe świadczeniodawca wyznaczy inny termin (także poza kolejnością), z zastrzeżeniem że w zakresie świadczeń specjalistycznych w ambulatoryjnej opiece specjalistycznej nie będzie on późniejszy niż 7 dni roboczych od dnia zgłoszenia.

Na podstawie przepisów ww. ustawy Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia w dniu 22 grudnia 2016 r. ogłosił zarządzenie nr 125/2016/DSOZ, które wprowadza nowy zakres świadczeń – dziecięcą opiekę koordynowaną (DOK). Pozwala ona sfinansować zintegrowaną opiekę neonatologiczną, wielospecjalistyczną opiekę pediatryczną – zgodnie z indywidualnymi wskazaniem oraz programy rehabilitacyjne dla dzieci do ukończenia 3 r. ż., u których zdiagnozowano ciężkie i nieodwracalne upośledzenie albo nieuleczalną chorobę zagrażającą ich życiu, które powstały w prenatalnym okresie rozwoju dziecka lub w czasie porodu.

Celem świadczenia jest zapewnienie tym dzieciom skoordynowanej opieki poszpitalnej obejmującej specjalistyczne poradnictwo ambulatoryjne. Opieka realizowana jest w różnych podmiotach organizacyjnych, a koordynatorem działań jest poradnia neonatologiczna, będąca w strukturze organizacyjnej szpitala posiadającego oddział neonatologiczny (III poziom referencyjny).

Jednocześnie zaznaczam, że dziecięca opieka koordynowana stanowi pełnoprofelową i skoordynowaną opiekę nad dzieckiem i jego rodziną mającą na celu harmonijny rozwój dziecka w pierwszych latach jego życia, co powoduje, iż późniejsza nauka w szkole i kontakty rówieśnicze mogą przebiegać na wyższym poziomie. Wszystkie działania nadzoruje i całością opieki zarządza poradnia neonatologiczna, która przygotowuje indywidualny plan opieki nad dzieckiem.

Na podstawie ww. zarządzenia dyrektorzy Oddziałów Wojewódzkich NFZ zawarli umowy o udzielanie świadczeń z 9 świadczeniodawcami na terenie całej Polski. Opieką w 2017 r. zostało objętych 280 dzieci.

Tab. 6. Dziecięca opieka koordynowana (DOK) (dane NFZ za rok 2017)

DZIECIĘCA OPIEKA KOORDYNOWANA (DOK)	LICZBA DZIECI OBJĘTYCH DOK	WYSOKOŚĆ ŚRODKÓW	LICZBA UDZIELONYCH ŚWIADCZEŃ
	280	326 143	1 032

Wskazać również należy na zapisy programu kompleksowego wsparcia dla rodzin „Za życiem”, opracowanego na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy o *wsparciu kobiet w ciąży i rodzin „Za życiem”*, przyjętego uchwałą Nr 160 Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 2016 r. w sprawie programu kompleksowego wsparcia dla rodzin „Za życiem” (M. P. poz. 1250).

Program obejmuje swoim zakresem kompleksowe rozwiązania, w szczególności w obszarach dotyczących wsparcia dla kobiet w ciąży i ich rodzin, wczesnego wspomagania dziecka i jego rodziny, usług wspierających i rehabilitacyjnych, a także koordynacji wsparcia, poradnictwa i informacji.

Realizacja większości działań ujętych w programie rozpoczęła się w 2017 r. Wśród nich należy wymienić działania dotyczące:

- koordynacji opieki neonatologiczno-pediatrycznej na rzecz dzieci, u których zdiagnozowano ciężkie i nieodwracalne upośledzenie albo nieuleczalną chorobę zagrażającą życiu, które powstały w prenatalnym okresie rozwoju lub w czasie porodu,
- koordynowanej opieki nad kobietą w ciąży, ze szczególnym uwzględnieniem ciąży powikłanej,
- rozwoju wsparcia środowiskowego dla matek z małoletnimi dziećmi i kobiet w ciąży poprzez rozwój sieci domów dla matek z małoletnimi dziećmi i kobiet w ciąży,
- pomocy uczennicom w ciąży,
- dofinansowania zapewnienia funkcjonowania miejsc opieki nad dziećmi w wieku do lat 3 posiadających orzeczenie o niepełnosprawności lub wymagających szczególnej opieki,

- przyznania jednorazowego świadczenia w wysokości 4000 zł,
- „pomocy w domu” – w ramach prac społecznie użytecznych,
- dostępu do usług i instrumentów rynku pracy członków rodzin opiekujących się osobą niepełnosprawną,
- wzmocnienia profilaktycznego aspektu zadań asystenta rodziny.

Należy podkreślić, że głównym celem programu jest umożliwienie rzeczywistej i pełnej integracji społecznej osób niepełnosprawnych oraz wsparcie psychologiczne, społeczne, funkcjonalne i ekonomiczne ich rodzin.

Z wyrazami szacunku

MINISTER

z up. Krzysztof Michałkiewicz

Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka

skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji Joachima Brudzińskiego oraz do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowni Panowie Ministrowie!

Użytkownicy internetu korzystający z poczty elektronicznej zmagają się z wiadomościami e-mail zawierającymi niebezpieczne załączniki, czyli złośliwym oprogramowaniem. W treści takiej wiadomości najczęściej pojawia się prośba o opłacenie zaległej faktury czy uregulowanie rachunku z sieci komórkowej, która sprawia wrażenie wiarygodnej i może nie zaniepokoić odbiorcy. Należy podkreślić, że nazwa niebezpiecznego załącznika jest sformułowana w taki sposób, iż sugeruje, że odbiorca nie powinien takiego komunikatu ignorować, np. „zaległa faktura”, „wezwanie do zapłaty” itd. Rzekomymi nadawcami są z kolei powszechnie znane firmy i instytucje, co podnosi wiarygodność takiego e-maila. Pobranie takiego załącznika powoduje automatyczne rozesłanie wiadomości o tej samej treści do osób powiązanych z danym adresem e-mail. Ponadto uruchomienie pobranego pliku powoduje pobranie na urządzenie (komputer, tablet, telefon) szkodliwego oprogramowania, które ma na celu wyłudzenie danych.

Wskazane zagrożenia wymagają wzmożonej czujności internautów, co nie zawsze jest możliwe, szczególnie w przypadku firm i instytucji odbierających znaczne liczby wiadomości e-mail. W związku z tym proszę o następujące informacje.

Jakie kroki prawne podejmowane są wobec cyberprzestępców generujących wiadomości e-mail ze szkodliwym oprogramowaniem?

Jaka jest skuteczność w zwalczaniu tej formy cyberprzestępczości?

Czy tworzone są inne formy ochrony internautów, poza promowaniem zachowania ostrożności i użytkowania programu antywirusowego (często nieskutecznych)?

*Z poważaniem
Andrzej Kobiak*

**Odpowiedź
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 25 maja 2018 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone dnia 16 kwietnia 2018 r. przez senatora Andrzeja Kobiaka, podczas 59. posiedzenia Senatu RP, dotyczące działań zmierzających do zabezpieczenia internautów przed oszustwami oraz złośliwym oprogramowaniem, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Tytułem wstępu należy wskazać, że w aktualnym porządku prawnokarnym czyny zabronione związane z tzw. cyberprzestępczością oraz tematyką zawartą w oświadczeniu Pana senatora, zostały stypizowane w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2017 r. poz. 2204, z późn. zm., dalej: k.k.). Mowa tu przede wszystkim

kim o przestępstwie oszustwa (art. 286 §1 k.k.) oraz posługiwania się danymi innych osób (tj. kradzież tożsamości, 190a §2 k.k.), ale także o wpływaniu na automatyczne przetwarzanie, gromadzenie lub przekazywanie danych informatycznych (art. 165 §1 pkt 4 k.k.), nielegalnego uzyskania informacji (art. 267 k.k.), szkody w bazach danych (art. 268a §1 k.k.), zakłócania pracy w sieci (art. 269a k.k.), bezprawnego wykorzystania programów i danych (art. 269b k.k.), sfalszowania faktury (270a k.k.), czy samym oszustwie komputerowym (art. 287 §1 k.k.).

W polskim ustawodawstwie karnym brak jest definicji legalnej pojęcia „cyberprzestępczość”. W jej ustaleniu może natomiast okazać się pomocna analiza treści preambuły zawartej w Konwencji Rady Europy o cyberprzestępczości z dnia 23 listopada 2001 r. (Dz. U. z 2015 poz. 728), której stroną jest również Polska. Na marginesie należy jedynie dodać, że w celu implementowania do prawa polskiego przepisów Konwencji o cyberprzestępczości znowelizowane zostały odnośne przepisy ustawy karnej, w tym w szczególności zawarte w rozdziale XXXIII k.k. zatytułowanym *Przestępstwa przeciwko ochronie informacji*. We wspomnianej preambule czytamy m.in., że celem Konwencji jest powstrzymanie działań skierowanych przeciwko poufności, integralności i dostępności systemów informatycznych, sieci i danych informatycznych, jak również nieprawidłowemu wykorzystywaniu tych systemów, sieci i danych, poprzez uznanie takiego postępowania za przestępstwo. Przez określenie cyberprzestępczość należy zatem najogólniej rozumieć czyny zabronione pod groźbą kary przez ustawę dokonywane przeciwko bezpieczeństwu systemów informatycznych, sieci, elektronicznie przetwarzanych danych, jak również przy użyciu tych systemów, sieci i danych.

Należy zauważyć, że katalog czynów zabronionych w aspekcie cyberprzestępczości nie ogranicza się do przestępstw kodeksowych, bowiem odpowiedzialność karna może wynikać również z ustaw szczególnych, np. jeżeli w związku z elektronicznym przetwarzaniem danych w obrocie bankowym dojdzie do naruszenia ustawowo chronionej tajemnicy np. tajemnicy bankowej, zastosowanie znajdzie art. 171 ust. 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1876, z późn. zm.) przewidujący odpowiedzialność karną za nieuprawnione ujawnienie lub wykorzystanie informacji stanowiących tajemnicę bankową.

Obok wielu korzyści, jakie przyniosła nam rewolucja techniczna, pojawiło się jednak wiele nowych zagrożeń związanych z bezpieczeństwem informacji. Największym z nich jest dostęp do informacji, których nie chcemy ujawniać. Jest to tym większy problem, że dane zastrzeżone są obecnie przechowywane w wielu miejscach, a ich ochrona często jest niedostateczna. Ewentualna kradzież informacji odbywać się może bez naszej wiedzy. Co więcej, nie jesteśmy w stanie przewidzieć wszystkich jej następstw oraz czasu, w którym przechwycona informacja zostanie wykorzystana przeciwko nam. Wyciek informacji może okazać się bardzo niebezpieczny i kosztowny, dlatego też wiele uwagi poświęca się mechanizmom i procedurom zabezpieczania informacji zastrzeżonej. Z drugiej strony coraz więcej grup pragnie uzyskać dostęp do tego rodzaju danych, łamiąc tworzone zabezpieczenia i osiągając przy tym wymierne korzyści finansowe (zob. B. Hołyst, J. Pomykała, *Cyberprzestępczość. ochrona informacji i kryptologia*. Prokuratura i Prawo (2011), Nr 1).

Przestępcy zajmujący się kradzieżą informacji dysponują ogromnym arsenałem środków technicznych pozwalających na dokonywanie włamań. Ze względu na charakter tych narzędzi, można podzielić je na kilka kategorii:

1) *Wirus komputerowy* – to program, którego głównym wyróżnikiem w stosunku do innych narzędzi jest zdolność do samopowieliania. Najczęściej wirusy komputerowe są pisane w językach niskiego poziomu (takich jak *assembler*). Dzięki temu wirus zajmuje stosunkowo mało miejsca, co utrudnia jego wykrycie. Poza tym języki niskiego poziomu nie nakładają na programistę wielu ograniczeń co do kodu programu. Powoduje to, że program może pracować niepostrzeżenie dla przeciętnego użytkownika. Wirus komputerowy, podobnie jak zwykły wirus, nie jest w stanie funkcjonować sam. Do jego działania jest potrzebny inny program. Wirus komputerowy infekuje program, stając się jego częścią. Programiści tworzący wirusy komputerowe wykorzystują wszelkie możliwe luki, aby w możliwie szybki i skuteczny sposób zainfekować komputer. Efekty działania wirusów są trudne do przewidzenia. Czasami wirus jest

tworzony jedynie po to, by przynieść rozgłos jego twórcy. Jedynym niepożądanym efektem działania może być wtedy np. pojawienie się komunikatu o zainfekowaniu. Najczęściej jednak ukryty kod wirusa ma za zadanie przechwycenie istotnych informacji (np. haseł) i przesłanie ich do twórcy wirusa, wykorzystanie zainfekowanego komputera np. do wysyłania spamu bądź też zakłócenie działania systemu (spowolnienie działania, wyłączenie komputera, uszkodzenie części komputera itp.);

2) *Robak komputerowy* – to program, który rozprzestrzenia się samodzielnie, ale nie infekuje innych plików. Jego działanie polega na instalacji na komputerze ofiary oraz próbie rozprzestrzeniania się. W przypadku robaka wyróżnia się tylko pojedynczą kopię kodu robaka. Jego kod jest „samodzielny”, a nie dodawany do istniejących plików na dysku. Robaki komputerowe rozprzestrzeniają się poprzez załączniki do wiadomości e-mail, wiadomości wysyłane z komunikatorów (takich jak np. IRC), sieci P2P lub też bezpośrednio do sieci LAN czy Internetu, wykorzystując lukę w zabezpieczeniach oprogramowania. Instalacja robaka internetowego często jest wytrychem, który umożliwia dalszą inwigilację naszego komputera. Zainstalowany robak może np. pobrać z Internetu kolejne szkodliwe oprogramowanie (np. konie trojańskie) i zainstalować je bez naszej wiedzy;

3) *Koń trojański* – to oprogramowanie, które podszywając się pod przydatne lub ciekawe dla użytkownika aplikacje, dodatkowo implementuje niepożądane, ukryte przed użytkownikiem funkcje. Najczęściej konie trojańskie zawierają programy szpiegujące (np. wysyłają do twórcy programu wszystkie znaki wpisywane przez klawiaturę, informują o otwieranych programach, stronach internetowych, umożliwiają kradzież danych itd.), lub bomby logiczne, które aktywują się w pewnym momencie zależnym od daty bądź jakiegoś działania użytkownika. Zainfekowany program umożliwia często twórcy złośliwego oprogramowania na całkowite przejście kontroli nad komputerem przy pomocy „ukrytych drzwi” (*backdoor*);

4) *Botnet* – to grupa komputerów zainfekowanych złośliwym oprogramowaniem. Użytkownik zainfekowanego komputera (komputer taki określamy mianem zombie) nie jest świadomy, iż ktoś inny wykorzystuje zasoby zainfekowanego komputera i w istocie sprawuje nad nim pełną kontrolę. Główną siłą sieci *botnetu* jest jej wielkość. Osoba, która przejęła kontrolę nad wieloma tysiącami komputerów, może wykorzystać je np. do wysyłania spamu. Komputery zombie mogą być również wykorzystywane do otwierania stron reklamowych (z czego zyski czerpie osoba sterująca *botnetem*), wykorzystywanych następnie w kolejnych działaniach nielegalnych (np. typu „*phishing*”). *Botnety* są wykorzystywane również jako narzędzie do zdobywania informacji oraz blokowania dostępu uczciwym użytkownikom do stron www;

5) *Atak typu odmowa usług (DoS, DdoS)* – ma za zadanie uniemożliwienie funkcjonowania zaatakowanego serwera, sieci lokalnej lub strony WWW. Zazwyczaj polega on na zarzuceniu atakowanego serwera ogromną liczbą nieustających zleceń lub żądań, czego konsekwencją jest spowolnienie lub uniemożliwienie reagowania systemu na żądania uczciwych klientów (więcej na ten temat: zob. B. Hołyst, J. Pomykała, *Cyberprzestępczość, ochrona informacji i kryptologia*, Prokuratura i Prawo (2011), Nr 1).

Warto w tym miejscu zwrócić uwagę na trudności dowodowe związane z procesem pozyskiwania i zabezpieczania dowodów elektronicznych w celu zapewnienia możliwości wykorzystania ich jako pełnowartościowych dowodów w postępowaniu przed sądem, wymagające uwzględnienia specyficznych właściwości tych dowodów, które wymuszają stosowanie odmiennych niż w przypadku tradycyjnych przestępstw zasad gromadzenia materiału dowodowego, opartych na fachowości i specjalistycznej wiedzy osób uczestniczących w czynnościach procesowych, w toku których dochodzi do zabezpieczenia śladów dowodowych w postaci elektronicznej.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Marcin Warchoł
Podsekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

Warszawa, 22 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Senatora RP Pana Andrzeja Kobiaka w sprawie *zwalczania cyberprzestępczości w postaci złośliwego oprogramowania rozsyłanego za pośrednictwem poczty elektronicznej*, złożone podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 roku, w oparciu o stanowisko przekazane przez Komendę Główną Policji, uprzejmie przedstawiam informacje pozostające w zakresie właściwości Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

W ramach zwalczania cyberprzestępczości Policja współpracuje z wieloma instytucjami na poziomie krajowym, takimi jak CERT Polska (Computer Emergency Response Team) czy Bankowe Centrum Cyberbezpieczeństwa. Natomiast na poziomie międzynarodowym, Policja stale prowadzi działania na rzecz zwalczania cyberprzestępczości w ścisłym kontakcie z wyspecjalizowanymi komórkami Europolu oraz Interpolu.

W strukturach Biura do Walki z Cyberprzestępczością Komendy Głównej Policji funkcjonuje Sekcja Obsługi Całodobowej, zajmująca się aktywnym monitorowaniem zagrożeń w sieci Internet. W przypadku otrzymania przez ww. Sekcję informacji od obywatela, dotyczącej zaistnienia lub podejrzenia popełnienia za pośrednictwem sieci Internet – określonego w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. *Kodeks karny* (Dz. U. z 2017 r. poz. 2204, z późn. zm.) – czynu zabronionego, pokrzywdzony otrzymuje zwrótną wiadomość z instrukcją dalszego postępowania. Ponadto jeżeli na skrzynkę mailową Sekcji Obsługi Całodobowej zostanie nadesłane przygotowane zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa wraz z wnioskiem o ściganie, całość dokumentacji zostaje przekazana do właściwej miejscowo jednostki Policji celem dalszego procedowania.

Działania zmierzające do ustalenia oraz zatrzymania sprawców wspomnianych przestępstw są realizowane w oparciu o art. 267 i 287 *K.k.* Pierwszy z przywołanych przepisów prawa penalizuje kwestię nieuprawnionego dostępu do informacji i danych, drugi – szeroko pojętych oszustw komputerowych. Nie wyklucza się również ścigania sprawców podobnych czynów, w zależności od ich charakteru, także w oparciu o art. 299 *K.k.* (pranie pieniędzy), art. 286 *K.k.* (oszustwo) czy też art. 279 *K.k.* (kradzież z włamaniem).

Sprawcy ww. przestępstw nierzadko działają w zorganizowanych grupach przestępczych, również o charakterze międzynarodowym, co skutkuje dodatkową kwalifikacją prawną określoną w art. 258 *K.k.*

Wobec osób podejrzanych o popełnienie przestępstwa stosowana jest także tzw. procedura zabezpieczenia majątkowego określona w art. 291, 292 i 293 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. *Kodeks postępowania karnego* (Dz. U. z 2017 r. poz. 1904, z późn. zm.).

Policja składa również wnioski do Prokuratury o dokonanie zabezpieczenia majątkowego wobec sprawców czynów zabronionych, w tym cyberprzestępców oraz wnioski do Krajowej Administracji Skarbowej o przeprowadzenie kontroli rzetelności składanych oświadczeń o osiągniętych dochodach, w celu wykrycia posiadania ich nielegalnych źródeł.

Jednakże ochrona przed napływem niechcianej poczty elektronicznej stanowi złożony problem i jak wskazuje praktyka jej najskuteczniejszą formą jest właściwa edukacja użytkowników, aby pracując w sieci, czytali ze zrozumieniem wyświetlane komunikaty i przesyłane maile, mając świadomość o możliwości pobrania szkodliwego oprogramowania.

Zgodnie z zatwierdzonymi *Priorytetami i zadaniami priorytetowymi Komendanta Głównego Policji na lata 2016–2018*, do których należy m.in. zwiększenie efektywności działań Policji na rzecz wzmocnienia współpracy ze społeczeństwem, Policja dostosowuje swoją aktywność do zdiagnozowanych potrzeb w obszarze profilaktyki zagrożeń społecznych, w tym w obszarze przeciwdziałania cyberzagrożeniom.

Wychodząc naprzeciw potrzebom spowodowanym rozwojem Internetu oraz zagrożeniom wynikającym z upowszechnienia tego narzędzia komunikacji, policjanci realizują programy profilaktyczne, mające charakter edukacyjny, informacyjny lub interwencyjny, kierowane do wszystkich użytkowników Internetu poprzez organizowanie spotkań i prowadzenie szkoleń.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Jarosław Zieliński
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senator Marii Koc

skierowane do sekretarza stanu w Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej,
pełnomocnika rządu do spraw osób niepełnosprawnych Krzysztofa Michałkiewicza

Szanowny Panie Ministrze!

W ostatnim czasie zgłosili się do mnie przedstawiciele społeczności osób słabosłyszących i głuchych. W swoich licznych listach i apelach przedstawili mi oni problemy życia codziennego, dotyczące osób z wadą słuchu. Osoby te chcą funkcjonować normalnie, mieć dostęp do informacji, mieć możliwość korzystania w swobodny sposób z lecznictwa, chcą korzystać z telewizji czy chodzić do kina. Wydaje się, że mimo prowadzonych działań rządu w tej kwestii, cały czas zauważalny jest niedobór tłumaczy języka migowego w instytucjach państwowych, szpitalach, przychodniach. Nie wspominam już o kinach czy ogólnodostępnej telewizji.

W związku z tym uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na poniższe pytania i rozwianie wątpliwości osób z problemem ubytku słuchu.

Kiedy możemy się spodziewać większej liczby tłumaczy migowych w instytucjach państwowych i placówkach opieki zdrowotnej?

Kiedy status zawodowy tłumaczy języka migowego zostanie ostatecznie uporządkowany, co zwiększyłoby jakość ich usług?

Jakie działania prowadzi obecnie rząd, aby pomóc społeczności osób niedosłyszących?

Osoby z niepełnosprawnością słuchową na co dzień borykają się z licznymi barierami. Ich komfort życia oraz poczucie bezpieczeństwa są zaburzone. Nieustannie są skazani na pomoc innych. Większa liczba profesjonalnych tłumaczy języka migowego zwiększy samodzielność tej społeczności i chociaż w niewielkim zakresie pomoże jej żyć „na równi” ze słyszącymi.

Bardzo proszę o odpowiedź na te pytania i bliższe zapoznanie się z problemami, które dotyczą społeczności osób głuchych i słabosłyszących. Liczę, że wspólnymi siłami uda nam się pomóc i rozwiązać chociaż część wątpliwości, które nie dają spokoju tej pokrzywdzonej grupie osób.

Z wyrazami szacunku
Maria Koc

Odpowiedź

Warszawa, 23.05.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo z dnia 17 kwietnia br., znak BPS/043-59-1636/18, w sprawie oświadczenia Pani Senator Marii Koc złożonego podczas 59. posiedzenia Senatu RP, w sprawie niedoboru tłumaczy języka migowego w instytucjach państwowych i placówkach opieki zdrowotnej, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Chciałbym podkreślić, że niezwykle istotne jest, aby osoby niedosłyszące, niesłyszące i głuchoniewidome – mające trudności w komunikowaniu się, miały swobodny dostęp do podmiotów wykonujących usługi publiczne.

Należy podkreślić, iż osoby tłumaczące z i na język migowy (również poprzez komunikatory internetowe i systemy audiowizualne) w sytuacjach zagrożenia zdrowia czy życia, czyli również w jednostkach leczniczych czy na pogotowiu, powinny wykazywać się znajomością języka migowego oraz specyfiki i kultury osób głuchych w najwyższym stopniu. W obecnym polskim systemie prawnym natomiast nie istnieje państwowy system certyfikowania tłumaczy języka migowego. Żadna instytucja nie organizuje państwowych egzaminów i nie wydaje państwowych certyfikatów, a co za tym idzie nie ma możliwości sprawdzenia i potwierdzenia odpowiednimi dokumentami stopnia znajomości języka migowego. Konsekwencją tego może być narażenie zdrowia i życia osoby głuchej korzystającej z pomocy tłumacza, który w niedostatecznym stopniu zna język migowy.

Powyższe powoduje również brak możliwości określenia liczby tłumaczy języka migowego w Polsce, w tym tych z najwyższymi kwalifikacjami.

Opracowanie i wdrożenie systemu certyfikacji pozwoli zbudować odpowiedni zespół kadrowy, złożony z osób, które mogą świadczyć taką usługę we właściwy sposób, oraz ograniczy możliwość świadczenia usług tłumaczeniowych na niskim poziomie.

Tematem państwowych certyfikatów tłumaczy języka migowego zajmował się zespół problemowy do spraw certyfikacji tłumaczy i wykładowców PJM, SJM i SKOGN Polskiej Rady Języka Migowego. Jednak w zakończonej z końcem listopada 2016 r. kadencji Rada nie podjęła uchwały zatwierdzającej system certyfikacji. Kontynuacją prac nad systemem certyfikacji zajmuje się powołana 31 maja 2017 r. II kadencja Rady.

Dotychczas podczas prac II kadencji Rady przedstawiona została analiza materiałów odnoszących się do certyfikowania tłumaczy PJM, SJM, SKOGN, wypracowanych przez poprzednią kadencję Rady oraz przeprowadzono dyskusję, w wyniku której ustalono, że tłumacze języka migowego powinni być zaliczeni do tłumaczy przysięgłych na zasadach zbliżonych do zasad dotyczących tłumaczy innych języków, określonych w ustawie z dnia 25 listopada 2004 r. *o zawodzie tłumacza przysięgłego* (Dz. U. z 2017 r. poz. 1505). Uzgodniono koncepcję zmiany przepisów ww. ustawy w tym zakresie. Ponadto ustalono, że prace Rady podczas kolejnych posiedzeń będą skoncentrowane na systemie certyfikacji tłumaczy języka migowego. Przy założonym sposobie pracy obecnej kadencji Rady oraz dokonanej przez nią refleksji nad dorobkiem poprzedniej kadencji wydaje się, że istnieje szansa na opracowanie ogólnopolskiego systemu certyfikacji tłumaczy języka migowego do końca bieżącego roku.

Jednocześnie pragnę poinformować, że osoby niepełnosprawne w ramach zadań realizowanych przez samorządy powiatowe na podstawie art. 35a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. *o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych* (Dz. U. z 2018 r. poz. 511, z późn. zm.) mogą starać się o dofinansowanie ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych usług tłumacza języka migowego lub tłumacza-przewodnika. W 2017 r. osoby te złożyły 46 wniosków na łączną kwotę 166.835,00 zł. Starostowie 12 powiatów przyznali dofinansowanie 39 beneficjentom na kwotę 111.626,00 zł. W ramach tego zadania została wypłacona kwota w wysokości 77.624,00 zł, z której skorzystało 38 osób niepełnosprawnych, w tym: 5 mieszkańców wsi oraz 14 kobiet. W porównaniu do roku poprzedniego wykorzystanie środków na ten cel zmniejszyło się o 33,01%, tj. o kwotę w wysokości 38.244,00 zł.

Ponadto, zgodnie z art. 18 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. *o języku migowym i innych środkach komunikowania się* (Dz. U. z 2017 r. poz. 1824) osoby uprawnione (osoby doświadczające trwale lub okresowo trudności w komunikowaniu się), członkowie ich rodzin oraz osoby mające stały lub bezpośredni kontakt z osobami uprawnionymi, mogą złożyć wniosek o dofinansowanie ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych kosztów szkolenia PJM, SJM, SKOGN lub tłumacza-przewodnika.

Wysokość przyznanego dofinansowania nie może być wyższa niż 20% przeciętnego wynagrodzenia.

Dofinansowanie kosztów szkolenia jest uzależnione od typu wnioskodawcy i wynosi:

- dla osoby uprawnionej – nie więcej niż 95% kosztów szkolenia,

- dla członka rodziny osoby uprawnionej oraz osoby mającej z nią stały lub bezpośredni kontakt – nie więcej niż 90% kosztów szkolenia.

Kwota przekazanego dofinansowania nie może być wyższa od faktycznego kosztu uczestnictwa wnioskodawcy w szkoleniu.

Wnioski o dofinansowanie kosztów szkolenia można składać do oddziału PFRON właściwego ze względu na miejsce zamieszkania wnioskodawcy.

W 2017 r. PFRON wypłacił środki finansowe w łącznej wysokości 2.583.408,14 zł (92,26% środków zaplanowanych) dla 3.603 osób. W 2016 r. było to 2.297.757,42 zł dla 3.275 osób.

Ustawa *o języku migowym* (...) reguluje także kwestie dotyczące m.in. obowiązku zapewnienia świadczenia usług tłumacza PJM, SJM i SKOGR przez organy administracji publicznej w kontaktach osób doświadczających trwale lub okresowo trudności w komunikowaniu się z tymi organami (art. 11 ust. 1 ustawy).

Ponadto, zgodnie z przepisami ww. ustawy, osoba uprawniona ma również prawo do skorzystania z pomocy osoby przybranej (osoba, która ukończyła 16 lat i została wybrana przez osobę uprawnioną w celu ułatwienia porozumienia z osobą uprawnioną i udzielenia jej pomocy w załatwieniu spraw w podmiotach zobowiązanych) w kontaktach z podmiotami zobowiązanymi, tj. organami administracji publicznej, jednostkami systemu, podmiotami leczniczymi, jednostkami Policji, Państwowej Straży Pożarnej, straży gminnej oraz jednostkami ochotniczymi działającymi w tych obszarach.

Wyrażam przekonanie, że zakończenie prac nad certyfikacją pozwoli na stopniowe przyjmowanie systemowych, całościowych regulacji. Chcemy, by owe rozwiązania były optymalne i jak najlepiej służyły wszystkim zainteresowanym.

Z wyrazami szacunku

SEKRETARZ STANU
Pełnomocnik Rządu
ds. Osób Niepełnosprawnych
Krzysztof Michałkiewicz

Oświadczenie senatora Tadeusza Kopcia

skierowane do ministra inwestycji i rozwoju Jerzego Kwiecińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Od blisko 20 lat polskie regiony przygraniczne korzystają z funduszy Wspólnoty Europejskiej przeznaczonych na rozwój współpracy transgranicznej. Aktualnie środki na ten cel pochodzą m.in. z programów Interreg V-A Czechy – Polska 2014–2020 oraz Interreg V-A Polska – Słowacja 2014–2020. Mimo wielu barier, które utrudniają, szczególnie mniejszym organizacjom pozarządowym, korzystanie z tego typu dotacji, na pograniczach bardzo wyraźnie widać pozytywne efekty współpracy transgranicznej. Są to nie tylko inwestycje podnoszące jakość infrastruktury technicznej, ale także działania typu „ludzie dla ludzi”, dzięki którym granice państw przestają być postrzegane jako bariery współpracy, a stają się jej katalizatorami.

Wszelkie statystyki potwierdzają, że zdecydowana większość partnerstw transgranicznych rozwija się dzięki projektom dofinansowanym ze środków unijnych. Niestety, skala dostępności tych funduszy nie jest wystarczająca w stosunku do potrzeb i możliwości, tym bardziej że w wielu obszarach tematycznych nabory projektów praktycznie zostały już zakończone, a środki zakontraktowane.

Mając na uwadze niezwykle istotny wkład projektów transgranicznych w rozwój polskich pograniczy oraz integrację społeczną i gospodarczą z sąsiadującymi regionami, m.in. Słowacji i Czech, kieruję do Pana Ministra zapytanie o działania podejmowane w zakresie zapewnienia dostępu do tych źródeł finansowania współpracy na pograniczu polsko-czeskim i polsko-słowackim po roku 2020.

Uprzejmie proszę o informację, jaki jest stan prac nad kontynuacją obu programów współpracy transgranicznej oraz w jakich obszarach tematycznych możliwy będzie jej dalszy rozwój po roku 2020.

Jednocześnie pragnę zwrócić uwagę, iż w perspektywie finansowej 2014–2020 z uwagi na niejasne przepisy dotyczące pomocy publicznej w projektach międzynarodowych w niewielu projektach pojawia się tematyka gospodarcza, niezwykle istotna dla zrównoważonego rozwoju pograniczy. Bardzo proszę o wzięcie pod uwagę tej kwestii w procesie przygotowywania programów współpracy transgranicznej na nową perspektywę unijną. Rozwój sektora małych i średnich firm powinien być integralnym celem współpracy transgranicznej, przede wszystkim w zakresie przedsiębiorczości transgranicznej i transgranicznego rynku pracy.

Z wyrazami szacunku
Tadeusz Kopeć

Odpowiedź

Warszawa, 17 maja 2018 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
przekazuję odpowiedź na oświadczenie złożone przez senatora Tadeusza Kopcia podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 roku.

Współpraca transgraniczna po roku 2020 – podejmowane działania

Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju (MIiR) stoi na stanowisku, że wszystkie programy Europejskiej Współpracy Terytorialnej INTERREG oraz Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa (EIS) z udziałem Polski powinny być kontynuowane po roku 2020. W pełni podzielamy pogląd, że przynoszą one szereg korzyści dla podmiotów z Polski, realizujących projekty w międzynarodowych partnerstwach. Pozwalają na zaangażowanie lokalnych społeczności i służą pogłębianiu więzi międzyludzkich. Wspierają rozwój społeczeństwa obywatelskiego i aktywizację lokalną. Stanowią one najbardziej odpowiedni i pożądany instrument dla tworzenia europejskiej wartości dodanej.

Obecnie prowadzone są intensywne prace związane z przygotowaniem nowej perspektywy finansowej Unii Europejskiej. MIiR zgłaszało do Komisji Europejskiej (KE) liczne propozycje uproszczeń zasad wdrażania programów INTERREG i EIS, w tym m.in. w zakresie pomocy publicznej. Staraliśmy się w ten sposób wpłynąć na kształt pakietu rozporządzeń dla Polityki Spójności po roku 2020, który zostanie opublikowany 29 maja br. Działania, które podjęliśmy obejmują:

- opracowanie kompleksowego Stanowiska Rządu RP w sprawie przyszłości polityki spójności po roku 2020 (w tym dla INTERREG i EIS),
- rozmowy w sprawie przyszłości programów INTERREG i EIS z partnerami zagranicznymi,
- dyskusje wewnątrz krajowe (z regionami, euroregionami) w sprawie przyszłości współpracy w ramach INTERREG i EIS (np. konferencje, think tanki).

Rozmowy na gruncie krajowym prowadzimy przy uwzględnieniu Komunikatu KE z 20 września 2017 r. pt. „Zwiększanie wzrostu gospodarczego i spójności w regionach przygranicznych UE”, który wyznacza kierunek myślenia o programach współpracy transgranicznej i ich tematyce po roku 2020.

Opowiadamy się za utrzymaniem po 2020 roku:

- trzech komponentów współpracy w ramach INTERREG: transgranicznego, transnarodowego i międzyregionalnego,
- koncentracji tematycznej, aby zmaksymalizować efekty dla pogranicza,
- takiego samego podziału alokacji na państwa członkowskie, które następnie samodzielnie podzielią środki na poszczególne programy INTERREG oraz za wyższymi zaliczkami na rozpoczęcie programów,
- wprowadzeniem uproszczeń dla beneficjentów (m.in. w systemie kontroli i audytu), elastycznymi mechanizmami rozliczeń projektów oraz zaliczkami.

Nowe rozporządzenia (w tym osobne rozporządzenie dla programów INTERREG i programów sąsiedztwa) będą kompleksowo określały zakres wsparcia kolejnej edycji tych programów, w tym m.in. potencjalne obszary tematyczne, zasady wsparcia i rozliczeń. Po publikacji rozporządzeń rozpoczną się prace w grupach roboczych Rady UE w celu ustalenia ich ostatecznej treści, a następnie prace związane z przygotowaniem poszczególnych programów. Przy negocjacjach treści rozporządzeń MIiR będzie aktywnie poszukiwał sojuszników dla postulatów zgłaszanych przez Polskę.

Budżet na programy INTERREG w obecnej perspektywie finansowej to w skali całej Europy 10,1 mld EUR, co stanowi 2,7% budżetu polityki spójności. Z opublikowanych 2 maja br. propozycji Wieloletnich Ram Finansowych wynika, że budżet na Europejską Współpracę Terytorialną ma wynosić w kolejnej perspektywie 9,5 mld EUR. Jest to budżet zbliżony do tego, który jest dostępny na lata 2014–2020 (biorąc pod uwagę wyjście Wielkiej Brytanii z Unii Europejskiej). MIiR będzie aktywnie działało na rzecz ustalenia takiej wysokości budżetu na programy współpracy transgranicznej z udziałem Polski, który będzie zbliżony do obecnego i adekwatny do istniejących potrzeb.

Pomoc publiczna w projektach INTERREG

Zgłosiliśmy do KE postulat wyłączenia programów INTERREG z reżimu pomocy publicznej z uwagi na międzynarodowy charakter projektów, typy realizowanych działań oraz znikomy wpływ na funkcjonowanie wspólnego rynku. Jest to uzasadnie-

nie zbieżne z tym, które zostało zastosowane w programach zarządzanych centralnie przez Komisję Europejską.

Badanie projektów INTERREG pod kątem pomocy publicznej wiąże się ze zbyt dużym wysiłkiem administracyjnym w stosunku do faktycznego zagrożenia zaburzenia konkurencji na wspólnym rynku. W przypadku braku możliwości wykluczenia programów INTERREG z pomocy publicznej będzie konieczne szczegółowe uregulowanie zobowiązań państw członkowskich w tym zakresie.

Przedsiębiorcy w projektach INTERREG

W przyszłej perspektywie finansowej powinien być możliwy udział w projektach INTERREG nowych grup beneficjentów w zależności od celów wybranych do realizacji w ramach danego programu współpracy terytorialnej. Uważamy, że zachęcenie do liczniejszego udziału w realizacji projektów współpracy nowych grup beneficjentów może wprowadzić nową jakość projektów i być dobrym uzupełnieniem wcześniejszych inicjatyw, w tym tych, które dotyczą rozwoju małych i średnich przedsiębiorstw. Dyskusje szczegółowe na ten temat będą podejmować decydenci konkretnych programów.

Stan prac nad kontynuacją programów współpracy transgranicznej Polska – Słowacja oraz Czechy – Polska

W odniesieniu do granicy południowej zgodziliśmy się z partnerami zagranicznymi, że programy na wspólnej granicy powinny być kontynuowane po 2020 roku. Prace związane z opracowaniem nowych programów będą prowadzone w sposób analogiczny, jak miało to miejsce w obecnej perspektywie, tj. na forum specjalnej międzynarodowej grupy roboczej (odpowiednio polsko-słowackiej i czesko-polskiej), składającej się z przedstawicieli władz regionalnych, centralnych, a także przedstawicieli organizacji społeczno-gospodarczych. Rozpoczęcie prac grup planowane jest na 2019 rok.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Adam Hamryszczak
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senator Małgorzaty Kopiczko

skierowane do ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej Marka Gróbarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura senatorskiego wpłynęło oświadczenie Rady Miejskiej w Giżycku z postulatem w sprawie wysokości jednostkowych stawek opłaty rocznej za użytkowanie gruntów pokrytych wodami.

W związku z tym, przychylając się do stanowiska Rady Miejskiej w Giżycku, proszę Pana Ministra o rozważenie stosownych zmian.

Małgorzata Kopiczko

Odpowiedź

Warszawa, 16 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senator Małgorzatę Kopiczko podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 r., w sprawie wysokości jednostkowych stawek opłaty rocznej za użytkowanie gruntów pokrytych wodami, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Nowe stawki opłat nie powinny stanowić realnego obciążenia dla użytkowników wód. Opłaty za grunty pokryte wodami są ponoszone raz w roku, a nowa najwyższa stawka za 1 m² za grunty wykorzystywane dla działalności usługowej zadeklarowanej przez przedsiębiorcę uległa zmniejszeniu z 12,19 zł do 8,90 zł. Najniższa stawka wynosi natomiast 0,01 zł za 1 m² na rok za użytkowanie gruntów pod nieodpłatne kąpieliska i tory wodne. Opłatę ponosi się za realnie zajmowany akwen, obszar bezpośrednio powiązany z urządzeniem wodnym. Użytkownicy wód ponoszą opłaty jedynie za okres, w którym zajmują dany obszar pokryty wodami, np. w okresie od maja do września.

Po szczegółowej i wnikliwej analizie przepisów należy odróżnić transport śródlądowy zorganizowany od działalności służącej rekreacji (mariny itp.) Dlatego też stawki:

- **0,89 zł za 1 m² na rok** – wyłącznie za porty, przystanie, nabrzeża, pomosty i wyciągi dla statków, wykorzystywane do przewozów pasażerskich;
- **5,00 zł za 1 m² na rok** – za grunty wykorzystywane do gastronomii i hotelarstwa;
- **8,90 zł za 1 m² na rok** – za grunty wykorzystywane dla działalności usługowej zadeklarowanej przez przedsiębiorcę.

Takie podejście jest również zgodne z potrzebą ograniczenia ekspansji pomostów w wody jezior.

Pragnę nadmienić, że ustawa z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne zwalnia z opłaty rocznej grunty pokryte wodami, oddawane w użytkowanie jednostkom samorządu terytorialnego, klubom sportowym, w tym uczniowskim klubom sportowym, związkom sportowym oraz uprawnionym do rybactwa, na potrzeby uprawiania rekreacji, turystyki, sportów wodnych oraz amatorskiego połowu ryb, jeżeli podmioty te zapewniają powszechny dostęp do wód.

W związku z pojawiającymi się nieprecyzyjnymi informacjami w sprawie stawek za użytkowanie 1m² gruntu niezbędnego do prowadzenia przedsięwzięć związanych z uprawianiem na wodach śródlądowych rekreacji, turystyki, sportów wodnych, PGW

Wody Polskie organizuje cykl szkoleń dla przedsiębiorców, samorządowców i działaczy lokalnych z zakresu działania Wód Polskich i opłat za użytkowanie gruntów pokrytych wodami. Pierwsze szkolenie w tym zakresie odbyło się w dniu 26 kwietnia w Giżycku, następne jest zaplanowane na dzień 17 maja w Pieszku.

Z poważaniem

z upoważnienia

MINISTRA

Anna Moskwa

Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senator Małgorzaty Kopiczko

skierowane do ministra inwestycji i rozwoju Jerzego Kwiecińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura senatorskiego wpłynęła prośba od przewodniczącego Rady Miasta Elku z postulatem w sprawie nowelizacji ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

W związku z tym, przychylając się do stanowiska Rady Miasta Elku, proszę Pana Ministra o rozważenie zmian w ustawie z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Małgorzata Kopiczko

**Odpowiedź
MINISTRA
PRZEDSIĘBIORCZOŚCI I TECHNOLOGII**

Warszawa, 23 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku w wpłynięciem do Ministerstwa Przedsiębiorczości i Technologii w dniu 7 maja 2018 r. oświadczenia Pani Senator Małgorzaty Kopiczko z dnia 16 kwietnia 2018 r. – złożonego przez podczas 59. posiedzenia Senatu RP w sprawie nowelizacji ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, w związku z postulatem Rady Miasta Elku dotyczącym wprowadzenia całkowitego zakazu sprzedaży i używania wyrobów pirotechnicznych, których jedynym efektem działania jest efekt hukowy – poniżej przedstawiam stanowisko Ministra Przedsiębiorczości i Technologii w odniesieniu do problemu będącego przedmiotem oświadczenia.

Przede wszystkim pragnę podkreślić, że Minister Przedsiębiorczości i Technologii z uwagą wsłuchuje się w postulaty i propozycje zgłaszane na forum publicznym, mające na celu poprawę bezpieczeństwa użytkowania wyrobów pirotechnicznych (dalej: WP). Pirotechnika należy do wyrobów podwyższonego ryzyka wystąpienia zagrożeń dla zdrowia i życia ludzkiego oraz środowiska naturalnego, co znajduje wyraz w przepisach prawa nakładających – w ślad za regulacjami wspólnotowymi – określone rygory na producentów, importerów oraz dystrybutorów WP. Wymagania te zostały określone w rozdziałach 5a, 5d i 5f ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 283, ze zm.; dalej: ustawa o MWC) oraz wydanym na jej podstawie rozporządzeniu Ministra Rozwoju z dnia 3 czerwca 2016 r. w sprawie wymagań bezpieczeństwa dla wyrobów pirotechnicznych (Dz. U. poz. 818). Z kolei zasady sprzedaży WP zostały określone w rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 9 lipca 2003 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy produkcji, transporcie wewnątrzzakładowym oraz obrocie materiałów wybuchowych, w tym wyrobów pirotechnicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 262).

Pojęcie WP obejmuje bardzo szeroki katalog wyrobów zawierających materiały pirotechniczne (stanowiących jedną z odmian materiałów wybuchowych), przeznaczonych do wytwarzania ciepła, światła, dźwięku, gazu, dymu lub kombinacji tych efektów. W wolnej sprzedaży dostępne są tylko wyroby klasy F1-F3, T1 i P1, które podczas działania charakteryzują się niskim lub średnim stopniem zagrożenia zdrowia i życia ludzkiego, mienia oraz środowiska naturalnego. Wyroby takie zostały zdefi-

niowane i sklasyfikowane w art. 62c ust. 1 ustawy o MWC. W Polsce obowiązuje zakaz sprzedaży wspomnianych wyrobów osobom poniżej 18 roku życia, o czym stanowi art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. *o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym* (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 290, ze zm.; dalej: ustawa koncesyjna). Wszystkie inne WP (klasy F4, T2 i P2), które podczas działania charakteryzują się wysokim stopniem zagrożenia życia i zdrowia ludzi oraz mienia i środowiska są dostępne tylko dla osób mogących udokumentować posiadanie specjalistycznego przygotowania zawodowego, o którym jest mowa w art. 20 ust. 1 ustawy o MWC.

Wyroby pirotechniczne hukowe (dalej: WPH) będące w wolnej sprzedaży, o których jest mowa w stanowisku Miasta Rady Elku stanowią petardy zaliczane do wyrobów klasy F2 i F3. Zgodnie z art. 62c ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy o MWC klasa F2 oznacza wyroby, które podczas działania charakteryzują się niskim stopniem zagrożenia życia i zdrowia ludzi oraz mienia i środowiska, a także niskim poziomem hałasu i są przeznaczone do użytku na zamkniętym obszarze na zewnątrz budynków. Z kolei WP klasy F3 charakteryzują się – jak zostało to określone w art. 62c ust. 1 pkt 1 lit. c ustawy o MWC – średnim stopniem zagrożenia życia i zdrowia ludzi oraz mienia i środowiska, a także nieszkodliwym dla zdrowia ludzi poziomem hałasu i są przeznaczone do użytku na dużych, otwartych przestrzeniach na zewnątrz budynków.

Aby wyeliminować zagrożenia dla zdrowia i życia ludzkiego oraz mienia i środowiska naturalnego związane z oddziaływaniem materiałów pirotechnicznych, którymi wypełnione są WP, każdy rodzaj takiego wyrobu przed wprowadzeniem do obrotu musi być poddany procedurze oceny zgodności z wymaganiami bezpieczeństwa, przeprowadzonej przez uprawniony do tego podmiot (tzw. jednostkę notyfikowaną). Jeśli badająca WP jednostka notyfikowana stwierdzi zgodność wyrobu z wymaganiami bezpieczeństwa, jego użytkownik może mieć pewność, że wyrób nie stwarza zagrożenia dla zdrowia i życia ludzkiego oraz mienia i środowiska naturalnego. Warunkiem tego jest oczywiście przestrzeganie przez użytkownika WP oraz organizatora pokazów ogni sztucznych wymagań bezpieczeństwa wynikających z instrukcji obsługi WP oraz z informacji na temat warunków bezpieczeństwa przy użytkowaniu takich wyrobów.

Zgodnie z art. 62zl ust. 1–3 ustawy o MWC za kontrolę zgodności WP wprowadzonych do obrotu z wymaganiami bezpieczeństwa odpowiadają wojewódzcy inspektorzy Inspekcji Handlowej. Celem wspomnianych kontroli jest wyeliminowanie z rynku wyrobów, których użytkowanie – z uwagi na niezgodność z wymaganiami bezpieczeństwa – prowadzić może do wypadków i generalnie stwarza zagrożenie dla zdrowia i życia ludzkiego oraz mienia i środowiska naturalnego. Przy tej okazji warto podkreślić, że wypadki związane z użytkowaniem WP nie wynikają z wadliwych przepisów regulujących wymagania wobec samych wyrobów, jak i sposobu ich używania. Powodem wypadków jest z reguły nieprzestrzeganie przez użytkowników WP wymagań bezpieczeństwa, w szczególności niestosowanie się do ograniczeń i zastrzeżeń wynikających z instrukcji obsługi WP oraz informacji na temat warunków bezpieczeństwa przy ich użytkowaniu. W związku z tym potrzebna jest akcja uświadamiająca zagrożenia wynikające z niewłaściwego używania WP oraz propagująca sposoby odpowiedniego postępowania z WP. W tym zakresie dużą aktywność przejawiają Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów a także Policja, które – zgodnie z właściwościami – upowszechniają w środkach masowego przekazu oraz na swoich stronach internetowych wiedzę na temat bezpiecznego używania WP.

Osobnym problemem jest używanie WP w sposób zakłócający porządek publiczny oraz naruszający zasady współżycia społecznego. Faktem pozostaje, że hałas spowodowany nieodpowiedzialnym użytkowaniem WP może powodować dyskomfort okolicznych mieszkańców a także zwierząt (w tym zwłaszcza domowych) oraz ptaków. Jednak ewentualne wprowadzenie postulowanego przez Radę Miasta Elku całkowitego zakazu sprzedaży i używania WPH musi być poprzedzone zbadaniem zgodności takiego rozwiązania z przepisami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/29/UE z dnia 12 czerwca 2013 r. *w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępnienia na rynku wyrobów pirotechnicznych* (Dz. Urz. UE L 178

z dn. 28.06.2013, str. 27), w tym z art. 4 ust. 1 dyrektywy stanowiącym, iż państwa członkowskie nie mogą zabraniać, ograniczać oraz utrudniać udostępniania na rynku WP, które spełniają wymagania dyrektywy, tj. są bezpiecznie dla życia i zdrowia ludzi oraz mienia i środowiska. Jednocześnie przepisy art. 4 ust. 2 dyrektywy pozwalają państwom członkowskim na przyjęcie środków uzasadnionych względami porządku publicznego, bezpieczeństwa, zdrowia i ochrony środowiska naturalnego, służących zakazowi lub ograniczeniu posiadania, używania lub sprzedaży WP klasy F2 i F3.

Wynika z tego, że wprowadzenie zakazu sprzedaży i używania WPH jest w świetle prawa wspólnotowego dopuszczalne, ale pod warunkiem uzasadnienia decyzji w tym względzie co najmniej jednym wymogiem koniecznym, np. zagrożeniem porządku publicznego lub zdrowia i życia ludzkiego. Dodatkowo, zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości UE (przykładowo sprawa C-14/02 ATRAL SA przeciwko państwu belgijskiemu), uzasadniając wprowadzenie takich ograniczeń należy przedstawić argumentację wskazującą na adekwatność i niezbędność zastosowanych regulacji. Wskazanie racjonalnych przesłanek wyodrębnienia WPH spośród innych WP w celu wprowadzenia zakazu sprzedaży i używania napotyka jednak poważne trudności. Jeżeli bowiem przyjąć, że kryterium wyodrębniającym petard klasy F2 i F3 będzie hałas towarzyszący używaniu takich wyrobów, to bardzo podobne efekty dźwiękowe – chociaż o nieco mniejszym natężeniu – wywołuje stosowanie wszystkich innych WP wspomnianych klas. Oznacza to, iż kwestia hałasu wywoływanego przez wybuchające petardy stanowi w istocie rzeczy kryterium, które nie pozwala na jednoznaczne wyodrębnienie tej grupy wyrobów spośród całej gamy WP.

Ponadto w opinii Ministra Przedsiębiorczości i Technologii postulowany przez Radę Miasta Elku zakaz dotyczący WPH stanowiłby rozwiązanie nieskuteczne i nie doprowadził do realizacji zamierzonego przez Radę celu, tj. zmniejszenia uciążliwości używania pirotechniki dla ludzi i zwierząt. Nie można bowiem wykluczyć, że osoby używające do tej pory petard – w sytuacji wprowadzenia ich zakazu – zaczną używać niejako zastępczo innego rodzaju WP znajdujących się w wolnej sprzedaży, nieobjętych ograniczeniami. W konsekwencji hałas związany z używaniem WP nie ulegnie wyraźnemu zmniejszeniu, a dodatkowo mogą pojawić się w atmosferze większe ilości zanieczyszczeń będących wynikiem używania wyrobów wywołujących efekty świetlne, czemu towarzyszy opadanie na ziemię pozostałości spalania się materiałów pirotechnicznych, którymi takie wyroby są wypełnione.

Biorąc powyższe pod uwagę Minister Przedsiębiorczości i Technologii uważa, że wprowadzenie postulowanego zakazu sprzedaży i używania WPH jest nieuzasadnione, bowiem nie rozwiąże podniesionych w stanowisku Rady Miasta Elku problemów. Ponadto zakaz taki może napotkać trudności natury konstytucyjnej związane z ograniczeniem swobody podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej przez przedsiębiorców zajmujących się wytwarzaniem oraz obrotem WP a także organizowaniem pokazów ogni sztucznych. Zgodnie bowiem z art. 22 Konstytucji RP (Dz. U. z 2009 r. poz. 946) ograniczenie wolności działalności gospodarczej jest dopuszczalne tylko ze względu na ważny interes społeczny. Jak już wspomniano, trudno jest jednak określić interes społeczny, który odnosiłby się tylko do WPH, bowiem negatywne efekty używania takiej pirotechniki w postaci hałasu występują również w przypadku wszystkich innych rodzajów WP.

W opinii Ministra Przedsiębiorczości i Technologii dostępne instrumenty prawne pozwalają na skuteczne przeciwdziałanie nagannym zjawiskom związanym z używaniem WP w sposób naruszający porządek publiczny, zasady współżycia społecznego oraz wywołujący dyskomfort dla ludzi, zwierząt i ptaków. W tym kontekście wskazać trzeba zwłaszcza na możliwość wprowadzenia czasowych ograniczeń w zakresie używania WP przez właściwych miejscowo wojewodów na podstawie art. 60 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. *o wojewodzie i administracji rządowej w województwie* (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 2234). Przywołany przepis uprawnia wojewodę do wydania rozporządzenia porządkowego w zakresie nieuregulowanym w przepisach powszechnie obowiązujących, jeżeli jest to niezbędne do ochrony życia, zdrowia lub mienia oraz do zapewnienia porządku, spokoju i bezpieczeństwa publicznego. Niektórzy wojewodowie wykorzystują ww. przepis do wprowadzenia czasowego zakazu uży-

wania WP w miejscach i obiektach publicznych. W tym czasie WP mogą używać tylko podmioty trudniące się zawodowo organizowaniem pokazów pirotechnicznych, a także podmioty uprawnione do używania WP na mocy odrębnych przepisów. Uprawnienia w zakresie wprowadzania czasowych ograniczeń w używaniu WP przysługują również radzie powiatu na podstawie art. 40–42 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. *o samorządzie powiatowym* (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1868) oraz radzie gminy – na podstawie ustawy z dnia 8 marca 1990 r. *o samorządzie gminnym* (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1875).

Jeżeli decyzją wojewody, rady powiatu lub rady gminy zostały wprowadzone przepisy porządkowe odnoszące się do zakazu używania WP we wskazanym czasie, to osoby nieprzestrzegające tego zakazu, a więc niestosujące się do przepisów prawa miejscowego w określonym zakresie popełniają wykroczenie określone w art. 54 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. *Kodeks wykroczeń* (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 618). Jeżeli natomiast na danym terenie nie uchwalono przepisów porządkowych o czasowym zakazie używania WP, to osoby używające pirotechnikę w sposób zakłócający porządek publiczny, zasady społecznego współżycia oraz wywołujący dyskomfort u ludzi, zwierząt i ptaków naruszają szereg przepisów *Kodeksu wykroczeń*, w tym:

- art. 51 dotyczący wykroczenia polegającego m.in. na zakłócaniu hałasem spokoju, porządku publicznego oraz spoczynku nocnego,
- art. 52 §1 dotyczący udziału w zgromadzeniu w sytuacji posiadania przy sobie m.in. WP (jeśli taki przypadek ma miejsce),
- art. 83 dotyczący nieostrożnego obchodzenia się m.in. z materiałami wybuchowymi, a więc także WP,
- art. 107 dotyczący złośliwego niepokojenia innej osoby,
- art. 145 dotyczący zaśmiecania miejsca dostępnego dla publiczności, co może mieć miejsce na przykład w przypadku pozostawiania resztek po użytych WP.

Wskazane czyny zabronione jako wykroczenia podlegają odpowiednio karze aresztu, ograniczenia wolności, grzywny lub nagany. W związku z tym pożądanym jest zgłaszanie straży miejskiej czy policji wszelkich przypadków nieodpowiedzialnego używania WP, co umożliwi przeciwdziałanie sprzecznym z prawem zachowaniom w oparciu o przepisy *Kodeksu wykroczeń*.

Mając na uwadze fakt, że używanie w sposób nieodpowiedzialny WP może wiązać się z narażeniem zwierząt na cierpienie, wymaga podkreślenia, że zgodnie z art. 6 ust. 1a oraz 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1840) zabronione jest znęcanie się nad zwierzętami, przez co rozumie się zadawanie albo świadome dopuszczanie do zadawania zwierzętom bólu lub cierpienia, w tym złośliwe ich straszenie lub drażnienie (pkt 9). Z kolei zgodnie z §6 ust. 2 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 16 grudnia 2016 r. *w sprawie ochrony gatunkowej zwierząt* (Dz.U. poz. 2183) obowiązuje bezwzględny zakaz umyślnego płoszenia i niepokojenia zwierząt oraz ptaków.

Reasumując, należy stwierdzić, że w opinii Ministra Przedsiębiorczości i Technologii nie ma uzasadnienia dla wprowadzenia postulowanego przez Radę Miasta Elku ustawowego zakazu sprzedaży i używania WPH. W aktualnym stanie prawnym funkcjonują przepisy pozwalające na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej osoby, która używając WPH narusza porządek publiczny i zasady współżycia społecznego oraz powoduje dyskomfort u ludzi oraz zwierząt i ptaków. W związku z tym pożądanym jest zgłaszanie straży miejskiej czy policji wszelkich przypadków nieodpowiedzialnego używania WP, co umożliwi przeciwdziałanie sprzecznym z prawem zachowaniom w oparciu o przepisy *Kodeksu wykroczeń* oraz regulacji mających na celu ochronę gatunkową zwierząt i ptaków.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
z up. Marcin Ociepa
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo
Przedsiębiorczości i Technologii

Oświadczenie senatora Jana Filipa Libickiego

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Zwrócił się do mnie pewien obywatel, mieszkaniec, podopieczny domu pomocy społecznej znajdującego się na terenie Polski, ale akurat nie w moim okręgu wyborczym. Z sytuacji, którą przedstawił, wynikałoby, że personel, który tam pracuje, nie posiada odpowiednich kwalifikacji do tego, aby wykonywać swoje funkcje.

W związku z tym chciałbym zadać 2 pytania.

1. W jaki sposób ustala się kwalifikacje personelu, który pracuje w domu pomocy społecznej? Jakie kursy i szkolenia musi odbyć? Jakie kwalifikacje, w zależności od różnych funkcji, które w tym domu pełnią, powinny uzyskać takie osoby?

2. Jak wygląda proces ewaluacji takich osób i ich kwalifikacji? Jak często te kwalifikacje są sprawdzane? Jak wygląda system ich kontroli?

Jan Filip Libicki

Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE RODZINY, PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ

Warszawa, 15 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 18 kwietnia 2018 r., znak BPS/043-59-1640/18, przekazujące oświadczenie złożone przez senatora Jana Filipa Libickiego podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 r. w sprawie kwalifikacji personelu domów pomocy społecznej przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Pracownicy domów pomocy społecznej prowadzonych przez samorządy lokalne (gminy, powiatu, województwa) są pracownikami samorządowymi na podstawie ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o *pracownikach samorządowych* (Dz. U. z 2016 r. poz. 902, ze zm.). Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 3 tej ustawy, określającym wymogi zatrudnienia, pracownikiem samorządowym może być osoba, która m.in. posiada kwalifikacje zawodowe wymagane do wykonywania pracy na określonym stanowisku.

Na podstawie powyższej ustawy zostało wydane rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie *wynagradzania pracowników samorządowych* (Dz. U. z 2014 r. poz. 1786, ze zm.), w którym ustalono m.in. minimalne wymagania kwalifikacyjne niezbędne do wykonywania pracy na poszczególnych stanowiskach.

W załączniku Nr 3 do tego rozporządzenia w Tabeli IV lit. H część I. Wszystkie jednostki oraz część III. Jednostki organizacyjne pomocy społecznej (...), dotyczącym pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę w samorządowych jednostkach organizacyjnych, w tym w domach pomocy społecznej, wskazano szczegółowo dla poszczególnych stanowisk minimalne wymagania kwalifikacyjne.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że w celu prawidłowego funkcjonowania domu pomocy społecznej zatrudniani są pracownicy posiadający różne kwalifikacje, a o konieczności ich zatrudnienia decyduje kierownik/dyrektor DPS, biorąc pod uwagę potrzeby mieszkańców domu.

Natomiast w przypadku pracowników domów pomocy społecznej prowadzonych na zlecenie powiatu nie stosuje się przepisów wskazanych wyżej, chyba że w umowie zlecenia realizacji zadania zawarto zapisy o konieczności ich stosowania. W odniesieniu do tych pracowników obowiązują przepisy ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 108, ze zm.), jednakże zakres usług świadczonych w domu, określony w rozporządzeniu *w sprawie domów pomocy społecznej*, wymusza zatrudnianie osób o odpowiednich kwalifikacjach do realizacji usług.

Standard usług jest – z upoważnienia wojewody – kontrolowany przez zespół pracowników komórki organizacyjnej do spraw nadzoru i kontroli w pomocy społecznej właściwego do spraw pomocy społecznej wydziału urzędu wojewódzkiego. Wojewoda w wyniku przeprowadzonych przez zespół inspektorów czynności kontrolnych może wydać jednostce organizacyjnej pomocy społecznej albo kontrolowanej jednostce zalecenia pokontrolne. W przypadku nierealizowania zaleceń pokontrolnych nakładana jest kara pieniężna w wysokości od 200 zł do 6 000 zł.

Kwestie dotyczące domów pomocy społecznej reguluje ustawa z dnia 12 marca 2004 r. *o pomocy społecznej* (Dz. U. z 2017 r. poz. 1769, ze zm.) oraz rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 23 sierpnia 2012 r. *w sprawie domów pomocy społecznej* (Dz. U. z 2012 r. poz. 964, ze zm.).

Zgodnie z art. 17 ust. 2. pkt 3 ww. ustawy prowadzenie i zapewnienie miejsc w domach pomocy społecznej (...) o zasięgu gminnym (...) należy do zadań własnych gminy. Z kolei zgodnie z art. 19 pkt 10 prowadzenie i rozwój infrastruktury DPS o zasięgu ponadgminnym należy do zadań własnych powiatu. Natomiast organizowanie i prowadzenie regionalnych domów pomocy społecznej jest zadaniem własnym samorządu województwa.

Art. 55 powyższej ustawy określa, że dom pomocy społecznej świadczy usługi bytowe, opiekuńcze, wspomagające i edukacyjne na poziomie obowiązującego standardu, w zakresie i formach wynikających z indywidualnych potrzeb mieszkańców domu. Ponadto organizacja domu, zakres i poziom świadczonych usług uwzględnia w szczególności wolność, intymność, godność i poczucie bezpieczeństwa mieszkańców oraz stopień ich fizycznej i psychicznej sprawności.

Rozporządzenie *w sprawie domów pomocy społecznej* określa m.in. obowiązujący standard usług świadczonych przez domy, tj. usług opiekuńczych, wspomagających, edukacyjnych i w zakresie zaspokojenia potrzeb bytowych mieszkańców. W ramach tych usług mieszkańcy korzystają np. z pomocy w podstawowych czynnościach życiowych i załatwianiu spraw osobistych, pielęgnacji, terapii zajęciowej i z innych usług zmierzających – w miarę możliwości – do usamodzielnienia.

W celu zapewnienia mieszkańcowi odpowiedniego wsparcia w postaci usług w DPS powołuje się zespoły terapeutyczno-opiekuńcze, które opracowują wspólnie z każdym mieszkańcem indywidualny plan wsparcia mieszkańca oraz realizują je. W zależności od typu domu podmiot prowadzący zatrudnia pracowników niezbędnych do świadczenia usług mieszkańcom.

Powyższe rozporządzenie określa wskaźnik zatrudnienia pracowników zespołu terapeutyczno-opiekuńczego w odpowiednim typie domu dla:

- 1) osób w podeszłym wieku – nie mniej niż 0,4 na jednego mieszkańca,
- 2) osób przewlekle somatycznie chorych – nie mniej niż 0,5 na jednego mieszkańca,
- 3) osób przewlekle psychicznie chorych – nie mniej niż 0,5 na jednego mieszkańca,
- 4) dorosłych niepełnosprawnych intelektualnie – nie mniej niż 0,5 na jednego mieszkańca,
- 5) dzieci i młodzieży niepełnosprawnych intelektualnie – nie mniej niż 0,5 na jednego mieszkańca,
- 6) osób niepełnosprawnych fizycznie – nie mniej niż 0,5 na jednego mieszkańca,
- 7) osób uzależnionych od alkoholu – nie mniej niż 0,5 na jednego mieszkańca.

Ponadto wyjaśniam, że pracownicy ww. zespołu muszą uczestniczyć co najmniej raz na dwa lata w organizowanych przez dyrektora domu szkoleniach na temat praw mieszkańców oraz kierunków prowadzonej terapii, a także metod pracy z mieszkańcami. Pracownicy domu dla osób uzależnionych od alkoholu dodatkowo powinni być przeszkoleni w zakresie podstawowej pomocy dla tych osób.

Osoby kierujące domami pomocy społecznej – zgodnie z art. 122 ust. 1 są obowiązane posiadać co najmniej 3-letni staż pracy w pomocy społecznej oraz specjalizację z zakresu organizacji pomocy społecznej.

Odnosząc się do kwestii kontrolowania kwalifikacji pracowników DPS informuję, że na podstawie art. 22 pkt 8 *ustawy o pomocy społecznej* nadzór nad realizacją zadań samorządu gminnego, powiatowego i województwa, w tym nad jakością działalności jednostek organizacyjnych pomocy społecznej (w tym domów pomocy społecznej), dla których określono standardy, a także nad zgodnością zatrudnienia pracowników tych jednostek z wymaganymi kwalifikacjami sprawuje wojewoda.

Z poważaniem

PODSEKRETARZ STANU

Elżbieta Bojanowska

Oświadczenie senatora Krzysztofa Mroza

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra kultury i dziedzictwa narodowego Piotra Glińskiego

Szanowny Panie Premierze!

W dniu 16 sierpnia 2011 r. Polska ratyfikowała konwencję UNESCO w sprawie ochrony niematerialnego dziedzictwa kulturowego (DzU nr 172 poz. 1018). Na podstawie konwencji tworzone są 2 listy międzynarodowe i rejestr dobrych praktyk – lista reprezentatywna niematerialnego dziedzictwa kulturowego ludzkości, lista elementów dziedzictwa wymagającego pilnej ochrony i rejestr dobrych praktyk w zakresie ochrony niematerialnego dziedzictwa kulturowego (w skrócie: rejestr dobrych praktyk).

Zgodnie z wykładnią konwencji UNESCO dziedzictwo niematerialne to zwyczaje, przekaz ustny, wiedza i umiejętności oraz związane z nimi przedmioty i przestrzeń kulturowa, które są uznane za część własnego dziedzictwa przez daną wspólnotę, grupę lub jednostki. Ten rodzaj dziedzictwa jest przekazywany z pokolenia na pokolenie i ustawicznie odtwarzany przez wspólnoty i grupy w relacji z ich środowiskiem, historią i stosunkiem do przyrody. Dla danej społeczności dziedzictwo niematerialne jest źródłem poczucia tożsamości i ciągłości. Dziedzictwo niematerialne w rozumieniu konwencji UNESCO obejmuje: tradycje i przekazy ustne, w tym język jako nośnik niematerialnego dziedzictwa kulturowego; sztuki widowiskowe; zwyczaje, rytuały i obrzędy świąteczne; wiedzę i praktyki dotyczące przyrody i wszechświata; umiejętności związane z rzemiosłem tradycyjnym.

Mimo ratyfikacji konwencji w roku 2011 Polska do dziś, jako jeden z nielicznych krajów europejskich, nie posiada wpisu na żadnej z 2 prowadzonych w zakresie dziedzictwa niematerialnego list oraz w rejestrze dobrych praktyk.

W związku z tym zwracam się do Pana Premiera z prośbą o odpowiedź na następujące pytania.

1. Dlaczego Polska, jako jeden z nielicznych krajów europejskich, nie posiada wpisów na obu listach oraz w rejestrze dobrych praktyk dotyczących dziedzictwa niematerialnego?

2. Czy widzi Pan możliwość oraz konieczność zgłoszenia w najbliższym czasie polskich propozycji na wymienione listy?

Z poważaniem
Krzysztof Mróz

Odpowiedź

Warszawa, 15 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Senatora Krzysztofa Mroza na 59. posiedzeniu Senatu w dniu 16 kwietnia 2018 r. uprzejmie proszę o przyjęcie następującej informacji.

Warunkiem zgłoszenia wpisu na Reprezentatywną Listę Niematerialnego Dziedzictwa Kulturowego Ludzkości jest umieszczenie danego elementu w rejestrze krajowym, w przypadku Polski na Krajowej Liście Niematerialnego Dziedzictwa Kulturowego.

W latach 2014–2017 wpisano 27 elementów niematerialnego dziedzictwa kulturowego, znajdującego się na terytorium kraju. Zarówno wpisy na Krajową Listę, jak i zgłoszenia na listy UNESCO są oddolną inicjatywą lokalnych społeczności, depozytariuszy. Proces przygotowania wniosku na listę UNESCO jest czasochłonny, wymaga wielu uzgodnień, a sam proces analizowania przez Sekretariat UNESCO trwa ok. 2 lat. W roku 2017 r. Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego zgłosił *Szopkarstwo krakowskie* do wpisu na Reprezentatywną Listę Niematerialnego Dziedzictwa Kulturowego Ludzkości. Ostateczna decyzja zostanie podjęta przez Komitet Międzyrządowy ds. Ochrony Niematerialnego Dziedzictwa Kulturowego w grudniu 2018 r.

Obecnie Polska wraz z Białorusią opracowuje wspólny wniosek *Bartnictwo* do wpisu na Reprezentatywną Listę Niematerialnego Dziedzictwa Kulturowego Ludzkości. W kolejnym roku za zgodą Zjednoczonych Emiratów Arabskich zostanie rozszerzony wpis *Sokolnictwo* o grupę państw, w tym również Polskę.

Departament Ochrony Zabytków MKiDN oraz Narodowy Instytut Dziedzictwa prowadzą od kilku lat kampanię promującą zapisy Konwencji UNESCO 2003 w sprawie ochrony niematerialnego dziedzictwa kulturowego oraz przybliżającą możliwość wpisu danej tradycji na Krajową Listę Niematerialnego Dziedzictwa Kulturowego, a także procedurę zgłoszenia danego elementu do wpisu na listę UNESCO.

Mam nadzieję, że Pan Marszałek przyjmie powyższe wyjaśnienia za wyczerpujące.

Z wyrazami szacunku

Piotr Gliński

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

W związku z informacjami napływającymi od samorządowców województwa zachodniopomorskiego o problemach w regulacji transportu publicznego proszę o informacje, jakie działania zostały podjęte na rzecz przeciwdziałania wykluczeniu transportowemu małych miejscowości.

Jakie działania mogą podjąć samorządy, aby uzyskać w tym zakresie wsparcie ze strony rządowej?

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski*

**Odpowiedź
MINISTRA INFRASTRUKTURY**

Warszawa, 18 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Grzegorza Napieralskiego podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 r. (dot. pisma znak BPS/043-59-1642/18 z dnia 18 marca 2018 r.), przedstawiam poniżej odpowiedź, odnoszącą się do zagadnień poruszonych w oświadczeniu.

Do Ministerstwa Infrastruktury docierają sygnały z wielu rejonów kraju dotyczące problemów z dostępnością do autobusowej komunikacji publicznej, związane m.in. z likwidacją przez przewoźników niedochodowych linii regularnych, pozbawiając tym samym pasażerów dostępu do publicznego transportu zbiorowego. Z informacji tych wynika, że w kraju istnieją, zwłaszcza na obszarach wiejskich, tzw. białe plamy komunikacyjne, a brak dostępu do transportu powoduje wykluczenie społeczne obywateli i wywołuje niezadowolenie mieszkańców wielu regionów kraju.

W odpowiedzi na te postulaty Ministerstwo Infrastruktury przygotowało projekt ustawy o zmianie ustawy o publicznym transporcie zbiorowym oraz niektórych innych ustaw (wpisany do Wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów pod numerem UD126). Głównym celem projektu jest zapewnienie spójności komunikacyjnej kraju i eliminowanie tzw. białych plam komunikacyjnych w rejonach gdzie regularna komunikacja autobusowa nie występuje, lub istnieje w stopniu nieadekwatnym do potrzeb transportowych mieszkańców.

Wskazany projekt ustawy przewiduje utworzenie pakietów linii komunikacyjnych, gdzie w przewozach autobusowych zasadniczą rolę w kształtowaniu transportu zbiorowego na obszarze kraju przypisano samorządom. Pakiety linii komunikacyjnych mają zawierać co najmniej jedną linię o dużym potoku pasażerskim i co najmniej jedną linię o małym potoku pasażerskim, rozłożone równomiernie pomiędzy poszczególne pakiety. W ramach takiego rozwiązania przedsiębiorca transportowy, który zostanie wyłoniony przez samorząd do obsługi danego pakietu, będzie również obsługiwał połączenie o mniejszym potoku pasażerów, lecz istotne z punktu widzenia zapotrzebowania mieszkańców.

Poprzez takie rozwiązanie organizatorzy publicznego transportu zbiorowego, którymi w zakresie przewozów autobusowych są jednostki samorządu terytorialnego będą mieli realną możliwość planowania, tworzenia i rozwoju przewozów o charakterze użyteczności publicznej na swoim obszarze, poprzez samodzielne tworzenie pakietów oraz odpowiedni dobór określonych w tych pakietach linii komunikacyjnych.

Ważną propozycją z punktu widzenia pasażerów jest utrzymanie dopłat do biletów ulgowych, w taki sposób, aby z przejazdów z ulgą ustawową mogli korzystać wszyscy obywatele uprawnieni do nich na mocy ustawy z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego (Dz. U. z 2018 r. poz. 295).

Projekt ustawy został poddany uzgodnieniom międzyresortowym i szerokim konsultacjom publicznym, podczas których wszystkie zainteresowane podmioty miały możliwość przedstawienia swoich opinii do proponowanych zmian. Obecnie Ministerstwo Infrastruktury analizuje zgłoszone uwagi i propozycje do tego projektu, mając na uwadze wypracowanie docelowych propozycji sprzyjających rozwojowi publicznego transportu zbiorowego.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Marek Chodkiewicz
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

Sprawując mandat senatora, często spotykam się z problemem zgłaszanym przez samorządy w zakresie odnawiania i budowy nowych dróg.

Problem dotyczy na przykład szerokości chodnika. W wielu miejscowościach wystarczy dziś chodnik o szerokości od 0,7 m do 1 m. Zdaniem samorządowców m.in. ze Starostwa Powiatowego w Pyrzycach konkursy ogłaszane przez stronę rządową wymagają budowania szerszych chodników, co wpływa na koszt budowy, a następnie utrzymania.

Czy planujecie Państwo konsultacje w tym zakresie z samorządami? Jak samorządy mogą to działanie usprawnić?

Z wyrazami szacunku

Grzegorz Napieralski

Odpowiedź**MINISTRA INFRASTRUKTURY**

Warszawa, 18 maja 2018 r.

Pan

Stanisław Karczewski

Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Grzegorza Napieralskiego podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 r. w sprawie wymagań dotyczących projektowania i budowy dróg, przesłane przy piśmie znak BPS/043-59-1643/18 z dnia 18 kwietnia 2018 r., przedstawiam następujące informacje.

Inwestycje w zakresie dróg publicznych muszą być realizowane na podstawie obowiązujących przepisów prawa, przede wszystkim zaś na podstawie ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1496, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2017 r. poz. 1332, z późn. zm.).

Wymagania funkcjonalno-techniczne, jakie powinny spełniać drogi publiczne, określają przepisy techniczno-budowlane wydane na podstawie ustawy – Prawo budowlane, a szczególności rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. z 2016 r. poz. 124).

Wszystkie Programy Rządowe, których celem jest wspieranie realizacji inwestycji na drogach samorządowych, każdorazowo opierają się na ww. przepisach prawa i nie mogą stanowić uzasadnienia do niestosowania wymagań w nich zawartych.

Przykładowo, od 2016 r. obowiązuje w Polsce Program rozwoju gminnej i powiatowej infrastruktury drogowej na lata 2016–2019. W ramach ww. programu mogą być realizowane zadania polegające zarówno na budowie (rozbudowie) jak i przebudowie dróg gminnych oraz dróg powiatowych. Samorządy mogą także uzyskać dofinansowanie na remonty dróg wymienionych kategorii. Co istotne, w ramach starania się o środki finansowe z przedmiotowego programu, samorząd musi scharakteryzować

zadanie pod względem zastosowania rozwiązań zapewniających bezpieczeństwo ruchu drogowego. Jednak wymagania określone w tym kryterium opierają się m.in. na powszechnie obowiązujących przepisach techniczno-budowlanych, o których mowa wcześniej, i nie nakładają na samorzady dodatkowych wymagań.

Założenie to dotyczy m.in. parametrów chodników sytuowanych w pasach dróg publicznych. Zgodnie z §44 ww. rozporządzenia chodnik powinien mieć szerokość dostosowaną do natężenia ruchu pieszych, przy czym szerokość chodnika przy jezdni lub przy pasie postojowym nie powinna być mniejsza niż 2,00 m, a w przypadku przebudowy drogi dopuszcza się miejscowe zmniejszenie szerokości chodnika do 1,25 m, jeżeli jest on przeznaczony wyłącznie do ruchu pieszych. Oczywiście szerokość chodnika powinna być odpowiednio zwiększona, jeżeli oprócz ruchu pieszych jest on przeznaczony do usytuowania urządzeń technicznych w szczególności podpór znaków drogowych, słupów, drzew, wejść lub zjazdów utrudniających ruch pieszych. Jednocześnie szerokość chodnika odsuniętego od jezdni nie powinna być mniejsza niż 1,50 m, a dopuszcza się miejscowe zmniejszenie szerokości chodnika do 1,00 m, jeżeli jest on przeznaczony wyłącznie do ruchu pieszych.

Przyjęte szerokości chodnika wynikają z prostych zależności, wynikających z faktu, że chodnik powinien umożliwiać bezpieczne poruszanie się pieszych w obu kierunkach. W literaturze przyjmuje się, że standardowa szerokość powierzchni zajmowanej przez pojedynczego pieszego wynosi 0,75 m. Należy także pamiętać, że pieszym jest również m.in. osoba poruszająca się na wózku inwalidzkim. Szerokość typowego wózka inwalidzkiego wynosi ok. 0,90 m. Tym samym projektowanie chodników o mniejszej szerokości nie pozwoliłoby na bezpieczne korzystanie z dróg publicznych wszystkim osobom, co byłoby niezgodne m.in. z przepisami ww. ustawy – Prawo budowlane.

Warto także zwrócić uwagę, że zgodnie z §10 ust. 1 pkt 2 ww. rozporządzenia, droga powinna być wyposażona w pobocza lub chodnik. A więc nie każda droga, co do zasady, musi być wyposażona w chodnik; stosuje się go w miejscu, w którym jest to uzasadnione natężeniem ruchu pieszych lub wynika z innych względów bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Na koniec informuję, że założenia wspomnianego Programu oraz kryteria oceny wniosków w jego ramach zostały wypracowane wspólnie przez stronę rządową i samorządową w ramach Zespołu do Spraw Infrastruktury, Rozwoju Lokalnego, Polityki Regionalnej i Środowiska Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego. Wielokrotnie organizowane były także spotkania z przedstawicielami wojewodów, odpowiedzialnych za realizację Programu w województwach, którzy zgłaszali uwagi przekazywane im bezpośrednio przez beneficjentów. W spotkaniach tych brali udział również przedstawiciele organizacji zrzeszających jednostki samorządu terytorialnego.

Jednocześnie zapewniam, że strona rządowa jest otwarta na wszelkie uwagi i wnioski dotyczące realizacji ww. Programu, pod warunkiem jednak, że nie będą one stać w sprzeczności z obowiązującym prawem.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Marek Chodkiewicz
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

Zwracam się z prośbą o podjęcie działań na rzecz zwiększenia liczby lotów krajowych z lotniska w Goleniowie przez LOT.

3 kursy w ciągu doby obecnie cieszą się dużą popularnością, co jest spowodowane pracami torowymi na trasie Szczecin – Poznań – Warszawa.

Dodatkowe kursy lotnicze na trasie Szczecin – Warszawa też będą miały wysoką frekwencję i wpłyną na zwiększenie atrakcyjności lotów międzynarodowych organizowanych przez LOT z Warszawy, które obecnie przegrywają konkurencję z lotniskiem w Berlinie.

Warto rozważyć uruchomienie połączeń pomiędzy regionami (nawet w wybrane dni tygodnia) z lotniska w Goleniowie do Radomia, Szyman, Gdańska, Lublina, Rzeszowa, Krakowa, Katowic.

Coraz większe zainteresowanie biznesowe regionem, strategiczne podejście do rozwoju Pomorza Zachodniego wynikające z polityki obecnego rządu i wysoki wskaźnik PKB województwa w rozwoju turystyki wpływają na potrzebę uruchamiania nowych połączeń z lotniska w Goleniowie.

Z wyrazami szacunku

Grzegorz Napieralski

Odpowiedź**SEKRETARZA STANU****DO SPRAW PARLAMENTARNYCH**

Warszawa, 18 maja 2018 r.

Pan

Stanisław Karczewski

Marszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem Pana Grzegorza Napieralskiego Senatora Rzeczypospolitej Polskiej złożonym podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16.04.2018 r. w sprawie możliwości zwiększenia przez Spółkę Polskie Linie Lotnicze LOT SA w Warszawie liczby lotów krajowych z lotniska w Goleniowie, uprzejmie przedstawiam stanowisko w przedmiotowej kwestii sporządzone w oparciu o informacje uzyskane ze Spółki.

Zarząd PLL LOT zapewnił, że celem działalności Spółki jest zaspokajanie potrzeb transportowych oraz świadczenie wysokiej jakości usług pasażerom z wielu regionów Polski i świata. Ekspansja siatki połączeń i rozwój własnego hubu jest elementem przyjętej strategii rentownego wzrostu, dlatego możliwości wykorzystania potencjału rynku są przez Spółkę stale monitorowane.

Problem wydłużenia czasu podróży koleją ze Szczecina do Warszawy związany z modernizacją linii kolejowej E20 na odcinku Warszawa – Poznań jest znany Spółce od dawna. Był to jeden z argumentów, które zadecydowały o uruchomieniu nowej częstotliwości lotów na trasie Warszawa – Szczecin. Nowe połączenia znacznie poprawią mieszkańcom województwa zachodniopomorskiego możliwości przesiadkowe na rejsy do Europy Zachodniej oraz pozostałych regionów Polski. Od 27 maja br. cztery razy dziennie, jednak nie we wszystkie dni tygodnia, pasażerowie podróżujący ze Szczeci-

na do Gdańska, Rzeszowa, Krakowa czy Katowic będą mogli skorzystać z wygodnych przesiadek w Warszawie, których czas wynosi od 30 do 40 minut. W kolejnych miesiącach Spółka planuje dążyć do tego, aby uzupełnić rozkład o brakujące dni tygodnia. Jest to jednak uzależnione od kilku czynników, w tym dostępności floty i slotów w Porcie Lotniczym w Warszawie.

Aktualna strategia PLL LOT skupia się na rozwoju siatki z i do Warszawy, aby zmaksymalizować możliwości przesiadkowe dla pasażerów. Zaproponowane przez Pana Senatora połączenia lotnicze ze Szczecina do innych miast niż Warszawa, charakteryzują się obecnie zbyt dużym ryzykiem handlowym (zbyt niski potencjał ruchu, brak zasilania hubu w Warszawie, ryzyko pogorszenia wyników obecnych połączeń na trasie Warszawa – Szczecin). Dlatego też aktualnie PLL LOT nie rozważa uruchomienia bezpośrednich połączeń lotniczych ze Szczecina do innych miast oprócz Warszawy, co oczywiście nie wyklucza możliwości podróżowania z i do Szczecina z dogodną przesiadką w Warszawie.

Przedstawiając powyższe wyrażam przekonanie, że przedstawione informacje będą satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Grzegorz Schreiber

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra kultury i dziedzictwa narodowego Piotra Glińskiego

*Szanowny Panie Premierze!
Proszę o informację, czy w Pana ministerstwie są prowadzone prace nad
likwidacją filii szkół muzycznych.*

*Takie informacje otrzymuję z miast, które nie uzyskały praw powiatów,
a są silnymi ośrodkami w ramach innych powiatów. Jako przykład podaję
Nowogard, który jest położony w powiecie goleniowskim.*

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski*

Odpowiedź

Warszawa, 24 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Grzegorza Napieralskiego podczas 59. posiedzenia Senatu w dniu 16 kwietnia 2018 roku w sprawie filii szkół muzycznych, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Uprzejmie informuję, że przepisy prawa oświatowego – zarówno obecnie obowiązującej ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. Prawo oświatowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 59 z późn. zm.), jak i wcześniejszej ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty – umożliwiają tworzenie szkół filialnych wyłącznie szkołom podstawowym. Brak więc jest obecnie podstawy prawnej do tworzenia filii szkoły muzycznej I st., podobnie jak miało to miejsce w 2000 r., gdy wskazany przez Pana Senatora Powiat Goleniowski przejął do prowadzenia Państwową Szkołę Muzyczną I stopnia w Goleniowie i utworzył filię tej szkoły w Nowogardzie.

Pragnę również wyjaśnić, że zdaniem resortu kultury, niezasadne jest funkcjonowanie filii szkół artystycznych, w tym w szczególności szkół muzycznych. Zważywszy na zawodowy charakter szkoły muzycznej, dla kształcenia muzycznego – opierającego się wprawdzie w znacznej mierze na kształceniu indywidualnym – bardzo istotne jest również uzyskiwanie efektów kształcenia możliwych do osiągnięcia jedynie podczas zajęć zbiorowych, w tym przede wszystkim chóru lub orkiestry. W małych społecznościach szkolnych, w których funkcjonuje mało uczniów, uczących się grać jedynie na podstawowych instrumentach, brak jest możliwości osiągnięcia bardzo istotnych dla muzyka umiejętności, a zatem także osiągnięcia efektów kształcenia przewidzianych w podstawie programowej kształcenia artystycznego.

Podkreślenia wymaga także fakt, iż prawo oświatowe daje możliwości prowadzenia małych ośrodków edukacji artystycznej, którymi są ogniska artystyczne, mające na celu upowszechnianie wśród dzieci i młodzieży umiejętności artystycznych. Zgodnie z art. 8 ust. 16 ustawy Prawo oświatowe właściwość do zakładania placówek artystycznych, którymi są m.in. ogniska muzyczne, posiadają powiaty.

Z wyrazami szacunku

Piotr Gliński

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra kultury i dziedzictwa narodowego Piotra Glińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Od użytkowników aplikacji mobilnych otrzymuję informację o problemach z odtwarzaniem nowej wersji programu udostępnionej przez TVP. Problem występuje m.in. w miejscach, gdzie jest dostępny szybki internet, bez względu na urządzenie, z którego korzysta użytkownik.

Użytkownicy zwracają uwagę na długi czas uruchamiania się materiałów filmowych i często następujące przerwy. Niekiedy w ogóle nie można odtworzyć materiału filmowego.

Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski

Stanowisko

Warszawa, 14 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

uprzejmie proszę o prolongatę terminu odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Grzegorza Napieralskiego na 59. posiedzeniu Senatu w dniu 16 kwietnia 2018 r. Prośbę swoją motywuję tym, iż odpowiedź na ww. oświadczenie wymaga uzyskania stanowiska Telewizji Polskiej SA.

Z poważaniem

Piotr Gliński

Odpowiedź

Warszawa, 14 czerwca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Grzegorza Napieralskiego na 59. posiedzeniu Senatu w dniu 16 kwietnia 2018 r. w sprawie *odtwarzania*

materiałów udostępnianych przez TVP, w załączeniu uprzejmie przekazuję wyjaśnienia przekazane przez TVP SA.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że MKiDN nie ma wpływu na działanie techniczne aplikacji służących do odtwarzania materiałów udostępnianych przez TVP SA.

Z poważaniem

Piotr Gliński

**Stanowisko
PREZESA ZARZĄDU TVP**

Warszawa, 25 maja 2018 r.

Pan
Paweł Lewandowski
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

Szanowny Panie Ministrze,

w odpowiedzi na pismo nr BM-WP.055.9.2018.KM z dnia 14 maja 2018 r. uprzejmie informuję, że Telewizja Polska SA na bieżąco monitoruje stabilność działania nowo powstałych aplikacji mobilnych TVP VOD i TVP Sport. Konieczność takich działań podyktowana jest zmiennym środowiskiem jakim charakteryzują się urządzenia mobilne, dlatego też nad utrzymaniem aplikacji pracuje nieprzerwanie dedykowany zespół programistów, aby nie dopuścić do degradacji kodu, a w ekstremalnym przypadku do konieczności wyłączenia aplikacji.

Telewizja Polska SA prowadzi też prace modernizacyjne oraz rozwojowe w ramach Systemu Dystrybucji Treści, który jest odpowiedzialny za dostarczanie kontentu video do użytkowników końcowych. Z uwagi na coraz większe zainteresowanie serwisami online TVP, portal VOD TVP w ostatnim okresie awansował na drugie miejsce wśród polskich serwisów video. W związku z tym SDT jest obecnie w fazie przebudowy i rozwoju, tak by obsłużyć znacznie większą liczbę użytkowników oferując jednocześnie najlepszą jakość materiałów video. Wszelkie zgłoszenia dotyczące problemów z użytkowaniem aplikacji mobilnych, materiałów video, serwisów TVP można kierować do naszego Biura Obsługi Klienta (e-mail: pomoc@tvp.pl).

Uprzejmie proszę o przyjęcie powyższych wyjaśnień.

Dłoń ściskam

Jacek Kurski

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej Marka Gróbarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się z pytaniem, czy Pana resort planuje aktywne działania na rzecz rozwoju transportu wodnego pomiędzy miejscowościami Zalewu Szczecińskiego i Zalewu Kamieńskiego oraz rzeki Odry.

Czy samorządy mogą pozyskać na ten cel środki zewnętrzne?

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski*

Odpowiedź

Warszawa, 14 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Grzegorza Napieralskiego podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 r. uprzejmie przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

1. Czy resort planuje aktywne działania na rzecz rozwoju transportu wodnego pomiędzy miejscowościami Zalewu Szczecińskiego i Zalewu Kamieńskiego oraz rzeki Odry.

Uprzejmie informuję, że dnia 12 grudnia 2017 r. uchwałą Nr 204/2017 Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 2017 r. przyjęto Program wieloletni na lata 2019–2028 pn. „Utrzymanie dróg wodnych w rejonie ujścia Odry”. Celem przedmiotowego programu jest utrzymanie bezpiecznego dostępu od strony morza do portów położonych w rejonie ujścia Odry, a w szczególności Szczecina i Świnoujścia (w tym nowego portu zewnętrznego z terminalem LNG) oraz Polic. Planowane do realizacji zadania przyczynią się do zapewnienia odpowiedniej pozycji gospodarczej regionu oraz stworzenia warunków do rozwoju. Zaplanowane efekty Programu to m.in.:

- przywrócenie parametrów torów podejściowych do parametrów określonych w obowiązujących przepisach, a następnie ich utrzymanie, celem zapewnienia bezpiecznego dostępu od strony morza do portów morskich, położonych w rejonie ujścia Odry – w szczególności do portu Szczecin,
- zapewnienie bezawaryjnego działania systemów bezpieczeństwa żeglugi wchodzących w skład infrastruktury zapewniającej dostęp do portów w Świnoujściu i Szczecinie.

Obecnie w Ministerstwie Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej trwają prace nad przygotowaniem programu modernizacji Odrzańskiej Drogi Wodnej wraz z drogami wodnymi funkcjonalnie powiązаныmi (polski odcinek brakującego połączenia Dunaj-Odra-Łaba i Kanał Śląski). Współpracujemy w tym zakresie z Zarządem Morskich Portów Szczecin i Świnoujście SA. Wyniki analiz dostarczą informacji o zakresie inwestycji koniecznych dla rozwoju transportu wodnego śródlądowego oraz o kosztach i korzyściach związanych z ich realizacją.

Warto zaznaczyć, że równocześnie w ramach Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko 2014–2020 realizowanych jest 12 projektów dotyczących trans-

portu wodnego śródlądowego. Prowadzone prace pozwolą na usunięcie tzw. wąskich gardeł na Odrzańskiej Drodze Wodnej, czyli miejsc stanowiących ograniczenia w prowadzeniu regularnej żeglugi. Przewidywana całkowita wartość projektów wynosi ok. 1 344 mln zł, w tym szacowany wkład UE to 1 105 mln zł.

W resorcie realizowane są również działania mające na celu zakończenie inwestycji priorytetowych, do których zaliczamy przede wszystkim dokończenie budowy stopnia wodnego w Malczycach na rzece Odrze. Inwestycja jest niezbędna dla jak najszybszego uruchomienia regularnego transportu śródlądowego wodnego na Odrzańskiej Drodze Wodnej. Otworzenie żeglugi przez służę już w maju br. pozwoli na znaczną poprawę warunków nawigacyjnych na jednym z newralgicznych odcinków Odrzańskiej Drogi Wodnej od Brzegu Dolnego do Malczyc, a także poniżej stopnia wodnego.

Działania podejmowane przez resort na rzecz rozwoju Odrzańskiej Drogi Wodnej umożliwiły m.in. uruchomienie transportu węgla z Górnego Śląska do Opola i Wrocławia. Wykorzystanie Kanału Gliwickiego i Odry skanalizowanej do transportu wodnego śródlądowego nabiera znaczenia dla polskiej gospodarki oraz dalszych planów rewitalizacji i rozbudowy śródlądowych dróg wodnych. Finalnie w roku 2017 przetransportowano z portu w Gliwicach do elektrociepłowni we Wrocławiu 126,9 tys. ton węgla. Jednorazowo zestaw pchany (pchacz wraz z dwoma barkami) transportował 1 tys. ton ładunku. W 2018 r. zostanie podwojona ilość przeładowanego surowca do ok. 250 tys. ton. Rok 2017 to również pomyślne zakończenie pilotażowego transportu nawozów na Odrzańskiej Drodze Wodnej z Kędzierzyna-Koźła do Polic. Barka przewożąca 250 ton ładunku Grupy Azoty Zakłady Azotowe Kędzierzyn SA pokonała trasę o długości 670 km.

2. Czy samorządy mogą pozyskać na ten cel środki zewnętrzne?

Odnosząc się do możliwości pozyskania środków zewnętrznych przez samorządy wskazać należy, że inwestycje realizowane w polskich portach morskich niemających podstawowego znaczenia dla gospodarki narodowej oraz w przystaniach morskich mogą być finansowane m.in.:

- ze środków krajowych (budżet państwa),
- z budżetu UE (z poziomu unijnego, krajowego i regionalnego),
- z kredytów preferencyjnych międzynarodowych instytucji finansowych.

W ramach środków finansowych UE, w perspektywie 2014–2020 inwestycje realizowane w polskich portach morskich niemających podstawowego znaczenia dla gospodarki narodowej oraz w przystaniach morskich mogą uzyskać dofinansowanie głównie ze środków Programu Operacyjnego Rybactwo i Morze (PO Ryby 2014–2020), a także ze środków UE w ramach programów regionalnych (Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2014–2020).

Aktualnie w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2014–2020 – Działanie 5.7 Budowa, rozbudowa lub modernizacja ogólnodostępnej infrastruktury szlaków żeglownych, utrzymanie dróg wodnych prowadzących do portów, monitoring dróg wodnych, w tym związane z systemem zarządzania ruchem, realizowane są projekty:

- „Poprawa infrastruktury dostępowej do portu w Stepnicy”, w zakresie którego planowana jest przebudowa toru podejściowego do portu w Stepnicy na obszarze wewnętrznych wód morskich, od stawy 24 do głowic falochronów Basenu Kolejowego poprzez parę pław ST1-ST2 (pogłębienie toru do głębokości 4,5 m oraz poszerzenie toru do ok. 40 m) wraz z obrotnicą (pogłębieniem do głębokości 4,5 m oraz zwiększeniem jej średnicy do ok. 160 m). Zgodnie z harmonogramem, inwestycja powinna zakończyć się do końca 2019 roku.
- „Poprawa infrastruktury dostępowej do portu w Policach”, w ramach którego planowane jest pogłębienie toru podejściowego na Kanale Polickim do 10,5 m (z możliwością rozbudowania go w kolejnym etapie do 12,5 m) wraz z poszerzeniem w dnie do 100 m, oraz pogłębieniem i poszerzeniem Kanału Kiełpińskiego (do głębokości 3 m i szerokości 25 m) wraz z podejściem (do głębokości 3,2 m i szerokości maksymalnej do 35 m) i zakolem (do głębokości 3,0 m i szerokości 35 m), a także umocnienie skarp wyspy Kiełpiński Ostrów. W zakres inwestycji wchodzi także zakup dwóch pław świetlnych w Kanale Polickim oraz dwóch

pław dziennych na podejściu do Kanału Kiełpińskiego. Zgodnie z harmonogramem inwestycja powinna zakończyć się do końca 2020 roku.

Ponadto, porty i przystanie morskie mogą uczestniczyć, jako partnerzy, w projektach aplikujących o wsparcie w ramach Programu Europejskiej Współpracy Terytorialnej INTERREG:

- Interreg Południowy Bałtyk, finansowany z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, którego celem jest wzmocnienie „rozwoju sektorów zielonego i niebieskiego” poprzez wspólne działania ponad granicami. Koncepcja zakłada wsparcie branży morskiej (sektor niebieski) oraz branż gospodarki, czy idei przyczyniających się do zrównoważonego wykorzystania zasobów naturalnych (sektor zielony). Programem objęte są regiony, pomiędzy którymi występują znaczące dysproporcje w poziomie rozwoju społeczno-gospodarczego, dlatego udzielana pomoc będzie się koncentrować na ich wyrównaniu. Wspierane będą działania z zakresu wzmocniania innowacyjności przedsiębiorstw na arenie międzynarodowej, ochrony i promocji dziedzictwa naturalnego i kulturalnego, transferu „zielonych” technologii, zrównoważonego transportu, rozwoju rynku pracy oraz współpracy międzyinstytucjonalnej,
- Interreg Region Morza Bałtyckiego, finansowany z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, który wspiera projekty dotyczące współpracy w dziedzinach: innowacyjności, efektywnego gospodarowania zasobami naturalnymi oraz zrównoważonego transportu – transnarodowe projekty stanowiące odpowiedź na potrzeby i problemy, z którymi poszczególne kraje nie są w stanie uporać się samodzielnie (np. z zakresu transportu, efektywnego korzystania ze źródeł energii i zasobów środowiska, zapewnienia czystości wód międzynarodowych).

W gestii samorządów może znajdować się również m.in. budowa infrastruktury punktowej dedykowanej żegludze śródlądowej na Odrzańskiej Drodze Wodnej, w postaci np. portów lub nabrzeży przeładunkowych. Forma finansowania poszczególnych inwestycji zależy od samorządu.

Z poważaniem

z upoważnienia

MINISTRA

Grzegorz Witkowski

Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się z pytaniem: czy PKP Intercity i PolRegio planuje zwiększenie częstotliwości kursowania pociągów na trasie Szczecin – Gryfino – Widuchowa – Chojna – Mieszkowice – Boleszkowice – Kostrzyn – Wrocław ze szczególnym uwzględnieniem odcinka Szczecin – Boleszkowice?

Skrócenie czasu przejazdu w wyniku prac modernizacyjnych wpływa na ponowne zainteresowanie przejazdem pociągiem. To także sposób na zmniejszenie emisji spalin przez transport samochodowy.

W jaki sposób rozkład jazdy jest konsultowany z lokalną społecznością?

Z wyrazami szacunku

Grzegorz Napieralski

Odpowiedź

Warszawa, 21 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia złożonego przez senatora Grzegorza Napieralskiego podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 r. w sprawie częstotliwości połączeń kolejowych na trasie Szczecin – Gryfino – Widuchowa – Chojna – Mieszkowice – Boleszkowice – Kostrzyn – Wrocław, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Na wstępie wyjaśniam, że zasady organizowania pasażerskich przewozów kolejowych określają przepisy ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2136 i 2371). Zgodnie z przepisami ww. ustawy minister właściwy do spraw transportu jako ustawowy organizator kolejowych połączeń międzywojewódzkich dofinansowuje kursowanie wybranych pociągów, zabezpieczając podstawowe potrzeby społeczne w tym zakresie. Minister zamawia u Operatora przewozów dalekobieżnych – PKP Intercity SA – na podstawie Umowy pasażerskie połączenia kolejowe o charakterze usług publicznych w oparciu o wymogi zawarte w obwieszczeniu Ministra Infrastruktury z dnia 28 marca 2018 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej w sprawie planu zrównoważonego rozwoju publicznego transportu zbiorowego w zakresie sieci komunikacyjnej w międzywojewódzkich i międzynarodowych przewozach pasażerskich w transporcie kolejowym (Dz.U. z 2018 r. poz. 874) – tzw. Planie Transportowym oraz limit dotacji do przewozów międzywojewódzkich jaki przewidziano na dany rok w ustawie budżetowej.

Odnosząc się do kwestii związanej z częstotliwością kursowania pociągów dalekobieżnych na trasie Szczecin – Kostrzyn – Wrocław informuję, że Operator przewozów – PKP Intercity SA w rozkładzie jazdy 2018/2019, analogicznie jak w rozkładzie jazdy 2017/2018, uruchamiać będzie trzy pary pociągów, tj. IC 48103/84102 „Swarożyc”

relacji Katowice – Kołobrzeg – Katowice, TLK 48104/84104 „Światowid” relacji Katowice – Szczecin Gł./Świnoujście – Katowice oraz IC 3836/8336 relacji Przemyśl Gł. – Szczecin Gł. – Przemyśl Gł. Powodem determinującym zachowanie tej samej liczby pociągów na ww. trasie jak w obecnie obowiązującym rozkładzie jazdy, była przeprowadzona analiza zajętości miejsc i frekwencji na poszczególnych odcinkach, która wykazała, że proponowana oferta przewozowa jest wystarczająca. Ponadto informuję, że w ww. Planie Transportowym postoje na stacji Boleszkowice nie zostały ujęte w bazie punktów handlowych, które ze względu na swój charakter strategiczny muszą mieć zapewnioną obsługę pociągami, których organizatorem jest minister ds. transportu.

Wyjaśniam, że postoje handlowe, które nie zostały ujęte w ofercie ministra zawartej w omawianym Planie, a są istotne z punktu widzenia wspólnot lokalnych albo społeczności regionu, mogą stanowić uzupełnienie oferty ministra. Wprowadzenie postojów uzupełniających, uruchomienie przewozów na liniach, których minister nie uwzględnił w przywołanym dokumencie oraz organizowanie przewozów pasażerskich transportem kolejowym na obszarze województwa lub dwóch sąsiadujących ze sobą województw należy do właściwych miejscowo samorządów województw (organizatorów publicznego transportu zbiorowego).

Mając na uwadze powyższe Ministerstwo Infrastruktury zwróciło się do Urzędu Marszałkowskiego Województwa Zachodniopomorskiego – organizatora regionalnych przewozów kolejowych w województwie zachodniopomorskim z prośbą o stanowisko w sprawie połączeń kolejowych na trasie Szczecin – Boleszkowice. Organizator poinformował, że na ww. odcinku dziennie kursuje 7 par pociągów regionalnych. W godzinach szczytowych pociągi regionalne kursują z częstotliwością co około 60 minut. Ponadto na metropolitalnym odcinku Szczecin – Gryfino uruchamia się pociągi aglomeracyjne – kursujące co 30 minut przez większą część dnia, co uzupełnia powyższą ofertę komunikacji ze Szczecinem. W sprawie rozszerzenia oferty przewozowej dla ww. relacji Organizator wskazuje, że każdy dodatkowo uruchomiony pociąg wygeneruje konieczność zwiększenia rekompensaty udzielanej Operatorowi przewozów – tj. spółce Przewozy Regionalne. Obowiązująca umowa o świadczenie usług kolejowych przewozów regionalnych, zawarta pomiędzy Organizatorem przewozów – Województwem Zachodniopomorskim, a Operatorem – spółką Przewozy Regionalne, przewiduje konieczność udzielenia Operatorowi rekompensaty w wysokości przeszło 88 mln zł rocznie, co stanowi około 16% wydatków bieżących Województwa Zachodniopomorskiego, osiągających obecnie poziom 553 mln zł. Wysoka kwota dofinansowania przewozów wynika z ich deficytowego charakteru – każdy pociągakilometr wykonanej pracy eksploatacyjnej powoduje deficyt w wysokości około 16 zł, który zgodnie z zawartą umową pokrywa samorząd województwa. Mając na względzie efektywne gospodarowanie środkami publicznymi oraz wysokie koszty przewozów, Organizator zleca kursowanie pociągów przede wszystkim w godzinach występowania wysokiego popytu na przewozy, dzięki czemu środki publiczne wydawane są efektywnie i z pożytkiem dla mieszkańców. Urząd Marszałkowski Województwa Zachodniopomorskiego wyjaśnia, że w związku z ustawowym obowiązkiem realizacji wielu innych zadań własnych, zwiększenie budżetu przeznaczonego na dofinansowanie kolejowych przewozów pasażerskich obecnie nie wydaje się możliwe.

Urząd Marszałkowski Województwa Zachodniopomorskiego wskazuje, że aby zwiększyć ilość pociągów kursujących na omawianym odcinku, konieczna jest partycypacja samorządów lokalnych położonych przy linii nr 273 w dofinansowywaniu dodatkowych pociągów. Taką formę współpracy Samorząd Województwa Zachodniopomorskiego praktykuje m.in. z samorządami Koszalina, Mielna, Sławna, Darłowa, Gryfina, Goleniowa i Szczecina, dzięki czemu możliwe było zwiększenie częstotliwości kursowania pociągów na metropolitalnych odcinkach linii kolejowych wokół Szczecina oraz uruchomienie pociągów do miejscowości turystycznych w sezonie letnim.

Odnośnie do sposobu konsultacji rozkładu jazdy z lokalną społecznością Urząd Marszałkowski Województwa Zachodniopomorskiego wyjaśnia, że na stronie internetowej Urzędu – wzp.pl w zakładce „Wydział Infrastruktury i Transportu” – „Kolejowy Transport Pasażerski” znajduje się odnośnik do formularza pt. „Wniosek o zmianę rozkładu jazdy”. Formularz dostępny jest dla każdego mieszkańca i samorządu zain-

interesowanego wniesieniem uwag do obowiązującego lub planowanego rozkładu jazdy pociągów. Z możliwości przedstawienia swoich uwag i wniosków tą drogą każdego roku korzysta kilkadziesiąt osób.

Uprzejmie proszę o przyjęcie powyższych informacji.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego*skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka**Szanowny Panie Ministrze!**Zwracam się z prośbą o rozważenie możliwości postojów pociągów dalekobieżnych na stacji Wolin na trasie ze Szczecina do Świnoujścia.**Wolin jest położony blisko miejscowości nadmorskich, takich jak Dziwnów, Międzywodzie, Wisetka. W Wolinie jest skansen Wikingów, który z każdym rokiem cieszy się coraz większą popularnością.**Z wyrazami szacunku**Grzegorz Napieralski***Odpowiedź**

Warszawa, 21 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia złożonego przez senatora Grzegorza Napieralskiego podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 r. w sprawie możliwości postojów pociągów dalekobieżnych na stacji Wolin Pomorski, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Oferta sieci połączeń międzywojewódzkich oraz postojów handlowych obsługiwanych przez pociągi, których organizatorem jest minister właściwy ds. transportu, jako organizator publicznego transportu zbiorowego, została szczegółowo określona w Załączniku nr 1 do obwieszczenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 marca 2018 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej w sprawie planu zrównoważonego rozwoju publicznego transportu zbiorowego w zakresie sieci komunikacyjnej w międzywojewódzkich i międzynarodowych przewozach pasażerskich w transporcie kolejowym (Dz.U. z 2018 r. poz. 874) – w tzw. Planie Transportowym. W omawianym dokumencie postoje na stacji Wolin Pomorski nie zostały ujęte w bazie punktów handlowych, które ze względu na swój charakter strategiczny muszą mieć zapewnioną obsługę pociągami, których organizatorem jest minister ds. transportu.

Informuję, że postoje handlowe, które nie zostały ujęte w ofercie ministra zawartej w ww. Planie, a są istotne z punktu widzenia wspólnot lokalnych albo społeczności regionu, mogą stanowić uzupełnienie oferty ministra. Wprowadzenie postojów uzupełniających, a także uruchomienie przewozów na liniach, których minister nie uwzględnił w przywołanym Planie Transportowym należy do organizatorów publicznego transportu zbiorowego szczebla samorządowego.

Ponadto informuję, że niekorzystne usytuowanie peronu przystanku osobowego Wolin Pomorski, którego krawędź peronowa zakończona jest w bezpośrednim sąsiedz-

twie przyczółku wiaduktu nad ulicą Mickiewicza, oraz dodatkowo niewystarczająca długość krawędzi peronowej, niepozwalająca na bezpieczną wymianę podróżnych, uniemożliwia wprowadzenie zatrzymań pociągów dalekobieżnych.

Uprzejmie proszę o przyjęcie powyższych informacji.

Łączę wyrazu szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego*skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka**Szanowny Panie Ministrze!**Proszę o informację, na jakim etapie są działania na rzecz zwiększenia prędkości i skrócenia czasu przejazdu pomiędzy Szczecinem a Berlinem. Jak przebiega w tym zakresie współpraca z partnerami ze strony niemieckiej?**Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski***Odpowiedź**

Warszawa, 18 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego, złożone na 59. posiedzeniu senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 roku, w sprawie połączenia kolejowego pomiędzy Szczecinem i Berlinem (sygn. BPS/043-59-1650/18), przedstawiam poniższe informacje.

Kwestię połączenia kolejowego Berlin – Szczecin reguluje umowa pomiędzy Ministrem Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej RP i Federalnym Ministerstwem Transportu, Budownictwa i Rozwoju Miast RFN o współpracy przy rozwoju połączenia kolejowego Berlin – Szczecin z dnia 20 grudnia 2012 roku. Ponadto, 24 września 2013 roku PKP Polskie Linie Kolejowe SA zawarła porozumienie z DB Netz AG w zakresie współpracy w ramach koordynacji, przygotowania i realizacji przedsięwzięć przy rozwoju połączenia kolejowego Berlin – Szczecin.

Realizacja projektu modernizacji linii Berlin – Szczecin jest przedmiotem rozmów na szczeblu ministerstw w ramach Wspólnej Polsko-Niemieckiej Grupy Roboczej ds. Infrastruktury Kolejowej, a także na szczeblu zarządców infrastruktury obu państw w ramach Polsko-Niemieckiej Grupy Infrastrukturalnej. Ostatnie posiedzenie Polsko-Niemieckiej Grupy Infrastrukturalnej, podczas którego strona niemiecka poinformowała, że rozważa budowę linii dwutorowej na odcinku Passow – Tantow – gr. państwa odbyło się w dniach 6–7 marca br. we Wrocławiu. Zadeklarowano, że ostateczna decyzja w tej sprawie zostanie podjęta w bieżącym roku. Ewentualna budowa drugiego toru przez stronę niemiecką będzie wymagała podjęcia stosownych decyzji odnośnie do realizacji projektu przez stronę polską oraz rewizji zakładanego harmonogramu realizacji inwestycji.

W celu dostosowania się do harmonogramu realizacji projektu przez stronę niemiecką, która z powodów technicznych nie jest w stanie przeprowadzić prac wcześniej niż przez koniec 2024 r., strona polska podjęła decyzję o odsunięciu terminu zakończenia projektu pn. „Prace na liniach kolejowych nr 408 i 409 Szczecin Główny – granica państwa (Tantow)” do 2024 r. Projekt ten ujęty jest w Krajowym Programie Kolejowym do 2023 roku i finansowany będzie ze środków krajowych. Przesunięcie terminu realizacji pozwoli również na skoordynowanie prac ze stroną niemiecką co pozwoli na minimalizację ograniczeń w prowadzeniu ruchu.

Aktualnie założono następujące etapowanie przedmiotowej inwestycji:

- etap I – modernizacja linii nr 408 (odcinek Szczecin Gumieńce – Szczecin Główny) do $V=120$ km/h – inwestycja została zakończona w 2017 r.;
- etap II – modernizacja i przebudowa stacji Szczecin Gumieńce (w zakres prac wchodzi m.in. budowa nowego peronu oraz nawierzchni, a także przebudowa układu torowego stacji Szczecin Gumieńce, zabudowa nowych urządzeń sterowania ruchem kolejowym, budowa nowej nastawni, przebudowa obiektów inżynierskich). Inwestycja jest w trakcie realizacji, planowane zakończenie w 2020 r.;
- etap III – modernizacja i elektryfikacja linii kolejowej nr 409 do $V=160$ km/h. Prace będą realizowane po stronie polskiej i niemieckiej w ramach wspólnego zamknięcia odcinka Szczecin Gumieńce – Tantow – Passow. Inwestycja zostanie zrealizowana w terminie dostosowanym do harmonogramu prac wykonywanych po stronie niemieckiej (wstępny planowany termin zakończenia inwestycji to 2024 r.).

Kwota przeznaczona na etapy I i II wynosi obecnie 123 mln zł. Wysokość środków finansowych na realizację etapu III inwestycji zostanie określona po ustaleniu ostatecznego terminu oraz zakresu rzeczowego modernizacji odcinka granicznego leżącego po stronie niemieckiej.

Łączę wyrazu szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Proszę o informację, czy ministerstwo planuje samodzielnie lub na wniosek samorządów budowę przepraw promowych lub mostowych na Odrze w celu połączenia obszarów granicznych Polski i Niemiec.

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski*

Odpowiedź

Warszawa, 17 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia pana senatora Grzegorza Napieralskiego, złożonego na 59. posiedzeniu Senatu, w sprawie budowy przepraw promowych oraz mostowych przez Odrę na granicy polsko-niemieckiej, uprzejmie przekazuję poniższe informacje.

7 października 2014 roku minister właściwy do spraw transportu zatwierdził Program Inwestycji „Budowa mostu granicznego przez rzekę Odrę w m. Kostrzyn w ciągu drogi krajowej nr 22”. Program zakłada budowę obiektu mostowego w nowej lokalizacji, pomiędzy obecnym mostem drogowym a kolejowym. Rozwiązanie to wybrano z powodów technicznych, przede wszystkim w wyniku oceny stanu podpór nurtowych mostu. Z rozwiązaniem tym zgodziła się strona niemiecka. Nowy most graniczny w Kostrzynie nad Odrą będzie zaprojektowany na najwyższą klasę obciążenia A taborem samochodowym wg PN-85/S-10030.

Na mocy międzynarodowej Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o utrzymaniu mostów granicznych na granicy polsko-niemieckiej w ciągu polskich dróg krajowych i niemieckich dróg federalnych, sporządzonej w Warszawie dnia 20 marca 1995 r. (Dz. U. 1997.127.825), zwanej dalej Umową 1995, do utrzymania mostu w Kostrzynie nad Odrą jest zobowiązana Rzeczpospolita Polska. Zgodnie z Umową 1995 w przypadku potrzeby przebudowy mostu konieczne jest zawarcie umowy międzyrządowej. W dniu 7 października 2016 roku pani Premier Beata Szydło udzieliła zgody na prowadzenie negocjacji w sprawie umowy polsko-niemieckiej o budowie mostu w Kostrzynie nad Odrą. We wrześniu 2017 roku, po intensywnych negocjacjach, przedstawiciele ministrów ds. transportu Polski i Niemiec parafoowali uzgodniony tekst umowy.

W związku z zapisami w umowie dotyczącymi podatku VAT zgodę na jej podpisanie musi wydać Rada Unii Europejskiej. Ministerstwo Finansów wystąpiło w tej sprawie w grudniu 2017 roku do Komisji Europejskiej. Niezwłocznie po wydaniu stosownej decyzji przez Radę UE, Ministerstwo Infrastruktury podejmie działania zmierzające do jak najszybszego podpisania umowy. Aby umowa weszła w życie konieczne jest jednak jej zatwierdzenie w obu krajach. W Republice Federalnej Niemiec umowy tego rzędu podlegają procesowi ratyfikacji przez parlament. Dlatego też obecnie nie można określić dokładnej daty rozpoczęcia inwestycji.

Zgodnie z ww. Programem Inwestycji koszt budowy mostu wyniesie 96 989,9 tys. złotych. Zgodnie z zasadą podziału kosztów przyjętą w projekcie umowy strona niemiecka poniesie koszty budowy obiektu po swojej stronie. Budowa mostu po stronie polskiej będzie finansowana z budżetu państwa. Kwestia finansowa nie jest przeszkodą w budowie mostu ani po stronie polskiej ani po stronie niemieckiej.

W sierpniu 2016 roku niemiecki rząd federalny przyjął Federalny Plan Dróg Transportowych do roku 2030. W grudniu 2016 roku ustawy wprowadzające zapisy planu zostały uchwalone przez Bundestag. W pozycji 486 wpisana została inwestycja w ciągu drogi federalnej B246, w rejonie Eisenhüttenstadt, jako połączenie transgraniczne z Polską. Przedsięwzięcie to ujęte jest w kategorii „pozostałe zapotrzebowanie z prawem planistycznym” (WB*). Oznacza to, że nie planuje się budowy tego połączenia w najbliższym czasie, można natomiast prowadzić prace projektowe.

Prace nad lokalizacją połączenia prowadzono już w latach 2009–2013. W efekcie powstało studium korytarzowe, które wskazało jako miejsce budowy połączenia okolice miejscowości Urad i Aurith, na przedłużeniu obecnej drogi wojewódzkiej nr 134 po stronie polskiej i drogi krajowej L371 po stronie niemieckiej.

Korytarz powinien zostać potwierdzony przez Federalne Ministerstwo Transportu i Infrastruktury Cyfrowej, po czym będzie można prowadzić dalsze prace planistyczne i projektowe.

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Marek Chodkiewicz
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jarosława Obremskiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

W związku z tym, że wraz z początkiem kwietnia spółka Poczta Polska SA przeszła pod nadzór właścicielski Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, pozwalam sobie skierować do Pana Premiera kilka uwag odnośnie do jej funkcjonowania.

Poczta Polska to instytucja od kilku lat stojąca w rozkroku, z jednej strony nastawiona na zysk spółka Skarbu Państwa, z drugiej urząd służący polskiemu społeczeństwu. Utrata monopolu na działalność pocztową, zamiast dać poczcie odpowiedni impuls do wzmożonej aktywności na nowym, konkurencyjnym rynku, zupełnie ją zdeprecjonowała. Szczególnie smuci sytuacja, w której publiczne instytucje wprost zalecają obywatelom, aby doręczali pisma urzędowe (dotyczy to zwłaszcza wniosków o fundusze unijne) za pośrednictwem prywatnych, szybszych spółek kurierskich.

Problemem pozostaje także niedobór pracowników. Od jakiegoś czasu docierają do mnie skargi mieszkańców Wrocławia, a konkretnie osiedla Prace Odrzańskie obsługiwanego przez Urząd Pocztowy nr 7 przy ul. Władysława Skoczylasa 19. Według informacji, których prawdziwości niestety nie jestem w stanie zweryfikować, wielu z nich czeka na listonosza nawet od 6 tygodni.

Patrząc na liczbę doniesień medialnych, sądzę, że problem opóźnień, a także innych zaniedbań pracowników poczty, ma bardziej uniwersalny charakter. Główną przyczyną tych trudności jest wspomniany już problem ze znalezieniem odpowiedniej liczby pracowników. Oczywiście zdaję sobie sprawę z faktu, że na skutek niskiego bezrobocia i dobrej kondycji polskiej gospodarki znalezienie chętnych do wykonywania zawodu nie jest łatwe, przede wszystkim ze względu na niskie zarobki na poczcie.

Czy nie należałoby podjąć jakichś dodatkowych działań w celu pozyskania nowych pracowników poczty, np. poprzez poszukiwanie kandydatów za pomocą urzędów pracy? Wreszcie: czy planowane są kroki w celu usprawnienia funkcjonowania całej Poczty Polskiej, szybkości i rzetelności świadczonych przez nią usług na coraz bardziej konkurencyjnym rynku?

Pozostaję z szacunkiem
Jarosław Obremski

Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
DO SPRAW PARLAMENTARNYCH

Warszawa, 12.06.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Jarosława Obremskiego podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 r. w sprawie usprawnienia funkcjonowania Poczty Polskiej uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Spółki z udziałem Skarbu Państwa prowadzą działalność biznesową i ich podstawowym zadaniem jest wzrost wartości, realizowany poprzez maksymalizację zysków i zwiększenie ochrony kluczowych interesów gospodarczych państwa. A więc działania te muszą być wpisane w strategię spółki.

Polityka zatrudnienia musi być zgodna z obowiązującą strategią spółki i uregulowana w obowiązujących przepisach wewnętrznych.

Obowiązująca od dnia 1 stycznia 2017 r. ustawa z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 2259 ze zm.), przekazuje w szczególności w kompetencje Prezesa Rady Ministrów wykonywanie praw z akcji należących do Skarbu Państwa oraz koordynowanie wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa w spółkach z udziałem SP.

Prezes Rady Ministrów przy wykonywaniu ww. ustawowych kompetencji nie agreguje, nie przetwarza i nie dysponuje zbiorczymi informacjami na temat polityki zatrudnienia przez spółki, których akcjonariuszem jest Skarb Państwa.

Z poważaniem

Grzegorz Schreiber

Oświadczenie senatora Jarosława Obremskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Według obowiązujących obecnie przepisów odnoszących się do szczegółowych zasad montażu instalacji gazowych, w tym montażu gazomierzy i urządzeń gazowych z instalacją (§169), minimalna odległość gazomierza od przewodzie – 3 m. Ta druga 3-metrowa odległość ma stanowić zabezpieczenie przed cofnięciem się płomienia.

Czy zapis ten nie jest w pewnym stopniu archaiczny, szczególnie w odniesieniu do montażu gazomierzy wraz z nowym rodzajem kotłów i kuchenek gazowych wyposażonych już w inne, nowocześniejsze zabezpieczenia?

*Pozostaję z szacunkiem
Jarosław Obremski*

Odpowiedź

Warszawa, 10 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem Senatora Pana Jarosława Obremskiego, złożonym w dniu 16 kwietnia 2018 r., podczas 59. posiedzenia Senatu RP, dotyczącego przepisów rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1422, z późn. zm.) dalej r.w.t., przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie należy wskazać, iż zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2017 r. poz. 1332, z późn. zm.), zwanej dalej Pb, obiekt budowlany jako całość oraz jego poszczególne części, wraz ze związanymi z nim urządzeniami budowlanymi należy, biorąc pod uwagę przewidywany okres użytkowania projektować i budować w sposób określony w przepisach, w tym techniczno-budowlanych, oraz zgodnie z zasadami wiedzy technicznej, zapewniając między innymi utrzymanie właściwego stanu technicznego oraz podstawowych wymagań, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 Pb, w szczególności dotyczących bezpieczeństwa użytkowania i dostępności obiektów.

Ponadto, informuje się, iż dział IV pn. „Wyposażenie techniczne budynków”, rozdział 7. „Instalacja gazowa na paliwa gazowe” rozporządzenia r.w.t. zawiera szczegółowe regulacje dotyczące instalowania gazomierzy. Należy przy tym wyjaśnić, iż kwestie poruszone w przedmiotowym oświadczeniu regulowane są w przepisie §167 pkt 3 i 4 r.w.t. Natomiast przepis §169 r.w.t. określa wymagania, które mają na celu zapewnienie stosowania takich rozwiązań technicznych połączeń gazomierzy i urządzeń gazowych z instalacją, aby możliwe było ich odłączenie bez konieczności demontażu części instalacji.

Jednocześnie należy wskazać, iż w związku ze znacznym rozwojem w dziedzinie projektowania, realizacji inwestycji oraz stosowania innowacyjnych rozwiązań wykorzystywanych w procesie inwestycyjno-budowlanym podjęto prace nad nowelizacją

rozporządzenia r.w.t. Celem nowelizacji było przyjęcie rozwiązań, które będą odpowiadały aktualnym technologiom występującym w budownictwie, jak również przyspieszą i ułatwią proces realizacji inwestycji, będąc jednocześnie przejrzyste i zrozumiałe dla odbiorcy.

Projekt nowelizacji rozporządzenia r.w.t. od 16 maja 2016 r. poddany był szerokim konsultacjom publicznym, m.in. poprzez rozesłanie projektu nowelizacji do 66 organizacji branżowych, a także zamieszczenie w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa. Na podkreślenie zasługuje fakt, iż żadna z uwag, która wpłynęła do Ministerstwa w ramach konsultacji publicznych nie dotyczyła przepisów §167 i 169 r.w.t.

W efekcie, w dniu 1 stycznia 2018 r. weszło w życie *rozporządzenie Ministra Infrastruktury i Budownictwa z dnia 14 listopada 2017 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie* (Dz. U. z 2017 r. poz. 2285). Treść przedmiotowego rozporządzenia dostępna jest pod adresem: <http://dziennikustaw.gov.pl/DU/2017/2285>.

Dodatkowo, należy zaznaczyć, iż regulacje dotyczące instalowania gazomierzy zawarte w przepisach r.w.t. są szczególnie istotne ze względu na konieczność zapewnienia bezpieczeństwa i ograniczenia ryzyka wybuchu gazu w budynkach. Z uwagi na fakt, iż gazomierze są elementami instalacji gazowej szczególnie narażonymi na nieszczelności należy dochować należytej staranności i zgodności z przepisami przy ich projektowaniu, instalowaniu i użytkowaniu.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że przedstawione przez Pana Senatora Jarosława Obremskiego uwagi zostaną poddane analizie pod kątem ewentualnego wykorzystania podczas najbliższych prac legislacyjnych dotyczących tego zagadnienia.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
z up. Artur Soboń
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jarosława Obremskiego*skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego*

Szanowny Panie Ministrze!

Niewątpliwie znane jest Panu Centrum Cyklotronowe Bronowice w Krakowie. Ta niezwykle ważna placówka jest jednym z raptem 7 ośrodków tego typu w Europie oferujących nowoczesną metodę walki z chorobami nowotworowymi. Potencjał ośrodka pozwala na niesienie pomocy setkom pacjentów w skali roku, jednakże dane wskazują, iż z pomocy korzysta raptem ułamek możliwych do leczenia potrzebujących. Jest to w ogromnej mierze wina ograniczeń nałożonych na centrum – wolno tam leczyć jedynie kilka typów nowotworów. Z powodu wymagających przepisów z zakresu pediatrii mocno ograniczone są także możliwości leczenia dzieci – w ubiegłym roku z tamtejszej terapii skorzystało zaledwie jedno dziecko. Samo otwarcie ośrodka kosztowało Skarb Państwa 300 milionów zł. Jego utrzymanie to kolejne miliony, jawiące się niemal jako zmarnowane w obliczu nieefektywności oraz ograniczania centrum w krakowskich Bronowicach.

W związku z tak niepokojącymi informacjami oraz wymuszonym przez obecne przepisy ograniczeniem możliwości placówki zwracam się z pytaniem: czy Ministerstwo Zdrowia podejmie odpowiednie kroki mające na celu poprawę wydajności tego niezwykle drogiego oraz potrzebnego przedsięwzięcia?

*Z wyrazami szacunku
Jarosław Obremski*

Odpowiedź

Warszawa, 2018.05.17

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Jarosława Obremskiego na 59. posiedzeniu Senatu w dniu 16 kwietnia 2018 r., w sprawie terapii protonowej nowotworów w Centrum Cyklotronowym w Bronowicach w Krakowie, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Na wstępie pragnę wyjaśnić, iż zgodnie z rozporządzeniem Ministra Zdrowia w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego aktualnie realizowane jest świadczenie terapii protonowej nowotworów zlokalizowanych poza narządem wzroku wiązką protonów, które może być wykonywane u wszystkich pacjentów także leczonych w Centrum ze wskazaniami:

- nowotwory podstawy czaszki i okolicy okołordzeniowej wieku dorosłego: strzaniak i chrzestniakomięsak (kod ICD-10: C41) – stan po niedoszczętnym leczeniu operacyjnym lub brak możliwości leczenia operacyjnego guza pierwotnego lub wznowy, oraz mięsaki tkanek miękkich i kości wieku dziecięcego (kod ICD-10: C41 i C49) – przypadki o lokalizacji okołooonowej, podstawy czaszki i okolicy przykręgosłupowej,
- nowotwory zatok obocznych nosa: czerniak złośliwy, nerwiak węchowy zarodkowy, rak gruczołowo-torbielowaty, rak śluzowo-naskórkowy, rak niezróżnicowany (kody ICD-10: C30, C31) – stan po niedoszczętnym leczeniu operacyjnym lub brak możliwości leczenia operacyjnego guza pierwotnego lub wznowy,

- nowotwory wieku dziecięcego wymagające napromieniowania osi mózgowo-rdzeniowej (kod ICD-10: C-71) – nowotwory zarodkowe: rdzeniak płodowy i inne prymitywne nowotwory ektodermalne (PNET), szyszyniak zarodkowy, złośliwy wyściółczak z udokumentowanym rozsiewem do płynu mózgowo-rdzeniowego, rak splotu naczyńiówkowego,
- wysoko zróżnicowane glejaki (WHO G1 i G2, kod ICD-10: C71) – przypadki wymagające radioterapii o przewidywanej znacznej korzyści oszczędzenia narządów krytycznych w stosunku do radioterapii fotonowej.

Ponadto finansowane jest również świadczenie terapii protonowej nowotworów oka. Świadczenie dotyczy pacjentów z rozpoznaniem czerniaka błony naczyniowej (C 69.3 Nowotwór złośliwy oka – naczyniówka).

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż Minister Zdrowia dostrzega konieczność zapewnienia adekwatnego względem potrzeb zdrowotnych i zgodnego z aktualną wiedzą medyczną dostępu do technologii medycznych, w tym nowoczesnych, jak radioterapia protonowa, technologii medycznych. W tym celu Minister Zdrowia w dniu 6 grudnia 2017 r. zlecił Prezesowi Agencji Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji ocenę zasadności zakwalifikowania kolejnych wskazań do wykonywania terapii protonowej nowotworów zlokalizowanych poza narządem wzroku. Przedmiotowe zlecenie dotyczy następujących stanów chorobowych:

- Nowotwory wieku dziecięcego podstawy czaszki i okolicy okołordzeniowej: struniak i chrzęstniakomięsak (ICD-10: C41) – stan po niedoszczętnym leczeniu operacyjnym lub brak możliwości leczenia operacyjnego guza pierwotnego lub wznowy,
- Nowotwory wieku dorosłego o lokalizacji okołooonowej, podstawy czaszki i okolicy przykręgosłupowej: mięsaki tkanek miękkich i kości (ICD-10: C41, C49),
- Nowotwory oczodołu: czerniak złośliwy, nerwiak węchowy zarodkowy, rak gruczołowo-torbielowaty, rak śluzowo-naskórkowy, rak niezróżnicowany (ICD10: C30, C31) – stan po niedoszczętnym leczeniu operacyjnym lub braku możliwości leczenia operacyjnego guza pierwotnego lub wznowy,
- Rak gruczołowo-torbielowaty gruczołów ślinowych (ICD-10: C06) wymagający radioterapii w okolicy podstawy czaszki – stan po leczeniu operacyjnym lub brak możliwości leczenia operacyjnego lub wznowa miejscowa,
- Nawrót miejscowy nowotworów obszaru głowy i szyi po radykalnej radioterapii wymagający ponownego napromieniania z intencją radykalną (ICD-10: C07, C08, C09, C10, C11),
- Rak nosowej części gardła (ICD-10: C11) u pacjentów, u których występuje dodatek (boost) na obszar guza pierwotnego po zastosowaniu radioterapii fotonowej IMRT w przypadkach naciekania lub przekraczania struktur podstawy czaszki.

Przedstawiony zakres wskazań do oceny został przygotowany przez Zespół Konsultanta Krajowego w dziedzinie radioterapii we współpracy z konsultantami wojewódzkimi w dziedzinie radioterapii oraz przedstawicielami Instytutu Fizyki Jądrowej, który realizuje przedmiotowe świadczenie. Jednocześnie uprzejmie proszę, aby przyjąć, że Minister Zdrowia zobowiązał Prezesa Agencji do przedstawienia rekomendacji w terminie do 240 dni od dnia otrzymania zlecenia.

Ewentualne rozszerzenie wskazań do stosowania leczenia radioterapią zostanie poprzedzone ponowną analizą wysokości środków finansowych, które powinny być przeznaczone na zabezpieczenie realizacji przedmiotowych świadczeń.

Warto także zauważyć, że aktualne przepisy zezwalają na wprowadzenie odpłatnej lub częściowo odpłatnej oferty przez Centrum Cyklotronowe Bronowice IFJ PAN, z uwzględnieniem przepisów rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu oraz Komunikatu Komisji Zasady ramowe dotyczące pomocy państwa na działalność badawczą, rozwojową i innowacyjną (2014/C 198/01).

Wprowadzenie odpłatnej lub częściowo odpłatnej oferty będzie możliwe w momencie znalezienia przez Instytut Fizyki Jądrowej PAN partnera, który byłby skłonny

prowadzić taką działalność. IFJ PAN prowadzi rozmowy z podmiotami udzielającymi świadczeń zdrowotnych na zasadach komercyjnych, jednakże jak dotąd działalność taka nie została rozpoczęta.

Wobec powyższego, uprzejmie proszę, aby przyjąć, że Minister Zdrowia dokonuje wszelkich starań, aby zapewnić należytą i adekwatną do potrzeb zdrowotnych dostępność i realizację świadczeń radioterapii protonowej.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Zbigniew J. Król

Oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa

skierowane do ministra środowiska Henryka Kowalczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Od roku 2016 prowadzę korespondencję z Ministerstwem Środowiska oraz podległymi mu służbami zmierzającą do ustalenia oraz wyeliminowania przyczyny systematycznej, kilkugodzinnej emisji do powietrza związków trującego, rakotwórczego benzenu.

Dopuszczalny dla tej substancji poziom godzinowy wynosi 5 µg/m³. Znałe są zakłady na terenie miasta Kędzierzyna-Koźła oraz pobliskich Zdzeszowic, które w swojej produkcji przetwarzają benzol koksowniczy, benzen oraz substancje pochodne.

Od ponad 2 lat w odpowiedzi na kolejne pisma jestem przekonywany, że intensywne prace czynione przez właściwe służby w tym temacie zmierzają do wyeliminowania problemu. Dane pochodzące z certyfikowanej, uznanej przez Państwo stacji pomiarowej, które załączam, wykazują jednoznacznie, że w okresie ostatnich kilku miesięcy dopuszczalne stężenia są przekraczane wielokrotnie (również kilkudziesięciokrotnie), co systematycznie wzbudza, uzasadnione w moim przekonaniu, protesty społeczeństwa świadomego negatywnego wpływu tych substancji na zdrowie i życie ludzkie. Podawane przez Państwa w odpowiedziach zachowywane stany stężeń całorocznych benzenu nie odzwierciedlają problemu systematycznego trucia ludzi.

Negatywne odczucia społeczne potęgują zabiegi masowej wycinki drzew na terenie Kędzierzyna-Koźła. W latach 2015–2017 wycięto 7345 drzew, a w zamian nasadzono ich tylko 785.

Proszę o zweryfikowanie działań podejmowanych od 2 lat, które wobec powtarzającego się procederu systematycznego trucia społeczeństwa noszą w powszechnej opinii skarżących mi się mieszkańców znamiona działań pozorowanych.

Uprzejmie proszę o nadanie dalszym Państwa działaniom intensywności właściwej dla wagi problemu realnego zagrożenia ludzkiego życia i zdrowia.

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Peczkis*

Stanowisko

Warszawa, 30.04.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

uprzejmie informuję, że otrzymaliśmy oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa, złożone podczas 59. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, w dniu 16 kwietnia 2018 r., w sprawie powtarzających się ponadnormatywnych stężeń benzenu w powietrzu, w miejscowościach Kędzierzyn-Koźle i Zdzeszowice i związanej z tym prośby zintensyfikowania działań mających na celu wyeliminowanie tego zagrożenia.

W związku z kolejnym pismem w sprawie dotyczącej występowania ponadnormatywnych stężeń benzenu w Kędzierzynie-Koźlu i Zdzeszowicach, Ministerstwo Środowiska po wnikliwym przeanalizowaniu ww. oświadczenia, w porozumieniu

z Głównym Inspektorem Ochrony Środowiska zamierza wyjaśnić tę sprawę i zintensyfikować działania mające na celu poprawę sytuacji i jak najszybsze wyeliminowanie ww. uciążliwości.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Marszałka z prośbą o prolongatę terminu udzielenia odpowiedzi na oświadczenie, zgodnie z art. 49, ust. 5 Regulaminu Senatu, do 30 maja 2018 r.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Sławomir Mazurek
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Środowiska

Stanowisko

Warszawa, 25.05.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem senatora Grzegorza Peczkisa, złożonym podczas 59. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, w dniu 16 kwietnia 2018 r., w sprawie powtarzających się ponadnormatywnych stężeń benzenu w powietrzu, w miejscowościach Kędzierzyn-Koźle i Zdieszowice i związanej z tym prośby zintensyfikowania działań mających na celu wyeliminowanie tego zagrożenia, zwróciliśmy się do Głównego Inspektora Ochrony Środowiska (GIOŚ) z prośbą o podjęcie właściwych działań, w tym także na miejscu, mających na celu poprawę sytuacji oraz poinformowanie Ministerstwa Środowiska o dokonanych ustaleniach i podjętych decyzjach.

W związku z pismem, z dnia 15 maja 2018 r., znak: DliO/701/63/2018/mw, w którym GIOŚ poinformował, że udzieli odpowiedzi w niniejszej sprawie dopiero w dniu 25 maja br., zwracam się do Pana Marszałka z prośbą o dalszą prolongatę terminu udzielenia odpowiedzi na oświadczenie, zgodnie z art. 49, ust. 5 Regulaminu Senatu, do 7 czerwca 2018 r.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Sławomir Mazurek
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Środowiska

Odpowiedź

Warszawa, 7.06.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

uprzejmie informuję, że otrzymaliśmy oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa, złożone podczas 59. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, w dniu 16 kwietnia 2018 r., w sprawie powtarzających się ponadnormatywnych stężeń benzenu w powietrzu, w miejscowościach Kędzierzyn-Koźle i Zdzeszowice, i związanej z tym prośby zintensyfikowania działań mających na celu wyeliminowanie tego zagrożenia.

W związku z kolejnym pismem w sprawie dotyczącej występowania ponadnormatywnych stężeń benzenu w Kędzierzynie-Koźlu i Zdzeszowicach, Ministerstwo Środowiska po wnikliwym przeanalizowaniu ww. oświadczenia, zwróciło się do Głównego Inspektora Ochrony Środowiska (GIOŚ) z prośbą o podjęcie stosownych działań mających na celu poprawę sytuacji i jak najszybsze wyeliminowanie ww. uciążliwości.

Poniżej przedkładałam informacje przekazane przez GIOŚ, zawierające komentarze i odpowiedzi na kwestie związane z prośbą senatora Grzegorza Peczkisa o przekazanie informacji oraz zbadanie sprawy, w związku z ww. oświadczeniem.

Należy ponownie podkreślić, że problem przekroczeń stężenia dopuszczalnego benzenu w Kędzierzynie-Koźlu nie jest nowy, lecz występował on przez wiele lat i został odzwierciedlony w ocenach jakości powietrza wykonywanych przez Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska, zwanego dalej: „Opolskim WIOS”. Od 2005 r. w Kędzierzynie-Koźlu funkcjonuje stacja monitoringu jakości powietrza, na której wykonywane są automatyczne pomiary m.in. benzenu, na podstawie których rokrocznie dokonywane są oceny jakości powietrza w zakresie tego zanieczyszczenia.

Analizując dane z ostatnich 13 lat należy stwierdzić, że stężenia benzenu w Kędzierzynie-Koźlu uległy obniżeniu, po okresie przekroczeń, które miały miejsce w latach 2005–2012. Od roku 2013 nie są stwierdzane przekroczenia średniorocznej wartości dopuszczalnej.

Ocena jakości powietrza wykonana za rok 2017, na podstawie art. 89 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2018 r. poz. 799), nie wykazała w strefach województwa opolskiego przekroczenia średniorocznej wartości dopuszczalnej dla benzenu (w Kędzierzynie-Koźlu średnioroczne stężenie benzenu wyniosło $3,5 \mu\text{g}/\text{m}^3$, a w Zdzeszowicach – $3,4 \mu\text{g}/\text{m}^3$).

Ponadto, należy zwrócić uwagę, że w swoim oświadczeniu Senator Peczkis podał, że: „...Dopuszczalny dla tej substancji poziom godzinowy wynosi $5 \mu\text{g}/\text{m}^3$... oraz ... Dane pochodzące z certyfikowanej, uznanej przez Państwo stacji pomiarowej (...) wykazują jednoznacznie, że w okresie ostatnich kilku miesięcy dopuszczalne stężenia są przekraczane wielokrotnie (również kilkudziesięciokrotnie)...”.

Tymczasem, zgodnie z obowiązującym na dzień dzisiejszy rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 24 sierpnia 2012 r. w sprawie poziomów niektórych substancji w powietrzu (Dz. U. z 2012 r., poz. 1031), poziom dopuszczalny dla benzenu wynoszący $5 \mu\text{g}/\text{m}^3$ jest wartością średnioroczną, a nie średniogodzinną, zatem wartości jednogodzinne nie świadczą o przekroczeniu normy, a ocena dotrzymania kryterium z ww. rozporządzenia powinna być wykonana w oparciu o wartości średnioroczne.

Należy przypomnieć, o czym informowaliśmy już wcześniej, że normowanie stężeń średniorocznych wynika z prawodawstwa europejskiego, a Eksperti Komisji Europejskiej uznali, że normowanie średnioroczne benzenu ze względu na zdrowie człowieka i stan środowiska naturalnego jest wystarczające, w związku z tym taki sposób normowania przyjęto także w polskim porządku prawnym, czyli w przepisach ochrony środowiska.

GIOŚ pismem z dnia 23 czerwca 2017 r., znak: DliO-0703/109/2017/mw, polecił Opolskiemu WIOS skierować wystąpienie do organów ochrony środowiska o nałóże-

nie obowiązku wykonania przeglądu ekologicznego na podmioty, których działalność może powodować emisję benzenu do powietrza.

W związku z powyższym Opolski WIOŚ pismem z dnia 30 czerwca 2017 r., wystąpił o nałożenie obowiązku wykonania przeglądów ekologicznych na instalacje mogące powodować emisję benzenu do środowiska, a mianowicie:

1. Petrochemia Blachownia SA – Marszałek Województwa Opolskiego decyzją z dnia 24 listopada 2017 r., znak: DOŚ.7032.4.2017.MSu zobowiązał Petrochemię-Blachownia SA w Kędzierzynie-Koźlu, do sporządzenia i przedłożenia przeglądu ekologicznego dla instalacji do przerobu benzolu koksowniczego i frakcji petrochemicznych oraz dla instalacji powiązanej technologicznie – instalacji do odzysku kwasu siarkowego. W związku ze złożonym odwołaniem Minister Środowiska decyzją z dnia 20 lutego 2018 r., znak: DZŚ.1U.280.1.2018.DS uchylił zaskarżoną decyzję Marszałka Województwa Opolskiego i umorzył postępowanie organu pierwszej instancji.
2. Grupa Azoty Zakłady Azotowe Kędzierzyn SA – Marszałek Województwa Opolskiego decyzją z dnia 5 lutego 2018 r., znak: DOŚ-III.7032.11.2017.BG zobowiązał Grupę Azoty Zakłady Azotowe Kędzierzyn SA w Kędzierzynie-Koźlu do sporządzenia i przedłożenia przeglądu ekologicznego instalacji objętych pozwoleniem zintegrowanym znak: ŚR.III-MJ-6610-1-28/06 z dnia 29 grudnia 2006 r., w których wykorzystywany jest w procesie produkcyjnym gaz koksowniczy oraz instalacji do produkcji gazu syntezowego, aldehydów i alkoholi, bezwodnika kwasu ftalowego, bezwodnika kwasu maleinowego, ciągłej produkcji ftalanu dwuoktylu i tereftalanu di-2-etyloheksylu, okresowej produkcji ftalanów, objętych pozwoleniem zintegrowanym ŚR.III-MJ-6610-1-34/06 z dnia 29 grudnia 2006 r. (ze zmianami), zlokalizowanych na terenie Spółki w Kędzierzynie-Koźlu przy ul. Mostowej 30A. Minister Środowiska decyzją z dnia 16 kwietnia 2018 r., znak DZŚ-III.280.2.2018.DS uchylił zaskarżoną decyzję Marszałka Województwa Opolskiego i umorzył postępowanie organu pierwszej instancji.
3. ArcelorMittal Poland SA, Oddział w Zdzeszowicach – Marszałek Województwa Opolskiego pismem z dnia 4 sierpnia 2017 r., poinformował Opolskiego WIOŚ, że w związku z prowadzonym postępowaniem, którego celem jest zmiana posiadanego pozwolenia zintegrowanego, kwestia nałożenia obowiązku wykonania przeglądu ekologicznego zostanie rozstrzygnięta po zakończeniu owego postępowania.
4. Warter Sp. z o.o. – Marszałek Województwa Opolskiego pismem z dnia 2 marca 2018 r., znak: DOŚ-III.7032.3.2017 poinformował Opolskiego WIOŚ, że zobowiązał WARTER Sp. z o.o. w Warszawie, do sporządzenia i przedłożenia przeglądu ekologicznego. W dniu 26 kwietnia 2018 r., Spółka przedłożyła Marszałkowi Województwa Opolskiego przegląd ekologiczny.
5. Ruetgers Poland Sp. z o.o. – Starosta Powiatu Kędzierzyńsko-Kozielskiego pismem z dnia 10 stycznia 2018 r., znak: ŚR.033.2.1.2018 poinformował Opolskiego WIOŚ, że zobowiązał RUETGERS Poland Sp. z o.o. w Kędzierzynie-Koźlu do sporządzenia i przedłożenia wymaganego przeglądu ekologicznego. Spółka przedłożyła przegląd ekologiczny.
6. Operator Gazociągów Przemysłowych Gaz-System SA – Marszałek Województwa Opolskiego pismem z dnia 6 września 2017 r.: znak: DOŚ-III.7032.1.2017. MW r poinformował Opolskiego WIOŚ, że w związku z brakiem instalacji powodujących emisję benzenu do środowiska, nie ma podstaw do nałożenia na Operatora Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM SA, obowiązku sporządzenia przeglądu ekologicznego.
7. Polska Spółka Gazownictwa Sp. z o.o., Oddział w Zabrze – Zakład w Opolu – Starosta Strzelecki poinformował Opolskiego WIOŚ o zobowiązaniu Polskiej Spółki Gazownictwa Sp. z o.o. Oddział Zakład Gazowniczy w Opolu do sporządzenia i przedłożenia przeglądu ekologicznego dla instalacji gazociągu gazu koksowniczego przebiegającego w granicach powiatu strzeleckiego. Przedłożona dokumentacja wykazała, że gazociąg nie oddziałuje ponadnormatywnie na środowisko oraz nie stanowi istotnego źródła uciążliwości dla środowiska, w szczególności w zakresie emisji benzenu.

Starosta Powiatu Kędzierzyńsko-Kozielskiego poinformował Opolskiego WIOŚ o zobowiązaniu Polskiej Spółki Gazownictwa Sp. z o.o. Oddział Zakład Gazowniczy w Opolu do sporządzenia i przedłożenia przeglądu ekologicznego dla instalacji gazociągu gazu koksowniczego przebiegającego w granicach powiatu kędzierzyńsko-kozielskiego. Z otrzymanej dokumentacji wynika, że przesył gazu koksowniczego za pośrednictwem gazociągu przebiegającego w granicach powiatu kędzierzyńsko-kozielskiego, odbywa się w sposób szczelny. W ramach eksploatacji gazociągu nie wyróżnia się czynności, które mogłyby stanowić źródło emisji zanieczyszczeń do powietrza.

Starosta Powiatu Krapkowickiego poinformował Opolskiego WIOŚ o zobowiązaniu Polskiej Spółki Gazownictwa Sp. z o.o. Oddział Zakład Gazowniczy w Opolu do sporządzenia i przedłożenia przeglądu ekologicznego dla instalacji gazociągu gazu koksowniczego przebiegającego w granicach powiatu krapkowickiego. Spółka przedłożyła Staroście stosowny dokument. Po przeanalizowaniu przeglądu ekologicznego Starosta Krapkowicki nie stwierdził zwiększenia negatywnego oddziaływania na środowisko w związku z funkcjonowaniem instalacji do przesyłu gazu koksowniczego przebiegającego na terenie powiatu krapkowickiego, wobec czego nie nałożono na prowadzącą instalację dodatkowych zobowiązań z tego tytułu.

8. IZOBUD Sp. z o.o. – Starosta Strzelecki decyzją z dnia 25 września 2017 r., znak: ROŚ.621.1.2017.KŁ zobowiązał IZOBUD Sp. z o.o. z siedzibą w Łąkach Kozielskich, ul. Leśna 4, do sporządzenia przeglądu ekologicznego, opracowanego dla instalacji do produkcji pap tradycyjnych oraz pap termozgrzewalnych, znajdującej się w Łąkach Kozielskich, powodującej emisję benzenu do środowiska. Pismem z dnia 8 lutego 2018 r., znak: ROŚ.621.1.2017.KŁ Starosta Strzelecki poinformował Opolskiego WIOŚ, że Spółka przedłożyła przegląd ekologiczny instalacji do produkcji pap w dniu 31 stycznia 2018 r. Przegląd nie spełniał wymagań określonych w ww. decyzji. W związku z czym pismem z dnia 8 lutego 2018 r., Starosta Strzelecki wezwał IZOBUD Sp. z o.o. do uzupełnienia przeglądu ekologicznego instalacji do produkcji pap, znajdujących się w Łąkach Kozielskich w terminie do dnia 15 marca 2018 r. IZOBUD Sp. z o.o. nie przedłożyła w wyznaczonym terminie przeglądu ekologicznego, w związku z tym Starosta Strzelecki wszczął postępowanie egzekucyjne.
9. PCC Energetyka Blachownia Sp. z o.o. – Starosta Powiatu Kędzierzyńsko-Kozielskiego pismem z dnia 10 stycznia 2018 r., znak: ŚR.033.2.1.2018 poinformował Opolskiego WIOŚ, że decyzją z dnia 21 sierpnia 2017 r., znak: ŚR.6224.6.2.2017 zobowiązał PCC Energetyka Blachownia Sp. z o.o. w Kędzierzynie-Koźlu do sporządzenia i przedłożenia wymaganego przeglądu ekologicznego. Po przeanalizowaniu przedmiotowego przeglądu, Starosta stwierdził, że źródłem emisji benzenu jest proces oczyszczania przyjmowanych ścieków na który wpływa zarówno ilość i jakość dopływających ścieków, jak również panujące warunki meteorologiczne takie jak temperatura i prędkość wiatru. W celu oszacowania wpływu oczyszczalni ścieków na poziom zanieczyszczenia powietrza benzenem, prowadzący instalację, wykonał obliczenia emisji tego związku. Analiza wykazała, że Spółka mogła wprowadzić do powietrza z procesu oczyszczania ścieków w 2010 r., ok. 0,344 Mg/rok benzenu, natomiast w 2016 r., około 0,105 Mg/rok benzenu.
10. Tameh Polska Sp. z o.o. – Marszałek Województwa Opolskiego pismem z dnia 3 sierpnia 2017 r. znak: DOŚ-III.7032.8.2017 poinformował Opolskiego WJOŚ o toczącym się postępowaniu w sprawie zmiany decyzji Wojewody Opolskiego z dnia 13 października 2006 r., znak: ŚR.III-MJ-6610-1-15/06 (wraz z późniejszymi zmianami) dla instalacji energetycznego spalania paliw oraz instalacji pomocniczych zlokalizowanych na terenie TAMEH Polska Sp. z o.o. Zakład Wytwarzania Blachownia. W związku z powyższym decyzja o nałożeniu obowiązku wykonania przeglądu ekologicznego zostanie podjęta po zakończeniu powyższego postępowania.

Jednocześnie pragnę poinformować Pana Marszałka, że w związku z występowaniem w powietrzu wysokich stężeń benzenu w miejscowości Kędzierzyn-Koźle oraz

Zdzieszowice, Opolski WIOŚ w 2018 r., planuje przeprowadzenie kontroli w następujących zakładach:

- Petrochemia Blachownia SA, ul. Szkolna 15, 47-225 Kędzierzyn-Koźle;
- ArcelorMittal Poland SA, Oddział w Zdzieszowicach, ul. Powstańców Śląskich 1, 47-330 Zdzieszowice;
- WARTER Sp. z o.o., ul. Szkolna 15, 47-225 Kędzierzyn-Koźle;
- PCC Energetyka Blachownia Sp. z o.o., ul. Szkolna 15, 47-225 Kędzierzyn-Koźle;
- Polska Spółka Gazownictwa Sp. z o.o., Oddział Zakład Gazowniczy w Opolu, ul. Armii Krajowej 2, 45-071 Opole;
- TAMEH POLSKA Sp. z o.o., Al. J. Piłsudskiego 92/102B, 41-308 Dąbrowa Górnicza, Zakład Wytwarzania Blachownia, ul. Energetyków 11, 47-225 Kędzierzyn-Koźle;
- DB Cargo Polska SA, Oddział w Kędzierzynie-Koźlu, ul. Szkolna 15, 47-225 Kędzierzyn-Koźle;
- RUETGERS Poland Sp. z o.o., ul. Szkolna 15, 47-225 Kędzierzyn-Koźle;
- IZOBUD Sp. z o.o., z siedzibą w Łąkach Kozielskich, ul. Leśna 4.

Ponadto należy wskazać, że Opolski WIOŚ uczestniczy na prawach strony w postępowaniu w sprawie wydania zmiany pozwolenia zintegrowanego dla Arcelor Mittal Poland SA Oddział w Zdzieszowicach (zakłady koksownicze), prowadzonym przez Marszałka Województwa Opolskiego, gdzie na bieżąco wnosi uwagi i zastrzeżenia w toczącym się postępowaniu.

Podkreślenia wymaga również fakt, że Opolski WIOŚ uczestniczył w spotkaniach grup roboczych, związanych z pracami nad programami ochrony powietrza, które mają na celu określenie działań naprawczych na obszarach, na których występują między innymi wysokie stężenia benzenu w powietrzu.

W województwie opolskim w poprzednich latach obowiązywały następujące programy ochrony powietrza w zakresie m.in. benzenu:

- „Program ochrony powietrza dla powiatu kędzierzyńsko-kozielskiego” uchwalony 26 maja 2009 r.;
- „Program ochrony powietrza dla strefy opolskiej ze szczególnym uwzględnieniem rejonu Kędzierzyna-Koźla i Zdzieszowic – w zakresie benzenu” uchwalony 27 stycznia 2015 r.

Obecnie obowiązuje „Program ochrony powietrza dla strefy opolskiej i miasta Opola ze względu na przekroczenie poziomów dopuszczalnych pyłu PM 10 i poziomu docelowego benzo(a)pirenu oraz poziomów dopuszczalnych pyłu PM2.5, ozonu i benzenu dla strefy opolskiej”, uchwalony 30 stycznia 2018 r. Jednocześnie informuję, że Opolski WIOŚ przeprowadzi kontrolę wdrażania przedmiotowego programu ochrony powietrza.

Ponadto należy wskazać, że wyżej wymienione działania, podejmowane przez Opolskiego WIOŚ oraz realizacja zadań wynikających z wcześniej obowiązujących programów ochrony powietrza spowodowały, że od roku 2013 w rejonie Kędzierzyna-Koźla nie wystąpiły przekroczenia poziomu dopuszczalnego określonego dla benzenu, natomiast w Zdzieszowicach jedynie w roku 2016 nie została dotrzymana wartość dopuszczalna.

Dodatkowo należy podkreślić, że w ramach podejmowanych działań inspekcyjnych Opolski WIOŚ na bieżąco jest w kontakcie zarówno z władzami samorządowymi oraz podmiotami, które w ramach swej działalności wykorzystują benzen. Efektem stałej współpracy Opolskiego WIOŚ z samorządami lokalnymi jest powstanie stacji meteorologicznej w miejscowości Kędzierzyn-Koźle, dzięki której możliwe stało się określenie korelacji między podwyższonymi stężeniami benzenu w powietrzu, a kierunkiem wiatrów.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Sławomir Mazurek
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Środowiska

Stanowisko

Warszawa, 29 sierpnia 2018 r.

Pan
Grzegorz Peczkis
Senator Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Senatorze!

Odpowiadając na list interwencyjny Pana Senatora, z dnia 15 czerwca 2018 r., w sprawie wyeliminowania przyczyny systematycznej, kilkugodzinnej emisji do powietrza związków trującego, rakotwórczego benzenu w miejscowości Kędzierzyn-Koźle – nawiązanie do udzielonej odpowiedzi na oświadczenie senatorskie z dnia 7.06.2018 r. nr BPS/043-59-1655/18 oraz rozmowy przeprowadzonej z Ministrem Środowiska Henrykiem Kowalczykiem w dniu 16.04.2018 r. w Senacie RP na spotkaniu członków klubu Prawa i Sprawiedliwości. uprzejmie informuję co następuje.

Zgodnie z przytaczanym przez Pan Senatora rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 26 stycznia 2010 r. w sprawie wartości odniesienia dla niektórych substancji w powietrzu (Dz. U. z 2010 r. Nr 16. poz. 87). wydanym w ramach ustawowej delegacji w art. 222 ust. 2 zawartej w rozdziale 5. Pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U. 2018. poz. 799 z późn. zm.) (zwanej dalej ustawą Poś), a także z treścią art. 222 ust. 1 ww. ustawy:

„W razie braku standardów emisyjnych i dopuszczalnych poziomów substancji w powietrzu ilości gazów lub pyłów dopuszczonych do wprowadzania do powietrza ustala się na poziomie niepowodującym przekroczeń:

a) wartości odniesienia substancji w powietrzu,

b) wartości odniesienia substancji zapachowych w powietrzu”.

Z powyższego wynika więc jednoznacznie, że przepisy ww. rozporządzenia wskazują wyłącznie **wartość odniesienia**, stosowaną do celów projektowych, w sytuacjach braków standardów emisyjnych dla instalacji wymagających pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza. na etapie opracowywania wniosku o jego wydanie oraz na etapie wydawania samych pozwoleń.

Wartości odniesienia substancji w powietrzu nie są więc poziomami dopuszczalnymi substancji w powietrzu, o których mowa w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 24 sierpnia 2012 r. w sprawie poziomów niektórych substancji w powietrzu (Dz. U. z 2012 r. poz. 1031) (rozporządzenie o poziomach substancji w powietrzu).

Jakość powietrza atmosferycznego oceniana jest wyłącznie w oparciu o ustawę Poś oraz ww. rozporządzenie o poziomach niektórych substancji w powietrzu.

Zgodnie z Dyrektywą 2008/50/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystsze powietrze dla Europy, normowanie wartości średniorocznych dla benzenu ($5 \mu\text{g}/\text{m}^3$), ze względu na zdrowie człowieka i stan środowiska naturalnego jest wystarczające. W związku z powyższym przyjęto w polskim prawodawstwie analogiczny sposób normowania benzenu, uznając go na podstawie przepisów prawodawstwa unijnego za wystarczający.

Oceny jakości powietrza wykonane na podstawie art. 89 ustawy Poś. od roku 2013 nie wykazały w Kędzierzynie-Koźlu przekroczenia średniorocznej wartości dopuszczalnej dla benzenu, określonej w rozporządzeniu o poziomach niektórych substancji w powietrzu. W 2017 r. średnioroczne stężenie benzenu wyniosło $3,5 \mu\text{g}/\text{m}^3$, przy wartości dopuszczalnej wynoszącej $5 \mu\text{g}/\text{m}^3$, czyli wartość dopuszczalna nie została przekroczona.

Ponadto należy zauważyć, że istnieje również norma stężenia benzenu na stanowiskach pracy (a więc na terenach będących obszarem produkcyjnym), która została określona w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 6 czerwca 2014 r. w sprawie najwyższych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia w środowisku pracy (Dz. U. 2017 r. poz. 1348). Najwyższe dopuszczalne stężenie (NDS) to wartość średnia ważona stężenia, którego oddziaływanie na

pracownika w ciągu 8-godzinnego dobowego i przeciętnego tygodniowego wymiaru czasu pracy, określonego w ustawie Kodeks pracy, przez okres jego aktywności zawodowej, nie powinno spowodować ujemnych zmian w jego stanie zdrowia oraz w stanie zdrowia jego potomstwa, czyli przyszłych pokoleń. NDS w środowisku pracy w przypadku benzenu wynosi $1,6 \text{ mg/m}^3$ ($1\ 600 \text{ }\mu\text{g/m}^3$).

Pomiary na stanowiskach pracy wykonuje Państwowa Inspekcja Sanitarna. Z informacji przekazanej Opolskiemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Ochrony Środowiska wynika, że nie występują przekroczenia NDS na stanowiskach pracy zlokalizowanych na terenie Kędzierzyna-Koźła i Zdieszowic.

Jednocześnie należy dodać, że zakłady wykorzystujące w swojej działalności benzen, są pod stałym nadzorem Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska, który prowadzi na bieżąco kontrole z zakresu ochrony środowiska, wynikające z rocznego planu kontroli na 2018 r., jak i kontrole pozaplanowe, mające na celu nadzór nad zachowaniem i przestrzeganiem reżimu technologicznego w kontrolowanych instalacjach.

Z poważaniem

MINISTER ŚRODOWISKA
Henryk Kowalczyk

Oświadczenie senatora Leszka Piechoty

skierowane do ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej Marka Gróbarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z oświadczeniem Rady Miejskiej w Giżycku z dnia 28 marca 2018 r. w sprawie ustawy – Prawo wodne oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości jednostkowych stawek opłaty rocznej za użytkowanie gruntów pokrytych wodami pragnę odnieść się do wskazanego stanowiska oraz zwrócić uwagę Pana Ministra na kilka istotnych zagadnień. Otóż przedmiotowe rozporządzenie może wzbudzać szereg wątpliwości w zakresie interpretacji.

Pierwszy problem stanowi jednoznaczne rozstrzygnięcie kwestii, czy dany grunt objęty zostanie stawką 0,89 zł, 5 zł, czy może 8,90 zł. Kolejny to braki w zakresie wskazania sposobu obliczania powierzchni gruntów pokrytych wodami. Oba te czynniki mogą niekorzystnie wpływać na proces stosowania rozporządzenia w praktyce, doprowadzić mogą bowiem do dowolności ustaleń po stronie urzędniczej.

Przytoczonym stawkom nie sposób odmówić zgodności z rozporządzeniem, samo rozporządzenie jest jednak rozbieżne z ustaleniami przyjętymi podczas posiedzenia Komisji Kultury Fizycznej, Sportu i Turystyki z dnia 5 lipca 2017 r., na co w swoim oświadczeniu wskazała również Rada Miejska Giżycka. Jednakże ustalenia te nie mają mocy prawnie wiążącej. Stawki opłat rocznych za użytkowanie gruntów pokrytych wodami ustalono na poziomie niższym, niż ostatecznie określono w rozporządzeniu. Zbyt wysokie opłaty mogą negatywnie wpłynąć m.in. na działalność gospodarczą, w szerokim zakresie prowadzoną na takich terenach.

W zakresie wskazania sposobu określania powierzchni gruntów pokrytych wodami rozporządzenie wykazuje poważne braki. Podkreślono ten fakt w czasie posiedzenia komisji, a podsekretarz stanu w Ministerstwie Środowiska Mariusz Gajda wypowiedział się następująco: „Wielkość akwenu, tak, uwzględniliśmy, będzie liczona z uwzględnieniem średniej długości jednostki turystycznej – 8 m. W tym pasie będzie to liczone. Kwota 89 gr obejmuje pomost, plus ten pas, chyba że służyć ma on jedynie do kąpielii, a nie do cumowania. Wtedy objęty opłatą będzie jedynie pomost”, a dalej: „chciałem potwierdzić, że stawka za grunty pokryte wodami przy pomostach, pod pomostami, w pasie 8 m od pomostów, jaki zaproponowałem, będzie w wysokości 0,89 zł”.

Rada Miejska w Giżycku nie bez podstaw zgłasza wątpliwości w zakresie zakazu jazdy pojazdami po gruntach pokrytych wodami, który to zakaz wynika z art. 77 ust. 1 pkt 7 ustawy – Prawo wodne. Mimo wskazania wyjątków należałoby zastanowić się, czy nie są to zbyt daleko idące ograniczenia. Obecny stan prawny tworzy możliwość wodowania jachtu jedynie z wykorzystaniem dźwigu lub suwnicy, zaś z wykorzystaniem przyczepy samochodowej jest to już zabronione.

Rozważyć należy także regulacje z art. 34 ust. 9 prawa wodnego, zgodnie z którym do szczególnego korzystania z wód włączono m.in. uprawianie na wodach sportu, turystyki lub rekreacji przy pomocy jednostek pływających wyposażonych w silnik spalinowy o mocy powyżej 10 kW, z wyłączeniem dróg wodnych. Trudności praktyczne rodzą niedopracowana procedura uzyskania pozwolenia oraz jego treść (m.in. zakres i okres, na jaki pozwolenie ma być wydawane), definiowanie pojęcia dróg wodnych, które ma wpływ na ich rzeczywiste wyznaczenie, czy kwestia obowiązku uzyskania samych pozwoleń wodnoprawnych.

Podsumowując, uważam, że argumenty o charakterze społeczno-gospodarczym zasługiwały na gruntowne rozważenie w pracach nad rozporządzeniem. Należy unikać powstawania braków i luk w prawie oraz dowolności w podejmowaniu decyzji, oczywiście w trosce o poziom zaufania obywatela do państwa.

Leszek Piechota

Odpowiedź

Warszawa, 14 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Leszka Piechotę podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 r., w sprawie wysokości jednostkowych stawek opłaty rocznej za użytkowanie gruntów pokrytych wodami, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Nowe stawki opłat nie powinny stanowić realnego obciążenia dla użytkowników wód. Opłaty za grunty pokryte wodami są ponoszone raz w roku, a nowa najwyższa stawka za 1 m² za grunty wykorzystywane dla działalności usługowej zadeklarowanej przez przedsiębiorcę uległa zmniejszeniu z 12,19 zł do 8,90 zł. Najniższa stawka wynosi natomiast 0,01 zł za 1 m² na rok za użytkowanie gruntów pod nieodpłatne kąpieliska i tory wodne. Opłatę ponosi się za realnie zajmowany akwen, obszar bezpośrednio powiązany z urządzeniem wodnym. Użytkownicy wód ponoszą opłaty jedynie za okres, w którym zajmują dany obszar pokryty wodami, np. w okresie od maja do września.

Po szczegółowej i wnikliwej analizie przepisów należy odróżnić transport śródlądowy zorganizowany od działalności służącej rekreacji (mariny itp.) Dlatego też stawki:

- **0,89 zł za 1 m² na rok** – wyłącznie za porty, przystanie, nabrzeża, pomosty i wyciągi dla statków, wykorzystywane do przewozów pasażerskich;
- **5,00 zł za 1 m² na rok** – za grunty wykorzystywane do gastronomii i hotelarstwa;
- **8,90 zł za 1 m² na rok** – za grunty wykorzystywane dla działalności usługowej zadeklarowanej przez przedsiębiorcę.

Takie podejście jest również zgodne z potrzebą ograniczenia ekspansji pomostów w wody jezior.

Pragnę nadmienić, że ustawa z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne zwalnia z opłaty rocznej grunty pokryte oddawane w użytkowanie jednostkom samorządu terytorialnego, klubom sportowym, w tym uczniowskim klubom sportowym, związkom sportowym oraz uprawnionym do rybactwa, na potrzeby uprawiania rekreacji, turystyki, sportów wodnych oraz amatorskiego połowu ryb, jeżeli podmioty te zapewniają powszechny dostęp do wód.

W związku z pojawiającymi się nieprecyzyjnymi informacjami w sprawie stawek za użytkowanie 1m² gruntu niezbędnego do prowadzenia przedsięwzięć związanych z uprawianiem na wodach śródlądowych rekreacji, turystyki, sportów wodnych, PGW Wody Polskie organizuje cykl szkoleń dla przedsiębiorców, samorządowców i działaczy lokalnych z zakresu działania Wód Polskich i opłat za użytkowanie gruntów pokrytych wodami. Pierwsze szkolenie w tym zakresie odbyło się w dniu 26 kwietnia w Giżycku, następne jest zaplanowane na dzień 17 maja w Piszcu.

Odnosząc się do wspomnianych przez Pana Senatora trudności w stosowaniu art. 34 ust. 9 ustawy Prawo wodne pragnę poinformować, iż Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej dokona gruntownej analizy ww. przepisu pod kątem dotychczasowej praktyki jego stosowania.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
Anna Moskwa
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Mariana Poślednika

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Krzysztofa Jurgieła

Szanowny Panie Ministrze!

Lokalne grupy działania (LGD) w związku z realizacją podpisanych umów o warunkach i sposobie realizacji strategii rozwoju lokalnego kierowanego przez społeczność zobowiązane są do osiągnięcia tzw. kamieni milowych (zaplanowanych wskaźników i zakontraktowanych środków finansowych). W podpisanych umowach pomiędzy zarządem województwa a LGD, w art. 8, zawarte są warunki wykonania umowy oraz kary finansowe za nieosiągnięcie zaplanowanych kamieni milowych.

Powiązanie finansowania LGD z realizacją budżetu LSR (środki na funkcjonowanie LGD pochodzą z odpisu środków wydanych na realizację LSR) oznacza, że zmniejszenie środków na realizację LSR w wyniku wdrożenia kar finansowych za nieosiągnięcie kamieni milowych spowoduje automatyczne zmniejszenie środków na funkcjonowanie LGD, a w skrajnych przypadkach konieczność zwrotu wraz z odsetkami części wyprzedzającego finansowania pobranego w 2016 r. Świadomość obowiązującego mechanizmu finansowania LGD powoduje, że lokalne grupy działania podejmują ogromny wysiłek organizacyjny i finansowy, aby osiągnąć kamienie milowe.

Niestety, istotną barierą w systematycznej realizacji LSR przez lokalne grupy działania jest niedotrzymywanie terminów przez samorządy województw. Lokalne grupy działania, wnioskodawcy i beneficjenci zobowiązani są do bezwzględnego przestrzegania terminów na składanie dokumentów, procedowanie itp., o czym samorządy województw przypominają praktycznie w każdym piśmie, a niedotrzymanie terminu, np. spóźnienie o 1 dzień, skutkuje odmową przyznania pomocy. Samorządy województw nie stosują natomiast terminów zapisanych w ustawach i rozporządzeniach i procedują w terminach dowolnie przez siebie ustalonych (np. wnioski o przyznanie pomocy rozpatrywane są nie cztery, ale siedem lub dziesięć miesięcy), bez informowania LGD i wnioskodawców o czymkolwiek.

W związku z tym lokalne grupy działania czują się pozbawione podmiotowości z punktu widzenia umowy o warunkach i sposobie realizacji strategii rozwoju lokalnego kierowanego przez społeczność, a także są zagrożone karami finansowymi za opóźnienia wynikające z organizacji pracy samorządów województw.

Czy Pan Minister dostrzega wymienione problemy?

Czy terminy zapisane w ustawach i rozporządzeniach dotyczących wdrażania podejścia LEADER w ramach PROW na lata 2014–2020 obowiązują samorządy województwa? Jeśli tak, to w jakim zakresie?

Czy w związku z wymienionymi problemami ministerstwo planuje podjęcie działań eliminujących karanie LGD za nieosiągnięcie kamieni milowych?

Z poważaniem
Marian Poślednik

Odpowiedź

Warszawa, 18 maja 2018 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 18 kwietnia 2018 r., znak: BPS/043-59-1657/18, dotyczące zajęcia stanowiska w odniesieniu do oświadczenia złożonego przez Pana Senatora Mariana Poślednika podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 r., uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Pragnę zapewnić, że Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi (MRiRW) już od jakiegoś czasu bacznie przygląda się i analizuje dane monitoringowe w zakresie wdrażania strategii rozwoju lokalnego kierowanego przez społeczność (LSR).

Pierwszą reakcją na docierające sygnały związane z obawą niespełnienia warunków (tzw. osiągnięcie „kamieni milowych”) określonych w §8 umowy ramowej (umowy o warunkach i sposobie realizacji strategii rozwoju lokalnego kierowanego przez społeczność) było dokonanie zmiany umowy w połowie 2017 r. Informacja w tym zakresie była przedstawiona w piśmie z dnia 5 kwietnia 2017 r., znak ROW.wrt.510.88.2017, do Pana Marszałka, stanowiącym odpowiedź na oświadczenie Pana Senatora Mariana Poślednika złożone podczas 36. posiedzenia Senatu RP w dniu 3 marca 2017 r.

Formularz aneksu umowy uwzględniał m.in. złagodzenie wymagań dla „pierwszego kamienia milowego” zaplanowanego do osiągnięcia do końca 2018 r. Przede wszystkim zmieniono punkt odniesienia dla sprawdzenia poziomu osiągnięcia wskaźników produktu i poziomu wykorzystania środków finansowych (pierwotnie wymagana była weryfikacja na podstawie płatności, obecnie warunki osiągnięcia wskazanych poziomów wskaźnikowych i finansowych sprawdza się w oparciu o zawarte umowy o przyznanie pomocy). Ponadto zmniejszono pulę środków finansowych, które stanowią podstawę do wyliczenia poziomu wykorzystania środków, tzn. po zmianie umowy ramowej sprawdza się procent wykorzystania środków finansowych w odniesieniu do puli środków zaplanowanych do wykorzystania w ramach poddziałania 19.2 (wsparcie na wdrażanie operacji w ramach LSR) w latach 2016–2018, a nie jak wcześniej w odniesieniu do wszystkich środków poddziałania 19.2 w całym okresie programowania (2016–2023). Dodatkowo zrezygnowano z warunku dotyczącego odpowiedniego poziomu wykorzystania środków finansowych na rzecz grup defaworyzowanych.

Zakres zmiany umowy ramowej był uzgadniany i konsultowany z instytucjami zarządzającymi programami, zarządami województw, Agencją Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa oraz przedstawicielami lokalnych grup działania (LGD).

Ponadto, należy mieć na uwadze, że postanowienia §8 umowy ramowej pozwalają na zabezpieczenie sprawnego wdrażania LSR i efektywnego wykorzystania środków z europejskich funduszy. W przypadku problemu związanego ze sprawnym wykorzystaniem przez LGD pomocy finansowej, wysokość środków na wdrażanie operacji w ramach realizacji LSR będzie odpowiednio zmniejszona. Środki te będzie można przeznaczyć na „nagrody” dla LGD, które sprawnie i efektywnie zarządzają środkami pomocowymi po spełnieniu warunków określonych w §8 ust. 3 umowy ramowej. Jest to mechanizm pozwalający na dokonanie swego rodzaju korekty pierwotnego rozdziału środków finansowych przydzielonych na etapie wyboru LGD do realizacji LSR, z uwagi na efektywność LGD w zakresie wspierania działań na rzecz rozwoju lokalnego.

Jednocześnie warto wspomnieć, że w Polsce wybrano większość LGD, które wniosowały o wsparcie finansowe (które swoim działaniem obejmują ponad 90% obszarów kwalifikujących się do objęcia LSR). Zważywszy na głosy o wciąż niewystarczającym wsparciu ogromnych potrzeb regionów w zakresie rozwoju lokalnego, już

na etapie konkursu na wybór LSR do finansowania ze środków unijnych dokonano pierwszego zróżnicowania w wysokości pomocy poprzez zmniejszenie wnioskowanych przez LGD kwot w wysokości 5–10% w zależności od liczby otrzymanych punktów w ramach jakościowej oceny złożonych LSR (mniejsza liczba otrzymanych punktów za LSR skutkowało odpowiednim obniżeniem planowanego budżetu LSR). Ponadto, warto zauważyć, że nieosiągnięcie „pierwszego kamienia milowego” nie będzie skutkowało 100% redukcją budżetu poddziałania 19.2, a jedynie w wysokości 10–20%, w ramach kolejnej korekty wysokości środków dla mniej sprawnego wdrażania LSR.

Natomiast odnosząc się dalej do sygnalizowanych problemów dotyczących osiągnięcia przez LGD pierwszego kamienia milowego, uprzejmie informuję, że kolejnym działaniem MRiRW było przeprowadzenie odpowiednich kontroli administracyjnych w ramach sprawowanego przez Instytucję Zarządzającą PROW 2014–2020 nadzoru nad podmiotami wdrażającymi i Agencją Płatniczą.

W wyniku ustalenia znacznych przekroczeń terminów na wezwania do zawarcia umowy o przyznaniu pomocy bądź informowanie o odmowie jej przyznania w ramach m.in. poddziałania 19.2, wynikających (i obowiązujących SW w pełnym zakresie) z przepisów rozporządzenia w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznania pomocy, SW zostały wezwane do przestrzegania przepisów prawa oraz procedur. SW zostały także poproszone o przekazanie informacji o działaniach podjętych w celu uniknięcia takich nieprawidłowości w kolejnych postępowaniach w sprawie przyznania pomocy, stanowiących ryzyko nieprawidłowej realizacji PROW 2014–2020. Z otrzymanych informacji od wszystkich SW wynika, że zostały podjęte stosowne działania w tym zakresie.

Jednocześnie należy zauważyć, że z danych monitoringowych wynika, że wzrosło tempo podpisywania umów o przyznanie pomocy, a także realizacji pierwszych płatności oraz płatności końcowych. Przyspieszenie procesu podpisywania umów o przyznanie pomocy odnotowuje się od prawie roku. Kontraktacja środków finansowych obejmuje średnio ok. 2–3% dostępnego limitu w ramach poddziałania 19.2 na miesiąc. Od marca 2017 r. do marca 2018 r. zakontraktowano ok. 35% środków całego budżetu poddziałania 19.2. Informacja na ten temat była przedstawiana podczas ostatniego spotkania Grupy tematycznej ds. podejścia LEADER, swoistego forum wymiany informacji pomiędzy głównymi interesariuszami podejścia LEADER w Polsce.

Patrząc na przeciętny przyrost środków zakontraktowanych w ramach przyznanej pomocy w zakresie poddziałania 19.2 (ok. 2–3% na miesiąc), do końca roku 2018 można się spodziewać zakontraktowania w przedziale ponad 50%, a nawet 60% limitu środków poddziałania 19.2. Natomiast w ramach „pierwszego kamienia milowego” pod uwagę będzie brana tylko część budżetu poddziałania 19.2 – zaplanowana w LSR pula środków do wykorzystania do końca 2018 r., a nie cały budżet poddziałania 19.2, a więc udział zakontraktowanych środków powinien być wyższy. Przy czym warto także wspomnieć, że system przyznawania pomocy był znacznie obciążony na początku uruchomienia wdrażania działania LEADER. Znaczna liczba LGD zaplanowała wykorzystanie większości budżetu w pierwszych latach realizacji LSR. Zaplanowano wiele naborów i przekazano do SW wiele wybranych przez LGD wniosków o przyznanie pomocy w krótkim czasie. Z otrzymanych informacji wynikało, że znaczna część tych wniosków wymagała uzupełnień i wyjaśnień, co wiązało się ze znacznym wydłużeniem procesu weryfikacji takich wniosków i przyznawania pomocy. Tym bardziej kluczowa jest wysoka jakość w doradzaniu i pomocy LGD świadczonej potencjalnym wnioskodawcom oraz dobra relacja oparta na wzajemnym wsparciu LGD i SW, celem wypracowania odpowiedniej przestrzeni do wykonywania swoich czynności w ramach przyznawania pomocy unijnej. To właśnie zaangażowanie LGD i dobra współpraca z SW jest kluczem do sukcesu.

Niemniej jednak zapewniam Pana Senatora, że MRiRW na bieżąco przygląda się sytuacji związanej ze spełnieniem warunków określonych dla pierwszego kamienia milowego, jak również analizuje postęp w realizacji LSR, który jest kluczowy dla rozliczenia środków finansowych przeznaczonych dla LGD na koszty bieżące i aktywizację (poddziałanie 19.4). Rozważane są różne scenariusze działań, które będzie trzeba

podjąć w niedalekiej przyszłości, mające na celu zapewnienie płynności finansowej LGD w kontekście obecnego rozliczania ryczału w zależności od stopnia dokonanych płatności dla operacji w ramach LSR.

Z poważaniem

MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Krzysztof Jurgiel

Oświadczenie senatora Michała Potoczego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

Czy jest lepszy kraj niż Polska na realizację projektu, który może realnie zrewolucjonizować transport na świecie? Stawiam to pytanie retorycznie, gdyż jestem przekonany, że nie ma lepszego miejsca do realizacji projektu Euroloop, czyli kolei próżniowej, niż Śląsk – rejon Polski najbardziej uboższy i dotknięty przez neoliberalną politykę, w którym mimo obecności przemysłu górniczego, hutniczego czy motoryzacyjnego widać tego efekty w postaci terenów brownfield, zniszczonej tkanki mieszkaniowej, smogu czy degradacji społecznej.

Idea kolei próżniowej jest znana na świecie. Autorzy projektu kładą jednak nacisk na transport produktów wytworzonych na terenie naszego kraju, np. węgla do elektrowni czy kontenerów ze Sławkowa do Gdyni, w ramach najdłuższej szerokotorowej linii kolejowej w Polsce, która jest najdalej wysuniętą na zachód linią szerokotorową w Polsce, co wpisuje nas w globalny projekt Nowego Jedwabnego Szlaku.

Euroloop to firma e-mobility i infrastrukturalna z siedzibą w Polsce, która obecnie opracowuje autonomiczny system transportu i obsługi ładunków oparty na unikalnej wersji technologii Hyperloop. Zacytuję słowa Marka Gutta-Mostowego, założyciela firmy Euroloop.

„Nadchodzi przyszłość transportu. Koncepcja Hyperloop wykorzystuje najlepsze elementy z 3 poprzednich rodzajów transportu – samochodowego, lotniczego i kolejowego – łączy je i usuwa złe części. Hyperloop będzie miał bezpieczeństwo i prędkość statków powietrznych, przepustowość pociągów, a także elastyczność samochodów. Wszystko to przy zachowaniu niskiego kosztu, bezproblemowego i niewielkiego zasięgu geograficznego. Wbrew pozorom technologia ta posiada potencjał szybkiego wdrożenia, jednakże tylko przy odpowiednich założeniach, takich jakie wypracowała firma Euroloop”.

Zespół Euroloop wziął udział w corocznym konkursie SpaceX Hyperloop Pod Competition i zdobył jedną z pięciu głównych nagród – Innovation Award – jako jeden z 1200 zespołów z całego świata. Warto również nadmienić, że byli oni częścią jedynej drużyny w końcowej fazie zawodów niewspieranej przez duży uniwersytet.

Nasza mała ojczyzna jaką jest Górny Śląsk zasługuje na nowe technienie, na nowy impuls w celu wzniesienia naszej przedsiębiorczości na nowy poziom. Ten projekt może odnieść sukces międzynarodowy/światowy, co wpisuje się w politykę Pana Premiera polegającą na godzeniu Polski lokalnej z Polską centralną, wyzwala poczucie wzrostu wartości, przywiązania i odbudowywania tożsamości oraz akcentuje najważniejszy filar polityki naszego rządu zwrócony ku rodzinie. Projekt ten pozwoli również na silną integrację środowisk samorządowego, biznesowego i akademickiego. Warto wspomnieć, że projekt ten bardzo mocno wpisuje się w politykę rządu w wymiarze inwestycyjnym o charakterze infrastrukturalnym, politykę tworzenia innowacyjnych miejsc pracy czy politykę integracyjną na poziomie lokalnym poprzez zintegrowanie trzech województw, tj. śląskiego, małopolskiego i podkarpackiego w ramach jednej osi, w szczególności Jaworzna, Krakowa i Rzeszowa.

Charakter i realizacja tego projektu wymagają wsparcia merytorycznego i dyplomatycznego. Niezbędne jest także objęcie go specjalnym programem rządowym, finansującym najlepsze przedsięwzięcia, które mogą Polskę wnieść na poziom światowy. Marka „Made in Poland” będzie wzmocniona kolejnym projektem.

Szanowny Panie Premierze, w związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z prośbą o wsparcie finansowe na rzecz innowacyjnego przedsięwzięcia zmieniającego obraz Śląska, Małopolski i Podkarpacia, jakim jest projekt budowy kolei próżniowej Euroloop.

Z wyrazami szacunku
Michał Potoczny

**Odpowiedź
MINISTRA PRZEDSIĘBIORCZOŚCI
I TECHNOLOGII**

Warszawa, 28 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Michała Potoczego podczas 59. posiedzenia Senatu RP w sprawie *wsparcia finansowego projektu budowy kolei próżniowej Euroloop*, z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów uprzejmie informuję, iż polityka innowacyjności ma podstawowe znaczenie w budowaniu konkurencyjności polskiej gospodarki. Do jej najważniejszych celów należy m.in.: wsparcie innowacyjności regionów i przedsiębiorstw oraz reindustrializacja oparta na innowacyjności.

Odpowiadając na pytanie dotyczące możliwości wsparcia kolei próżniowej, uprzejmie informuję, że idea takiego środka transportu jest znana Ministerstwu Przedsiębiorczości i Technologii. Tematyka ta była przedmiotem 53. posiedzenia Międzyresortowego Zespołu ds. Innowacyjności w lipcu ubiegłego roku. Zespół ds. Innowacyjności jest organem pomocniczym Rady Ministrów i zajmuje się wypracowaniem kluczowych inicjatyw w zakresie działalności innowacyjnej. W trakcie tego posiedzenia swoje osiągnięcia i plany przedstawiły dwa najbardziej zaawansowane polskie zespoły specjalizujące się w rozwoju technologii kolei próżniowej: Euroloop oraz HyperPoland. Na spotkaniu zostały omówione perspektywy rozwoju technologii Hyperloop w Polsce i Europie, ze szczególnym uwzględnieniem potencjału wdrażania jej w Polsce i rozwoju eksportu.

Efektem tego posiedzenia była decyzja o konieczności szczegółowego zbadania potencjału związanego z rozwijaniem i wdrożeniem kolei próżniowej w Polsce, a także możliwym wpływem rozwoju tych technologii na polski przemysł. W tym celu związane zostało konsorcjum składające się z: Ministerstwa Przedsiębiorczości i Rozwoju (lider), Politechniki Warszawskiej, Akademii Leona Koźmińskiego oraz Akademii Górniczo-Hutniczej, które złożyło projekt w ramach strategicznego programu badań naukowych i prac rozwojowych Gospostrateg pt. *Potencjał rozwoju i wdrażania w Polsce technologii kolei próżniowej w kontekście społecznym, technicznym, ekonomicznym i prawnym*.

Efektem końcowym prac konsorcjum będzie opracowanie *Raportu* o charakterze analityczno-doradczym w holistyczny sposób podchodzącego do problematyki możliwości rozwoju i wdrażania technologii kolei próżniowej w Polsce. Konkluzje Raportu pozwolą odpowiedzieć na pytanie czy i dlaczego warto inwestować w rozwój technologii kolei próżniowej w Polsce oraz w jaki sposób technologia ta powinna być wspierana. Formuła Raportu zbliżona będzie do hybrydy due diligence i impact assesment. Wyniki powinny pozwolić na podjęcie decyzji o prowadzeniu badań w obszarze kolei próżniowej lub zaniechania takich działań. Wstępna analiza pozwala jednak stwierdzić, że technologia wydaje się obiecująca, zarówno na poziomie inwestycyjnym, jak i kosztów operacyjnych. Projekt przeszedł pozytywnie weryfikację formalną oraz ocenę merytoryczną i jest rekomendowany do dofinansowania. W najbliższym czasie negocjowana będzie umowa o dofinansowanie pomiędzy konsorcjum a NCBiR. Zakładany czas trwania projektu to 12 miesięcy od momentu podpisania umowy z NCBiR.

Niezależnie od prac nad powołaniem konsorcjum składającego się z administracji i wymienionych szkół wyższych, polskie zespoły (m.in. firmy HyperPoland i Euroloop) prowadzą własne prace badawczo-rozwojowe i aplikują o środki rozwojowe.

Jednocześnie Narodowe Centrum Badań i Rozwoju na wystosowany przeze mnie wniosek powołało Zespół Ekspertów, którego zadaniem było przeprowadzenie analizy gotowości technologicznej systemu transportu kolei niskociśnieniowej (Hyperloop).

Obecnie Zespół Ekspertów kończy prace nad Raportem Końcowym, w którym zostanie przedstawiona analiza ww. systemu transportu. Będzie on przedstawiony w najbliższej przyszłości.

Do szczególnych cech obecnego etapu rozwoju kolei niskociśnieniowej w Polsce zaliczyć można pochodzenie zespołów z uczelni technicznych (Politechniki: Warszawska, Wrocławska, Łódzka). Zespoły te miały okazje zmierzyć się z zespołami z innych krajów startując w międzynarodowych konkursach ogłaszanych przez globalnych liderów budowy kolei próżniowej – Elona Muska i Richarda Bransona. Dobre rezultaty osiągnięte w tych konkursach oznaczają również gotowość do startowania w podobnych konkursach w Polsce, o ile będą one ogłaszane. Cechą szczególną wydają się być również ściśle związki trzech najbardziej zaawansowanych zespołów z uczelniami, stanowiącymi zaplecze merytoryczne m.in. w modelowaniu i projektowaniu. Polskie zespoły korzystają z finansowania prywatnego a także, w niewielkim zakresie, ze środków publicznych przeznaczonych na badania i rozwój dostępnych m.in. w NCBR. Na dzień dzisiejszy największą barierą do rozwoju jest brak toru testowego. Wydaje się, że bez współfinansowania takiej inwestycji o charakterze B+R ze środków publicznych nie jest możliwe powstanie kolei próżniowej w Polsce.

Ponadto uprzejmie informuję, że w dniu 7 listopada 2017 r. Rada Ministrów przyjęła Uchwałę nr 173/2017 w sprawie przyjęcia *Koncepcji przygotowania i realizacji inwestycji Port Solidarność – Centralny Port Komunikacyjny dla Rzeczypospolitej Polskiej*, której załącznik zawiera scenariusz utworzenia infrastruktury kolei próżniowej w Polsce, ściśle związanej z rozbudową infrastruktury kolejowej. W rozwój tej technologii zaangażowany jest Instytut Kolejnictwa (IK). W lipcu ubiegłego roku IK podpisał list intencyjny z firmą HyperPoland w sprawie współpracy na rzecz rozwoju technologii Hyperloop oraz budowy toru testowego oraz list intencyjny z firmą Euroloop dotyczący współpracy na rzecz rozwoju nowoczesnych rozwiązań transportowych opartych na technologii Hyperloop.

Kolej próżniowa może być istotnym uzupełnieniem transportu obsługującego Centralny Port Komunikacyjny. Technologia ta posiada duży potencjał wdrożeniowy w przypadku kontynuowania prac badawczych, służących do znaczącego skrócenia czasu podróży pomiędzy największymi ośrodkami miejskimi. Przytaczany wyżej załącznik do *Koncepcji przygotowania i realizacji inwestycji Port Solidarność – Centralny Port Komunikacyjny dla Rzeczypospolitej* stanowi istotny początek dyskusji na temat zastosowania nowych technologii w polskim transporcie. Należy spodziewać się, iż budowa CPK będzie miała pozytywny wpływ na rozwój kolei, m.in. na obszarach Śląska, Małopolski i Podkarpacia.

Łączę wyrazy szacunku

MINISTER
PRZEDSIĘBIORCZOŚCI
I TECHNOLOGII
Jadwiga Emilewicz

Oświadczenie senatora Marka Rockiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra nauki i szkolnictwa wyższego Jarosława Gowina

Szanowny Panie Premierze!

W związku z pytaniami pojawiającymi się od kandydatów studiujących na studiach magisterskich jednolitych, dotyczących możliwości podjęcia studiów drugiego stopnia po ukończeniu trzeciego roku studiów jednolitych magisterskich, zwracam się z uprzejmą prośbą o wyjaśnienie, czy w ocenie ministerstwa w świetle obecnych uregulowań prawnych i prawa wspólnotowego, a w szczególności w świetle obowiązującej w polskim systemie szkolnictwa Deklaracji Bolońskiej, dopuszczalna jest taka interpretacja ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym, która stanowi o dopuszczalności przyjęcia studentów na studia drugiego stopnia na podstawie dokumentu poświadczającego ukończenie trzech lat studiów na studiach jednolitych magisterskich. W ocenie wspomnianych kandydatów brak możliwości studiowania na studiach drugiego stopnia po ukończeniu tego samego okresu studiowania, co studenci studiów pierwszego stopnia (3 lata), jest nieuzasadnionym różnicowaniem sytuacji prawnej podmiotów podobnych, co konsekwentnie narusza zasadę równości. Ponadto uniemożliwienie studentom studiów jednolitych magisterskich studiowania jednocześnie drugiego kierunku studiów drugiego stopnia ogranicza ich prawo do kształtowania ścieżki kariery oraz, w przypadku gdy zdecydują się na podjęcie studiów drugiego stopnia (drugiego kierunku dającego im tytuł magisterski) dopiero po zakończeniu studiów jednolitych magisterskich, opóźnia ich wejście na rynek pracy.

Należy też zwrócić uwagę na cel wspólnotowy wprowadzenia ogólnego systemu edukacji wyższej i wzajemnego uznawania kwalifikacji, który ma umożliwić gwarancję równego wykonywania pracy zawodowej na rynku europejskim.

Czy istnieje możliwość zadecydowania w tym przedmiocie samodzielnie przez uczelnie w zakresie autonomii nadanej im przez Konstytucję RP? Jeżeli nie i nie wynika to z przepisów, to czy ministerstwo planuje podjąć prace legislacyjne w tym obszarze w ramach nowej ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym? Jeżeli ministerstwo nie planuje prac w tym zakresie w ramach nowej ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym, to czy dla ministra jako organu, który stanowi nadzór nad prawidłowym wykonywaniem zadań publicznych przez uczelnie państwowe, dopuszczalne jest takie rozumienie dotychczasowych przepisów, które umożliwi podjęcie studiów drugiego stopnia przez studentów studiów jednolitych magisterskich po ukończeniu trzeciego roku studiów jednolitych magisterskich?

Marek Rocki

Odpowiedź

Warszawa, 23 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie senatora Marka Rockiego złożone podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 r., pragnę przedstawić następujące stanowisko w sprawie.

Organy uczelni nie są organizacyjnie ani też służbowo podporządkowane żadnemu organowi administracji publicznej. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego sprawuje nadzór nad uczelniami, który ma charakter wyłącznie nadzoru prawnego, czyli dotyczy badania zgodności działań organów uczelni z przepisami ustawy i statutu.

Jednym z autonomicznych uprawnień uczelni jest prawo do ustalania warunków i terminów przyjęć na studia. Uczelnia może kształtować warunki przyjęć na studia, ale może to czynić z zachowaniem zasad określonych w ustawie z dnia 27 lipca 2005 r. – *Prawo o szkolnictwie wyższym* (Dz. U. z 2017 r. poz. 2183, z późn. zm.). Zgodnie z art. 169 ust. 1 pkt 2 ustawy do odbywania studiów w uczelni może być dopuszczona osoba, która spełnia warunki rekrutacji ustalone przez uczelnię oraz posiada tytuł zawodowy magistra, licencjata, inżyniera lub równorzędny – w przypadku ubiegania się o przyjęcie na studia drugiego stopnia. Oznacza to, że nie ma możliwości podjęcia studiów drugiego stopnia po ukończeniu trzeciego roku studiów jednolitych magisterskich.

Jednocześnie pragnę zauważyć, że istotne znaczenie mają również efekty kształcenia uzyskiwane przez absolwentów. Uczelnie w ramach autonomii programowej samodzielnie tworzą kierunki, same opracowują programy kształcenia, w tym zakładane efekty kształcenia. W przypadku kierunków prowadzonych jako studia pierwszego i drugiego stopnia najistotniejszy jest fakt uzyskiwania przez absolwentów specyficznych efektów kształcenia, różnych od efektów kształcenia uzyskiwanych po ukończeniu jednolitych studiów magisterskich. Dla studiów pierwszego i drugiego stopnia oraz jednolitych magisterskich istnieje zdefiniowany, odrębny, zamknięty program kształcenia, obejmujący opis zakładanych efektów kształcenia – opisanych w kategorii wiedzy, umiejętności i kompetencji społecznych oraz opis procesu kształcenia, prowadzącego do osiągnięcia tych efektów. Zatem absolwenci kończący daną formę kształcenia uzyskują przewidziane dla tej formy efekty kształcenia i uzyskują odpowiedni tytuł zawodowy. Dopuszczenie możliwości przyjęć studentów na studia drugiego stopnia na podstawie dokumentu poświadczającego ukończenie trzech lat studiów na studiach jednolitych magisterskich, prowadziłoby do sytuacji, w której studenci jednolitych studiów magisterskich nie uzyskaliby efektów kształcenia przewidzianych dla tej formy kształcenia.

Warto również dodać, że informacja o prowadzonych kierunkach studiów przez uczelnie jest dostępna dla kandydatów na studia, co umożliwia zapoznanie się z nimi jeszcze przed podjęciem decyzji o aplikowaniu na studia. Oferta edukacyjna polskich uczelni jest na tyle bogata, że każdy kandydat ma możliwość wyboru uczelni, w której pragnie studiować, oraz kierunku, na którym chce studiować, akceptując tym samym obowiązujące przepisy.

Ponadto uprzejmie informuję, że nie planuje się podjęcia prac legislacyjnych w powyższym obszarze. W projekcie ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* zachowano zasadę autonomii uczelni w zakresie ustalania warunków oraz terminów rekrutacji, a także warunku posiadania dyplomu ukończenia studiów w przypadku przyjęć na studia drugiego stopnia.

Łączę wyrazy szacunku

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Piotr Müller

**Oświadczenie senatorów Jana Rulewskiego,
Marka Rockiego, Jerzego Wcisły, Leszka Czarnobaja,
Piotra Floraka, Marka Borowskiego, Władysława Komarnickiego,
Mieczysława Augustyna, Ryszarda Bonisławskiego,
Grażyny Sztark, Piotra Wacha, Sławomira Rybickiego,
Grzegorza Napieralskiego, Wiesława Kiliana,
Piotra Zientarskiego, Bogdana Klicha, Jana Filipa Libickiego,
Przemysława Termińskiego, Andrzeja Kobiaka
oraz Aleksandra Pocięja**

skierowane do prezesa Najwyższej Izby Kontroli Krzysztofa Kwiatkowskiego

Szanowny Panie Prezesie!

Jak wiadomo, sprawa nagród przyznanych członkom rządu i ministrom w Kancelarii Prezydenta wywołuje ożywioną dyskusję publiczną. Padają różne zarzuty, na gorąco podejmowane są decyzje przez różne gremia kierownicze państwa, w debacie przeważają akcenty dotyczące wysokości nagród i ich częstotliwości. Zdaniem autorów niniejszego oświadczenia niezbędne jest zbadanie podstaw prawnych i mechanizmu decyzyjnego w wymienionych kancelariach.

W ramach debaty nad ustawami okołobudżetowymi w zeszłym roku z ust ministra finansów padło jednoznaczne stwierdzenie o dalszym zamrożeniu wynagrodzeń w sferze budżetowej oraz tzw. erce, obejmującej ministrów, posłów, senatorów, prezesów ważniejszych instytucji publicznych, ich rzeczników. Tymczasem z analizy informacji przekazanych przez przedstawicieli rządu wynika, że jednak dokonano faktycznej podwyżki – poprzez przyznawanie przez cały rok comiesięcznych nagród o podobnej wysokości. Wielkość tej faktycznej podwyżki sięga około 10%. Poszczególni ministrowie, w tym szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, podają sprzeczne uzasadnienia i wskazują różnych autorów decyzji. Jest to obejście zasady prawa. To wszystko razem tworzy niejasność prawną wokół nagród.

Tym samym uzasadnione jest przeprowadzenie doraźnej – podkreślamy: doraźnej – kontroli przez Najwyższą Izbę Kontroli i przekazanie opinii publicznej pełnej informacji. Nie jest nią na pewno kontrola wykonania budżetu, jak to w niektórych kręgach się wspomina. Zatem jeszcze raz podkreślamy, że chodzi o przeprowadzenie doraźnej kontroli na podstawie art. 9 ustawy o NIK z 1994 r.

*Jan Rulewski
Marek Rocki
Jerzy Wcisła
Leszek Czarnobaj
Piotr Florek
Marek Borowski
Władysław Komarnicki
Mieczysław Augustyn
Ryszard Bonisławski
Grażyna Sztark*

*Piotr Wach
Sławomir Rybicki
Grzegorz Napieralski
Wiesław Kilian
Piotr Zientarski
Bogdan Klich
Jan Filip Libicki
Przemysław Termiński
Andrzej Kobiak
Aleksander Pocięj*

Odpowiedź

Warszawa, 1 czerwca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo Pani Marszałek Marii Koc z dnia 18 kwietnia 2018 r., przekazujące oświadczenie złożone przez pana Senatora Jana Rulewskiego, wspólnie z innymi senatorami podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia br., o podjęcie przez Najwyższą Izbę Kontroli kontroli doraźnej w zakresie przyznanych nagród członkom Rządu i ministrom w Kancelarii Prezydenta RP, w tym zbadania podstaw prawnych i mechanizmu decyzyjnego w wymienionych kancelariach, uprzejmie informuję, co następuje.

W ramach corocznie prowadzonej kontroli wykonania budżetu państwa, w celu oceny czy ustawa budżetowa została wykonana zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i przyjętymi założeniami, Najwyższa Izba Kontroli zbadła między innymi realizację dochodów i wydatków. Analizą objęto również zagadnienia dotyczące poziomu zatrudnienia i wydatków na wynagrodzenia według statusu zatrudnienia określonego w rozporządzeniu Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 9 stycznia 2018 r. w sprawie sprawozdawczości budżetowej, w tym dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe.

Aktualnie Izba opracowuje projekt *Analizy wykonania budżetu państwa i założeń polityki pieniężnej w 2017 r.*, w której przedstawione zostanie między innymi podsumowanie wyników przeprowadzonej przez NIK kontroli wypłat nagród dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, tzw. „R”.

Wyniki tegorocznego badania, jak również dotychczasowe ustalenia kontroli wypłaty nagród w roku 2008 i 2012, umożliwią Najwyższej Izbie Kontroli zaprezentowanie stanowiska w zakresie podstaw prawnych i mechanizmu decyzyjnego przyznawania nagród dla najwyższych urzędników państwowych.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie informuję, że NIK nie widzi uzasadnienia przeprowadzania dodatkowej kontroli doraźnej w zakresie nagród przyznanych członkom Rządu oraz ministrom w Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

Z wyrazami szacunku

Krzysztof Kwiatkowski

Oświadczenie senatora Sławomira Rybickiego

skierowane do ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej Marka Gróbarczyka

Po licznych apelach środowisk rybackich oraz przyrodniczych w związku ze zmniejszaniem się populacji ryb w Zatoce Puckiej podano do publicznej informacji, że Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej sfinansuje kompleksowe i zaawansowane badania dotyczące zanieczyszczeń i innych odpadów w Zatoce Puckiej oraz ich wpływu na zasoby i żywotność ryb.

W związku z tym proszę o następujące informacje.

1. Czy obecnie te ekspertyzy są przeprowadzane? Jeżeli tak, to jaki podmiot jest odpowiedzialny za ich wykonanie? Jeżeli nie, to na kiedy planuje się rozpoczęcie prac?

2. Na kiedy planuje się zakończenie prac oraz upublicznienie wyników i raportu z badań?

3. Czy planowane jest podjęcie profesjonalnych działań mających na celu poprawę jakości stanu środowiskowego Zatoki Puckiej oraz zwiększenie populacji ryb?

Z poważaniem
Sławomir Rybicki

Odpowiedź

Warszawa, 16 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Sławomira Rybickiego podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 r. uprzejmie przedstawiam odpowiedzi na zadane pytania.

Pyt. 1.

Czy obecnie te ekspertyzy są przeprowadzane? Jeżeli tak, to jaki podmiot jest odpowiedzialny za ich wykonanie? Jeżeli nie, to na kiedy planuje się rozpoczęcie prac?

Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej w 2017 roku zleciło Morskiemu Instytutowi Rybackiemu – Państwowemu Instytutowi Badawczemu wykonanie ekspertyzy pn. „Opracowanie założeń monitoringu rybackiego i naukowego w kontekście uwarunkowań środowiskowych, zasobów ryb i innych presji stanowiących potencjalne zagrożenie dla funkcjonowania rybołówstwa przybrzeżnego na obszarze Zatoki Puckiej”, które miało na celu przygotowanie założeń monitoringu rybackiego i naukowego w kontekście uwarunkowań środowiskowych, zasobów ryb i innych presji stanowiących potencjalne zagrożenie dla funkcjonowania rybołówstwa przybrzeżnego na obszarze Zatoki Puckiej.

Kontynuację ww. ekspertyzy stanowią badania stanu zasobów ryb na obszarze Zatoki Puckiej, które zostały zleczone w wyniku przeprowadzonego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego w trybie przetargu nieograniczonego instytutowi badawczemu – Instytutowi Morskiemu w Gdańsku, który przygotowuje i przeprowadzi

w 2018 r. „Program badań w polskich obszarach morskich” polegający na ocenie stanu zasobów ryb na obszarze Zatoki Puckiej. Analiza stanu ichtiofauny zostanie dokonana na podstawie badań ryb i bezkręgowców pozyskanych w trakcie rejsów badawczych na obszarze Zatoki Puckiej w czasie dwóch sezonów badawczych (wiosenno-lletniego i jesienno). Badania obejmą oznaczenie zawartości w tkankach ryb metali ciężkich (rtęci, ołowiu, kadmu, arsenu) dioksyn, pestycydów i polichlorowanych bifenoli oraz wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych w tkankach małży.

Pyt. 2.

Na kiedy planuje się zakończenie prac oraz upublicznienie wyników i raportu z badań?

Wykonanie raportu z realizacji Programu badań stanu zasobów ryb na obszarze Zatoki Puckiej i dostarczenie do Zamawiającego przewidziane jest na dzień 20 listopada 2018 r.

Pyt. 3.

Czy planowane jest podjęcie profesjonalnych działań mających na celu poprawę jakości stanu środowiska Zatoki Puckiej oraz zwiększenie populacji ryb?

Należy zauważyć, że badania monitoringowe ogólnego stanu środowiska Zatoki Puckiej znajdują się w gestii Głównego Inspektora Ochrony Środowiska i są realizowane obecnie przez Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska w ramach Państwowego Monitoringu Środowiska. Natomiast przeprowadzane na zlecenie Ministerstwa Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej w 2018 roku badania stanu zasobów ryb Zatoki Puckiej i ich wyniki przyczynią się do podjęcia decyzji w sprawie opracowania ewentualnego stałego monitoringu stanu zasobów ryb w Zatoce Puckiej, który byłby przeprowadzony na zlecenie MGMiŻŚ.

Z poważaniem

z upoważnienia

MINISTRA

Grzegorz Witkowski

Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

W ostatnim czasie w opinii publicznej bardzo gorącym tematem są nagrody, które zostały przyznane poszczególnym ministrom rządu Prawa i Sprawiedliwości i Zjednoczonej Prawicy w latach 2015–2017. Należy z całą stanowczością podkreślić, że premie są z założenia gratyfikacją za szczególne osiągnięcia, nie zaś za wykonywanie obowiązków nałożonych na poszczególnych ministrów w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej lub innych aktach prawnych, ponieważ te finansowane są ze środków przeznaczonych na pensje.

Szanowny Panie Premierze, przyznawanie najwyższych w historii polskiej demokracji nagród ministrom i członkom rządu Rzeczypospolitej Polskiej, biorąc pod uwagę obecne osiągnięcia, jest sytuacją skrajnie nieodpowiedzialną i nieetyczną. W sytuacji, gdy waloryzacja rent i emerytur wynosi średnio 47 zł miesięcznie, co stanowi 564 zł rocznie, przyznawanie ministrom nagród rządu kilkudziesięciu tysięcy zł stanowi zadrę w kontekście wiarygodności klasy politycznej oraz podaje w wątpliwość służebną rolę parlamentarzystów, ministrów i członków rządu wobec obywateli Rzeczypospolitej Polskiej.

W związku z powyższym oświadczeniem, a także medialnymi doniesieniami z ostatnich tygodni, zwracam się do Pana Premiera o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Jaką kwotą został nagrodzony prezes Rady Ministrów w latach 2015–2017?

2. Jak wysokie były nagrody dla kadry kierowniczej poszczególnych jednostek organizacyjnych Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w latach 2015–2017?

Z poważaniem
Waldemar Sługocki

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
DO SPRAW PARLAMENTARNYCH**

Warszawa, 27 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na skierowane do Prezesa Rady Ministrów oświadczenie Pana Senatora Waldemara Sługockiego, złożone podczas 59. posiedzenia Senatu RP w sprawie nagród przyznanych w latach 2015–2017 m.in. Prezesowi Rady Ministrów, z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów proszę o przyjęcie poniższej informacji.

W 2015 r. Prezes Rady Ministrów nie otrzymał żadnej nagrody.

W 2016 r. Prezes Rady Ministrów otrzymał nagrody w łącznej wysokości 15.000 zł brutto, natomiast w 2017 r. – w łącznej wysokości 65.100 zł brutto, które przeznaczył na cele charytatywne.

Pytanie o wysokość nagród dla kadry kierowniczej poszczególnych jednostek organizacyjnych Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w latach 2015–2017 nie jest precyzyjne.

Z poważaniem

Grzegorz Schreiber

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra kultury i dziedzictwa narodowego Piotra Glińskiego

Szanowny Panie Premierze!

W ostatnim czasie w opinii publicznej bardzo gorącym tematem są nagrody, które zostały przyznane poszczególnym ministrom rządu Prawa i Sprawiedliwości i Zjednoczonej Prawicy w latach 2015–2017. Należy z całą stanowczością podkreślić, że premie są z założenia gratyfikacją za szczególne osiągnięcia, nie zaś za wykonywanie obowiązków nałożonych na poszczególnych ministrów w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej lub innych aktach prawnych, ponieważ te finansowane są ze środków przeznaczonych na pensje.

Szanowny Panie Premierze, przyznawanie najwyższych w historii polskiej demokracji nagród ministrom i członkom rządu Rzeczypospolitej Polskiej, biorąc pod uwagę obecne osiągnięcia, jest sytuacją skrajnie nieodpowiedzialną i nieetyczną. W sytuacji, gdy waloryzacja rent i emerytur wynosi średnio 47 zł miesięcznie, co stanowi 564 zł rocznie, przyznawanie ministrom nagród rzędu kilkudziesięciu tysięcy złotych stanowi zadrę w kontekście wiarygodności klasy politycznej oraz podaje w wątpliwość służebną rolę parlamentarzystów, ministrów i członków rządu wobec obywateli Rzeczypospolitej Polskiej.

W związku z powyższym oświadczeniem, a także medialnymi doniesieniami z ostatnich tygodni, zwracam się do Pana Premiera o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Jaką kwotą został nagrodzony minister kultury i dziedzictwa narodowego w latach 2015–2017?

2. Ilu sekretarzy stanu i podsekretarzy stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego zostało w latach 2015–2017 nagrodzonych premiami pieniężnymi oraz jakimi kwotami zostali oni obdarowani?

3. Jak wysokie były nagrody dla kadry kierowniczej poszczególnych jednostek organizacyjnych Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego w latach 2015–2017?

4. W jaki sposób i na jaką kwotę nagrodzeni zostali pracujący w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego urzędnicy niższego szczebla w latach 2015–2017?

5. Czy w latach 2015–2017 premiami finansowymi pochodzącymi z budżetu państwa nagradzani byli także urzędnicy instytucji podległych Ministerstwu Kultury i Dziedzictwa Narodowego? Jeśli tak, proszę o podanie kwot przyznanych poszczególnym osobom.

6. Jakie działania podejmowane przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego w latach 2015–2017 zasłużyły w ocenie Pana Premiera na przyznanie tak wysokich nagród pieniężnych?

Z poważaniem
Waldemar Sługocki

Odpowiedź

Warszawa, 30 stycznia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone na 59. posiedzeniu Senatu przez senatora Waldemara Sługockiego z dnia 16 kwietnia 2018 roku w sprawie nagród dla kierownictwa i pracowników Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego w latach 2015–2017, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Najważniejsze z ostatnich trzech lat działania podejmowane przez pracowników Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego, zasługujące na szczególną uwagę i uznanie, dostępne są na stronie MKiDN, między innymi pod adresem: <http://www.mkidn.gov.pl/pages/posts/najwazniejsze-dokonania-mkidn-z-ostatnich-dwoch-lat-8067.php?p=135>.

Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego sprawuje – w myśl art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. ustawy o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, z późn. zm.) nadzór nad Naczelnym Dyrektorem Archiwów Państwowych – centralnym organem administracji rządowej. Działające na terenie kraju 33 archiwa państwowe są częścią administracji publicznej funkcjonującą w ramach służby cywilnej. Ww. podmioty prowadzą samodzielną gospodarkę finansową oraz politykę kadrową, dysponując własnym budżetem.

Prawa i obowiązki pracowników Naczelnej Dyrekcji Archiwów Państwowych (dalej: NDAP) i archiwów państwowych regulują przepisy ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2017 poz. 1889 z późn. zm.). Zgodnie z art. 93 ust. 1 ww. ustawy, członkom korpusu służby cywilnej za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej można przyznać nagrodę ze specjalnie utworzonego w tym celu funduszu nagród w służbie cywilnej. Fundusz nagród, w wysokości 3% planowanych wynagrodzeń osobowych pozostaje w dyspozycji dyrektorów generalnych urzędów i może być przez nich podwyższany w ramach posiadanych środków na wynagrodzenia. Nagrody dla szefa państwowej sieci archiwalnej przyznawane są ze środków urzędu go obsługującego, czyli ze środków Naczelnej Dyrekcji Archiwów Państwowych, przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Ministrowi Kultury i Dziedzictwa Narodowego podlegają instytucje kultury, których pracownicy nie są urzędnikami. Ich status oraz zasady wynagradzania regulują art. 31–31d ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz.U. z 2017 r. poz. 862 z późn. zm.). Instytucje kultury prowadzą samodzielną gospodarkę finansową oraz politykę kadrową, dysponując własnym budżetem uwzględniającym dotacje od organizatora (organizatorów). Wobec powyższego nie można w tym wypadku mówić o „premiach dla urzędników finansowanych z budżetu państwa”.

Nagrody dla pracowników Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego przyznawane są na podstawie Zarządzenia nr 13 Dyrektora Generalnego MKiDN z dnia 8 kwietnia 2009 r. *w sprawie warunków przyznawania nagród pracownikom korpusu służby cywilnej, pracownikom niemnożnikowym niebędącymi członkami korpusu służby cywilnej i niebędącymi pracownikami politycznymi, Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej.*

Przyznane nagrody dla pracowników Ministerstwa miały charakter indywidualny i zostały przyznane za wyjątkowe zaangażowanie, przejawianie inicjatywy, ponadstandardowy wysiłek i poświęcenie w wypełnianiu powierzanych zadań.

Z wyrazami szacunku

Piotr Gliński

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra nauki i szkolnictwa wyższego Jarosława Gowina

Szanowny Panie Premierze!

W ostatnim czasie w opinii publicznej bardzo gorącym tematem są nagrody, które zostały przyznane poszczególnym ministrom rządu Prawa i Sprawiedliwości i Zjednoczonej Prawicy w latach 2015–2017. Należy z całą stanowczością podkreślić, że premie są z założenia gratyfikacją za szczególne osiągnięcia, nie zaś za wykonywanie obowiązków nałożonych na poszczególnych ministrów w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej lub innych aktach prawnych, ponieważ te finansowane są ze środków przeznaczonych na pensje.

Szanowny Panie Premierze, przyznawanie najwyższych w historii polskiej demokracji nagród ministrom i członkom rządu Rzeczypospolitej Polskiej, biorąc pod uwagę obecne osiągnięcia, jest sytuacją skrajnie nieodpowiedzialną i nieetyczną. W sytuacji, gdy waloryzacja rent i emerytur wynosi średnio 47 zł miesięcznie, co stanowi 564 zł rocznie, przyznawanie ministrom nagród rządu kilkudziesięciu tysięcy złotych stanowi zadrę w kontekście wiarygodności klasy politycznej oraz podaje w wątpliwość służebną rolę parlamentarzystów, ministrów i członków rządu wobec obywateli Rzeczypospolitej Polskiej.

W związku z powyższym oświadczeniem, a także medialnymi doniesieniami z ostatnich tygodni, zwracam się do Pana Premiera o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Jaka kwota został nagrodzony minister nauki i szkolnictwa wyższego w latach 2015–2017?

2. Ilu sekretarzy stanu i podsekretarzy stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego zostało w latach 2015–2017 nagrodzonych premiami pieniężnymi oraz jakimi kwotami zostali oni obdarowani?

3. Jak wysokie były nagrody dla kadry kierowniczej poszczególnych jednostek organizacyjnych Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego w latach 2015–2017?

4. W jaki sposób i na jaką kwotę nagrodzeni zostali pracujący w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego urzędnicy niższego szczebla w latach 2015–2017?

5. Czy w latach 2015–2017 premiami finansowymi pochodzącymi z budżetu państwa nagradzani byli także urzędnicy instytucji podległych Ministerstwu Nauki i Szkolnictwa Wyższego? Jeśli tak, proszę o podanie kwot przyznanych poszczególnym osobom.

6. Jakie działania podejmowane przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego w latach 2015–2017 zasłużyły w ocenie Pana Premiera na przyznanie tak wysokich nagród pieniężnych?

Z poważaniem
Waldemar Sługocki

Odpowiedź

Warszawa, 6 czerwca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Waldemara Sługockiego na 59. posiedzeniu Senatu w dniu 16 kwietnia 2018 r. wyjaśniam poniżej co następuje.

Ad 1. W okresie od 16 listopada 2015 r. do 31 grudnia 2017 r. Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego otrzymał nagrody w łącznej wysokości 76 500 zł brutto.

Ad 2. We wskazanym powyżej okresie członkowie kierownictwa otrzymali nagrody w następujących wysokościach:

Stanowisko	Łączna wartość nagród brutto
Sekretarz Stanu	65 500 zł
Podsekretarz Stanu	26 600 zł
Podsekretarz Stanu	63 500 zł
Podsekretarz Stanu	5 000 zł
Podsekretarz Stanu	34 000 zł
Podsekretarz Stanu	50 500 zł

Ad 3 i 4.

W Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego pracownicy otrzymywali nagrody w wysokości:

w przypadku stanowisk dyrektorów i zastępców dyrektorów – od 1 000 zł do 10 000 zł brutto, w przypadku pozostałych stanowisk – od 400 zł do 10 500 zł brutto.

Łączna wartość wypłaconych nagród brutto pracownikom MNiSW przedstawia się następująco:

2015 r. (od 16 listopada 2015 r.) – 55 000 zł,

2016 r. – 1 864 130 zł,

2017 r. – 1 778 725 zł.

Ad 5.

Pracownikom instytucji podległych Ministerstwu Nauki i Szkolnictwa Wyższego, o których mowa w art. 2 pkt 1, 2 i 4 ustawy z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (Dz. U. z 2017 r., poz. 1222, późn. zm.), zatrudnionym w jednostkach nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw nauki i ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego były wypłacane nagrody roczne zgodnie z rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 12 marca 2012 r. w sprawie przyznawania nagrody rocznej osobom kierującym niektórymi podmiotami prawnymi (Dz. U. poz. 323).

W latach 2015–2017 nagrody wypłacane były w wysokości od 7 500 zł do 45 000 zł brutto, przy czym nie każda z osób zatrudnionych na ww. stanowiskach je otrzymała.

Nagrody były przyznawane także pozostałym pracownikom wspomnianych powyżej jednostek, a ich łączna roczna wartość wynosiła średnio od ok. 2 700 zł do 13 400 zł brutto.

Ad 6.

Nagrody w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego przyznawane są pracownikom za szczególne zaangażowanie w realizację obowiązków służbowych, w tym m.in. za realizację przez danego pracownika zadań dodatkowych czy inicjowanie nowych rozwiązań lub usprawnień a przede wszystkim za realizację założeń planu działalności Ministra. Najistotniejsze działania podejmowane w latach 2016–2017:

- 1) Reforma nauki i szkolnictwa wyższego – projekt ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (projekt procedowany w Sejmie);
- 2) Organizacja cyklu konferencji programowych oraz Narodowego Kongresu Nauki;
- 3) Sieć Badawcza: Łukasiewicz (projekt ustawy o sieci badawczej procedowany w Sejmie);
- 4) Polonia Restituta;
- 5) Doktoraty wdrożeniowe;
- 6) Uruchomienie systemu Ekonomiczne Losy Absolwentów (ELA);
- 7) Powołanie Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej, uruchomienie pilotażowego programu „Polskie Powroty”;
- 8) Inicjatywy w ramach społecznej odpowiedzialności nauki;
- 9) Nowy algorytm naliczania dotacji dla szkół wyższych;
- 10) Odbiurokratyzowanie uczelni wyższych;
- 11) Pakiet rozwiązań dla uczelni regionalnych;
- 12) Pakiet rozwiązań w zakresie ustawy o innowacyjności;
- 13) Inicjatywa Strategia Doskonałości – Uczelnia Badawcza;
- 14) Regionalna Inicjatywa Doskonałości.

Z wyrazami szacunku

Jarosław Gowin

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej

Szanowna Pani Minister!

W ostatnim czasie w opinii publicznej bardzo gorącym tematem są nagrody, które zostały przyznane poszczególnym ministrom rządu Prawa i Sprawiedliwości i Zjednoczonej Prawicy w latach 2015–2017. Należy z całą stanowczością podkreślić, że premie są z założenia gratyfikacją za szczególne osiągnięcia, nie zaś za wykonywanie obowiązków nałożonych na poszczególnych ministrów w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej lub innych aktach prawnych, ponieważ te finansowane są ze środków przeznaczonych na pensje.

Szanowna Pani Minister, przyznawanie najwyższych w historii polskiej demokracji nagród ministrom i członkom rządu Rzeczypospolitej Polskiej, biorąc pod uwagę obecne osiągnięcia, jest sytuacją skrajnie nieodpowiedzialną i nieetyczną. W sytuacji, gdy waloryzacja rent i emerytur wynosi średnio 47 zł miesięcznie, co stanowi 564 zł rocznie, przyznawanie ministrom nagród rządu kilkudziesięciu tysięcy złotych stanowi zadrę w kontekście wiarygodności klasy politycznej oraz podaje w wątpliwość służebną rolę parlamentarzystów, ministrów i członków rządu wobec obywateli Rzeczypospolitej Polskiej.

W związku z powyższym oświadczeniem, a także medialnymi doniesieniami z ostatnich tygodni, zwracam się do Pani Minister o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Jaka kwota został nagrodzony minister edukacji narodowej w latach 2015–2017?

2. Ilu sekretarzy stanu i podsekretarzy stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej zostało w latach 2015–2017 nagrodzonych premiami pieniężnymi oraz jakimi kwotami zostali oni obdarowani?

3. Jak wysokie były nagrody dla kadry kierowniczej poszczególnych jednostek organizacyjnych Ministerstwa Edukacji Narodowej w latach 2015–2017?

4. W jaki sposób i na jaką kwotę nagrodzeni zostali pracujący w Ministerstwie Edukacji Narodowej urzędnicy niższego szczebla w latach 2015–2017?

5. Czy w latach 2015–2017 premiami finansowymi pochodzącymi z budżetu państwa nagradzani byli także urzędnicy instytucji podległych Ministerstwu Edukacji Narodowej? Jeśli tak, proszę o podanie kwot przyznanych poszczególnym osobom.

6. Jakie działania podejmowane przez Ministerstwo Edukacji Narodowej w latach 2015–2017 zastąpiły w ocenie Pani Minister na przyznanie tak wysokich nagród pieniężnych?

Z poważaniem
Waldemar Sługocki

Odpowiedź

Warszawa, 23 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie Senatora RP Pana Waldemara Sługockiego złożone na 59. posiedzeniu Senatu RP, 16 kwietnia 2018 r. w spra-

wie nagród w Ministerstwie Edukacji Narodowej i jednostkach podległych Ministrowi Edukacji Narodowej.

Szanowny Panie Senatorze,

uprzejmie informuję, że w Ministerstwie Edukacji Narodowej nagrody wypłaca się zgodnie z obowiązującymi przepisami, wyłącznie w ramach środków na wynagrodzenia określonych w ustawie budżetowej na dany rok. Średnia kwota nagrody uznaniowej wypłaconej w 2017 r. wyniosła 3933,25 zł brutto.

Sekretarzom stanu i podsekretarzom stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej w latach 2015–2017 nie zostały przyznane premie pieniężne.

Pragnę poinformować, iż przyznawanie nagród pieniężnych w Ministerstwie Edukacji Narodowej jest powiązane z osiągnięciami pracowników i uzależnione jest m.in. od uzyskanych rezultatów, zaangażowania, przejawiania inicjatywy w pracy, doskonalenia sposobu jej wykonywania oraz stopnia realizacji celów. Nagrody pieniężne zostały przyznane pracownikom ministerstwa za szczególne zaangażowanie w realizację zadań związanych z wdrażaną reformą edukacji, a także m.in. w związku z przygotowawanymi zmianami w zakresie szkolnictwa branżowego i technicznego. W tym czasie na pracownikach MEN, a w sposób szczególny na kierownictwie, spoczywał ciężar wdrożenia zmian w polskim systemie edukacji. Co więcej, praca ta wymagała wielu wyrzeczeń i szczególnych nakładów generując dodatkowe obciążenia.

Nagrody były również przyznane pracownikom MEN zajmującym się obsługą zadań Instytucji Pośredniczącej MEN, związanym z wdrażaniem Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój, które zostały sfinansowane ze środków Programu Operacyjnego Pomoc Techniczna 2014–2020.

Jednocześnie chciałbym poinformować Pana Senatora, w jaki sposób były wynagradzane i premiovane osoby, chociażby zatrudnione w Gabinetach Politycznym MEN za czasów sprawowania rządu przez koalicję PO-PSL.

Otóż, od momentu przejścia kierownictwa w MEN przez minister Annę Zalewską podjęto działania mające na celu znaczne zmniejszenie zatrudnienia, w sposób szczególny widoczne w Gabinetach Politycznym. O ile za czasów rządów PO-PSL zatrudnienie w Gabinetach Politycznym Ministra Edukacji Narodowej wynosiło nawet 8 osób, o tyle po 16 listopada 2015 r. nastąpiło istotne ograniczenie liczby etatów w Gabinetach Politycznym. Co więcej, przez kilka miesięcy w latach 2016 i 2017 w Gabinetach Politycznym nie było zatrudnionej żadnej osoby i była to świadoma decyzja kierownictwa MEN, podyktowana oszczędnościami i troską o optymalne wydatkowanie publicznych pieniędzy. Przełożyło się to również na znaczącą redukcję nagród w Gabinetach Politycznym, np. w 2016 r. wyniosły one jedynie 2 000 zł, podczas gdy w latach 2008–2009 wydatki na nagrody pochłonęły z budżetu państwa kolejno 90 000 zł i 80 000 zł rocznie. Warto zauważyć, że sama Ligia Krajewska, zatrudniona w latach 2008–2011 przez kilka lat w Gabinetach Politycznym Ministra, otrzymała łącznie ponad 100 000 zł nagrody, nie licząc podstawowego wynagrodzenia!

Szanowny Panie Senatorze,

podsumowując, ufam, że przytoczone kwoty pozwolą Panu na dokonanie rzeczowej oceny wydatkowanych kwot, premiovania oraz zatrudnienia w Ministerstwie Edukacji Narodowej za czasów rządów PO-PSL oraz rządu PiS.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ
Maciej Kopeć
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do ministra energii Krzysztofa Tchórzewskiego

Szanowny Panie Ministrze!

W ostatnim czasie w opinii publicznej bardzo gorącym tematem są nagrody, które zostały przyznane poszczególnym ministrom rządu Prawa i Sprawiedliwości i Zjednoczonej Prawicy w latach 2015–2017. Należy z całą stanowczością podkreślić, że premie są z założenia gratyfikacją za szczególne osiągnięcia, nie zaś za wykonywanie obowiązków nałożonych na poszczególnych ministrów w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej lub innych aktach prawnych, ponieważ te finansowane są ze środków przeznaczonych na pensje.

Szanowny Panie Ministrze, przyznawanie najwyższych w historii polskiej demokracji nagród ministrom i członkom rządu Rzeczypospolitej Polskiej, biorąc pod uwagę obecne osiągnięcia, jest sytuacją skrajnie nieodpowiedzialną i nieetyczną. W sytuacji, gdy waloryzacja rent i emerytur wynosi średnio 47 zł miesięcznie, co stanowi 564 zł rocznie, przyznawanie ministrom nagród rządu kilkudziesięciu tysięcy złotych stanowi zadrę w kontekście wiarygodności klasy politycznej oraz podaje w wątpliwość służebną rolę parlamentarzystów, ministrów i członków rządu wobec obywateli Rzeczypospolitej Polskiej.

W związku z powyższym oświadczeniem, a także medialnymi doniesieniami z ostatnich tygodni, zwracam się do Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

- 1. Jaka kwota został nagrodzony minister energii w latach 2015–2017?*
- 2. Ilu sekretarzy stanu i podsekretarzy stanu w Ministerstwie Energii zostało w latach 2015–2017 nagrodzonych premiami pieniężnymi oraz jakimi kwotami zostali oni obdarowani?*
- 3. Jak wysokie były nagrody dla kadry kierowniczej poszczególnych jednostek organizacyjnych Ministerstwa Energii w latach 2015–2017?*
- 4. W jaki sposób i na jaką kwotę nagrodzeni zostali pracujący w Ministerstwie Energii urzędnicy niższego szczebla w latach 2015–2017?*
- 5. Czy w latach 2015–2017 premiami finansowymi pochodzącymi z budżetu państwa nagradzani byli także urzędnicy instytucji podległych Ministerstwu Energii? Jeśli tak, proszę o podanie kwot przyznanych poszczególnym osobom.*
- 6. Jakie działania podejmowane przez Ministerstwo Energii w latach 2015–2017 zasłużyły w ocenie Pana Ministra na przyznanie tak wysokich nagród pieniężnych?*

*Z poważaniem
Waldemar Sługocki*

Odpowiedź

Warszawa, 21 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
poniżej udzielam odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Waldemara Sługockiego złożone na 59. posiedzeniu Senatu w dniu 16 kwietnia 2018 r.

Ministerstwo Energii zostało utworzone z dniem 27 listopada 2015 r. – zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 2015 r. w sprawie utworzenia Ministerstwa Energii (Dz.U. z 2015 r. poz. 2075), natomiast Statut ME został nadany w dniu 23 grudnia 2015 r. na podstawie zarządzenia nr 150 Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 2015 r. w sprawie nadania statutu Ministerstwu Energii (Dz.U. z 2015 r., poz. 1291), tym samym Ministerstwo Energii nie posiada informacji za 2015 r., ponieważ fundusz wynagrodzeń był finansowany z części 20 budżetu państwa, której dysponentem był wówczas Minister Gospodarki, a następnie Minister Rozwoju (rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 2015 r. w sprawie utworzenia Ministerstwa Rozwoju oraz zniesienia Ministerstwa Gospodarki (Dz.U. poz. 2076).

W związku z powyższym dane dotyczące wynagrodzeń obejmować będą okres od dnia 1 stycznia 2016 r.

Pytanie 1: Jaką kwotą został nagrodzony minister energii w latach 2015–2017?

Minister Energii w latach 2016–2017 był nagradzany kilkunastoma nagrodami, największa za sukcesy w negocjacjach z Komisją Europejską, w łącznej kwocie 68 690,92 zł netto.

Pytanie 2: Ilu sekretarzy stanu i podsekretarzy stanu w Ministerstwie Energii zostało w latach 2015–2017 nagrodzonych premiami pieniężnymi oraz jakimi kwotami zostali oni obdarowani?

W latach 2016–2017 sekretarz stanu oraz podsekretarze stanu nie byli nagradzani premiami pieniężnymi.

Pytanie 3: Jak wysokie były nagrody dla kadry kierowniczej poszczególnych jednostek organizacyjnych Ministerstwa Energii w latach 2015–2017?

Kadra kierownicza poszczególnych jednostek organizacyjnych Ministerstwa Energii w latach 2016–2017 otrzymała nagrody w kwocie od 2 160,24 zł netto do 8 139,32 zł netto.

Pytanie 4: W jaki sposób i na jaką kwotę nagrodzeni zostali pracujący w Ministerstwie Energii urzędnicy niższego szczebla w latach 2015–2017?

Urzędnicy niższego szczebla w latach 2016–2017 zostali nagrodzeni w łącznej kwocie 3 656 957,86 zł netto.

Pytanie 5: Czy w latach 2015–2017 premiami finansowymi pochodzącymi z budżetu państwa nagradzani byli także urzędnicy instytucji podległych Ministerstwu Energii? Jeśli tak, proszę o podanie kwot przyznanych poszczególnym osobom.

Minister Energii nie ma podstaw prawnych do nagradzania premiami finansowymi urzędników instytucji podległych Ministerstwu Energii.

Pytanie 6: Jakie działania podejmowane przez Ministerstwo Energii w latach 2015–2017 zasłużyły w ocenie Pana Ministra na przyznanie tak wysokich nagród pieniężnych?

W latach 2016–2017 nagrody zostały przyznane Pracownikom Ministerstwa Energii za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej, za realizowanie zadań wychodzących poza obowiązujący zakres czynności wynikający z opisu stanowiska pracy, zastępowanie długotrwale nieobecnych osób, ponadnormatywne zaangażowanie i wkład w realizację dodatkowych zadań, w szczególności przygotowywanie i uczestniczenie w negocjacjach międzynarodowych, w większości z Komisją Europejską.

Z poważaniem

Krzysztof Tchórzewski
MINISTER

Oświadczenie senatora Waldemara Śługockiego

skierowane do minister finansów Teresy Czerwińskiej

Szanowna Pani Minister!

W ostatnim czasie w opinii publicznej bardzo gorącym tematem są nagrody, które zostały przyznane poszczególnym ministrom rządu Prawa i Sprawiedliwości i Zjednoczonej Prawicy w latach 2015–2017. Należy z całą stanowczością podkreślić, że premie są z założenia gratyfikacją za szczególne osiągnięcia, nie zaś za wykonywanie obowiązków nałożonych na poszczególnych ministrów w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej lub innych aktach prawnych, ponieważ te finansowane są ze środków przeznaczonych na pensje.

Szanowna Pani Minister, przyznawanie najwyższych w historii polskiej demokracji nagród ministrom i członkom rządu Rzeczypospolitej Polskiej, biorąc pod uwagę obecne osiągnięcia, jest sytuacją skrajnie nieodpowiedzialną i nieetyczną. W sytuacji, gdy waloryzacja rent i emerytur wynosi średnio 47 zł miesięcznie, co stanowi 564 zł rocznie, przyznawanie ministrom nagród rządu kilkudziesięciu tysięcy złotych stanowi zadrę w kontekście wiarygodności klasy politycznej oraz podaje w wątpliwość służebną rolę parlamentarzystów, ministrów i członków rządu wobec obywateli Rzeczypospolitej Polskiej.

W związku z powyższym oświadczeniem, a także medialnymi doniesieniami z ostatnich tygodni, zwracam się do Pani Minister o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Jaka kwota został nagrodzony minister finansów w latach 2015–2017?
2. Ilu sekretarzy stanu i podsekretarzy stanu w Ministerstwie Finansów zostało w latach 2015–2017 nagrodzonych premiami pieniężnymi oraz jakimi kwotami zostali oni obdarowani?
3. Jak wysokie były nagrody dla kadry kierowniczej poszczególnych jednostek organizacyjnych Ministerstwa Finansów w latach 2015–2017?
4. W jaki sposób i na jaką kwotę nagrodzeni zostali pracujący w Ministerstwie Finansów urzędnicy niższego szczebla w latach 2015–2017?
5. Czy w latach 2015–2017 premiami finansowymi pochodzącymi z budżetu państwa nagradzani byli także urzędnicy instytucji podległych Ministerstwu Finansów? Jeśli tak, proszę o podanie kwot przyznanych poszczególnym osobom.
6. Jakie działania podejmowane przez Ministerstwo Finansów w latach 2015–2017 zasłużyły w ocenie Pani Minister na przyznanie tak wysokich nagród pieniężnych?

Z poważaniem
Waldemar Śługocki

Odpowiedź

Warszawa, 22 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w związku z oświadczeniem złożonym przez Senatora Rzeczypospolitej Polskiej Pana Waldemara Śługockiego na 59. posiedzeniu Senatu w dniu 16 kwietnia 2018 r., przesłanym na podstawie art. 49 ust. 4 Regulaminu Senatu RP, poniżej przedstawiam stanowisko w sprawie.

Zgodnie z przepisem art. 3b ustawy z dnia 31 lipca 1981 r. o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1998 z późn. zm.) do osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, w zakresie nagród za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej, stosuje się odpowiednio przepis art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2142 z późn. zm.). Zgodnie z powyższym Rada Ministrów może, w drodze rozporządzenia, utworzyć dodatkowy fundusz nagród dla urzędników państwowych, z przeznaczeniem na nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej, w wysokości 3% planowanych wynagrodzeń osobowych pozostających w dyspozycji kierowników urzędów.

Decyzje o przyznaniu nagród osobom zajmującym kierownicze stanowiska państwowe w Ministerstwie Finansów podejmował Prezes Rady Ministrów. W poniższych tabelach przedstawiono łączną wysokość nagród przyznanych decyzjami Prezesa Rady Ministrów osobom zajmującym kierownicze stanowiska państwowe, wypłaconych w Ministerstwie Finansów w latach 2015–2017.

1. W roku 2015 w Ministerstwie Finansów nie wypłacano nagród osobom zajmującym kierownicze stanowiska państwowe.

2. W roku 2016 w Ministerstwie Finansów osobom zajmującym kierownicze stanowiska państwowe wypłacono nagrody w następującej wysokości:

Lp.	Imię i nazwisko	Stanowisko	Łączna kwota nagród wypłaconych ze środków MF	Łączna kwota nagród wypłaconych ze środków KPRM
1	Paweł Szalamacha	minister finansów	0,00 zł	8 000,00 zł
2	Marian Banaś	podsekretarz stanu	0,00 zł	5 000,00 zł
		sekretarz stanu	11 000,00 zł	0,00 zł
3	Wiesław Janczyk	sekretarz stanu	11 000,00 zł	0,00 zł
4	Paweł Gruza	podsekretarz stanu	10 000,00 zł	0,00 zł
5	Wiesław Jasiński	podsekretarz stanu	10 000,00 zł	5 000,00 zł
6	Hanna Majszczyk	podsekretarz stanu	10 000,00 zł	5 000,00 zł
7	Piotr Nowak	podsekretarz stanu	10 000,00 zł	5 000,00 zł
8	Leszek Skiba	podsekretarz stanu	10 000,00 zł	5 000,00 zł

3. W roku 2017 w Ministerstwie Finansów osobom zajmującym kierownicze stanowiska państwowe wypłacono nagrody w następującej wysokości:

Lp.	Imię i nazwisko	Stanowisko	Łączna kwota nagród wypłaconych ze środków MF
1	Marian Banaś	sekretarz stanu	51 400,00 zł
2	Wiesław Janczyk	sekretarz stanu	51 400,00 zł
3	Paweł Cybulski	podsekretarz stanu	42 700,00 zł
4	Teresa Czerwińska	podsekretarz stanu	36 900,00 zł
5	Paweł Gruza	podsekretarz stanu	51 400,00 zł
6	Wiesław Jasiński	podsekretarz stanu	2 900,00 zł
7	Hanna Majszczyk	podsekretarz stanu	14 500,00 zł
8	Piotr Nowak	podsekretarz stanu	51 400,00 zł
9	Leszek Skiba	podsekretarz stanu	51 400,00 zł
10	Piotr Walczak	podsekretarz stanu	42 700,00 zł

Do udzielania informacji o nagrodach przyznanych osobom zajmującym kierownicze stanowiska państwowe oraz uzasadnieniach ich przyznania właściwa jest Kancelaria Prezesa Rady Ministrów.

Zgodnie z przepisem art. 93 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1889 z późn. zm.), członkom korpusu służby cywilnej za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej można przyznać nagrodę ze specjalnie utworzonego

w tym celu funduszu nagród w służbie cywilnej. Fundusz nagród w wysokości 3% planowanych wynagrodzeń osobowych pozostaje w dyspozycji Dyrektora Generalnego Ministerstwa Finansów i może być podwyższany w ramach posiadanych środków na wynagrodzenia.

Stosownie do przepisu §10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lutego 2010 r. *w sprawie zasad wynagradzania pracowników niebędących członkami korpusu służby cywilnej zatrudnionych w urzędach administracji rządowej i pracowników innych jednostek* (Dz. U. Nr 27, poz. 134, z późn. zm.), tworzony jest fundusz nagród, w wysokości 3% planowanych wynagrodzeń osobowych, z przeznaczeniem na nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej dla osób zajmujących stanowiska nieobjęte mnożnikowymi systemami wynagrodzeń. Fundusz nagród, o którym mowa może być podwyższany przez kierowników urzędów i jednostek w ramach posiadanych środków na wynagrodzenia.

Ponadto zgodnie z art. 141 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. *o Służbie Celnej* (Dz. U. z 2016 r. poz. 1799, z późn. zm.), funkcjonariuszom celnym za szczególne osiągnięcia w Służbie Celnej, w szczególności za wzorowe wykonywanie obowiązków, przejawianie inicjatywy, doskonalenie kwalifikacji zawodowych mogą być udzielane wyróżnienia, m.in. w formie nagrody pieniężnej. Nagroda pieniężna, stosownie do art. 142 ww. ustawy, jest przyznawana z funduszu nagród za szczególne osiągnięcia w Służbie Celnej, utworzonego w wysokości 3% planowanych środków na uposażenia zgodnie z przepisem §2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 stycznia 2010 r. *w sprawie funduszu nagród za szczególne osiągnięcia w Służbie Celno-Skarbowej* (Dz. U. Nr 8, poz. 54 z późn. zm.). Ponadto należy zauważyć, że zgodnie z art. 256 pkt 3 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. *Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej* (Dz. U. z 2016 r. poz. 1948 z późn. zm.), przepis wykonawczy wydany na podstawie art. 142 ust. 2 ustawy o Służbie Celnej zachował moc i miał zastosowanie do Funkcjonariuszy Celno-Skarbowych do dnia wejścia w życie nowego przepisu wykonawczego wydanego na podstawie ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej.

W świetle powyższego należy podkreślić, iż istnieje ustawowy obowiązek utworzenia funduszu nagród. Środki na nagrody pochodzą z utworzonego, w ramach środków na wynagrodzenia, funduszu i nie stanowią dodatkowego obciążenia dla budżetu państwa.

Łączna wysokość nagród przyznanych w Ministerstwie Finansów osobom zajmującym stanowiska dyrektora generalnego, dyrektora lub zastępcy dyrektora oraz pozostałym pracownikom i funkcjonariuszom, z wyłączeniem ww. nagród przyznanych osobom zajmującym kierownicze stanowiska państwowe, w latach 2015–2017 kształtowała się następująco:

Rok	Nagrody przyznane osobom zajmującym stanowisko dyrektora generalnego, dyrektora lub zastępcy dyrektora	Nagrody przyznane pozostałym pracownikom i funkcjonariuszom w Ministerstwie Finansów
2015	2 127 034,00 zł	16 579 882,00 zł
2016	2 795 560,00 zł	27 212 110,40 zł
2017	4 301 100,00 zł	36 281 286,00 zł

Nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej dla pracowników Ministerstwa Finansów miały za zadanie docenienie dotychczasowych osiągnięć pracowników, a także miały motywować do jeszcze lepszej pracy.

W poszczególnych jednostkach organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez Ministerstwo Finansów w latach 2015–2017 wypłaty nagród dla kadry kierowniczej przedstawiały się następująco.

- 1) w 2017 r. zostały wypłacone nagrody w łącznej kwocie:
 - Dyrektorom Izby Administracji Skarbowej / Dyrektorom Izby Skarbowych – 556.437,63 zł;
 - Dyrektorowi Krajowej Informacji Skarbowej – 34.750,00 zł;
 - Dyrektorowi Krajowej Szkoły Skarbowości / Dyrektorowi Centrum Edukacji Zawodowej Resortu Finansów 37.371,72 zł;

- Dyrektorom Urzędów Kontroli Skarbowej – 75.700,00 zł;
 - Dyrektorom Izb Celnych – 720,19 zł;
 - Naczelnikom Urzędów Skarbowych – 5.723.718,73 zł;
 - Naczelnikom Urzędów Celno-Skarbowych – 421.606,06 zł;
 - Naczelnikom Urzędów Celnych 3.880,15 zł.
- 2) W 2016 r. zostały wypłacone nagrody w łącznej kwocie:
- Dyrektorom Izb Skarbowych – 413.591,00 zł;
 - Dyrektorom Urzędów Kontroli Skarbowej – 523.554,71 zł;
 - Dyrektorom Izb Celnych – 323.149,43 zł;
 - Naczelnikom Urzędów Skarbowych – 6.186.832,82 zł;
 - Naczelnikom Urzędów Celnych – 580.097,06 zł.
- 3) w 2015 r. zostały wypłacone nagrody w łącznej kwocie:
- Dyrektorom Izb Skarbowych – 423.097,00 zł;
 - Dyrektorowi Centrum Edukacji Zawodowej Resortu Finansów – 30.000,00 zł;
 - Dyrektorom Urzędów Kontroli Skarbowej – 778.588,00 zł;
 - Dyrektorom Izb Celnych – 432.812,36 zł;
 - Naczelnikom Urzędów Skarbowych – 6.506.954,89 zł;
 - Naczelnikom Urzędów Celnych – 429.754,46 zł.

Ponadto uprzejmie informuję, że w Centrum Informatyki Resortu Finansów (CI RF) zgodnie z przepisami art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 3 marca 2000 r. o *wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi* (Dz. U. z 2017 r. poz. 1222 z późn. zm.) osobom kierującym państwowymi jednostkami budżetowymi wypłacane są nagrody roczne.

Wypłatę tych nagród w CI RF w latach 2015–2017 przedstawia poniższa tabela.

Wypłacone nagrody roczne w roku	Liczba nagrodzonych osób	Kwota wypłaconych nagród rocznych	
2015	4	94.000,00	Nagroda za rok 2014
2016	2	49.500,00	Nagroda za rok 2015
2017	1	17.000,00	Nagroda za rok 2016

Odnosząc się do prośby o przekazanie danych za lata 2015–2017 dotyczących kwot premii finansowych przyznanych poszczególnym osobom w instytucjach podległych Ministerstwu Finansów uprzejmie informuję, że pytanie zawarte w tym punkcie oświadczenia dotyczy okresu, w którym następowała transformacja administracji skarbowej i Służby Celnej. W związku z powyższym podkreślić należy, że sprawa dotyczy także pracowników zniesionych: izb skarbowych, izb celnych oraz urzędów kontroli skarbowej, dla których pracodawcami byli odpowiednio dyrektorzy izb skarbowych, dyrektorzy izb celnych oraz dyrektorzy urzędów kontroli skarbowej. Z uwagi na fakt, iż Ministerstwo Finansów nie było pracodawcą ww. pracowników nie dysponuje również danymi na temat kwot przyznanych poszczególnym osobom w tych jednostkach. Z dniem wejścia w życie ww. ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej, tj. z dniem 2 grudnia 2016 r. – pracownicy ww. jednostek stali się pracownikami izb administracji skarbowej.

Należy również zauważyć, iż przedmiotowe pytanie odnosi się do wielu tysięcy pracowników. W celu zobrazowania skali zjawiska poniżej przedstawiam średnie zatrudnienie ww. jednostek w latach 2015–2017.

Pion	Średnie zatrudnienie (w etatach)		
	2015 r.	2016 r.	2017 r.
Izby Celne	14 901,64	14 854,74	0,00
Izby Skarbowe/Izby Administracji Skarbowej	41 524,69	41 874,41	58 759,65
Urzędy Kontroli Skarbowej	5 183,13	5 109,43	0,00
Krajowa Informacja Skarbowa	0,00	0,00	718,65
Centrum Edukacji Zawodowej Resortu Finansów/Krajowa Szkoła Skarbowa	140,00	141,40	145,59
Średnie zatrudnienie RAZEM	61 749,46	61 979,98	59 623,89

Jednocześnie, w kontekście powyższego należy wskazać, że w myśl art. 25 ust. 9 ustawy o służbie cywilnej – zadania przewidziane w ustawie dla dyrektora generalnego urzędu w urzędach, w których nie tworzy się stanowiska dyrektora generalnego urzędu, wykonują kierownicy tych urzędów. W odniesieniu do pracowników izb administracji skarbowej zadania dyrektora generalnego wykonuje dyrektor określonej izby administracji skarbowej.

Ponadto dodać trzeba, że z treści art. 25 ust. 4 pkt 2 cytowanej wyżej ustawy o służbie cywilnej – dyrektor generalny urzędu dokonuje czynności z zakresu prawa pracy wobec osób zatrudnionych w urzędzie oraz realizuje politykę personalną. Dodać również należy, że z przepisu art. 25 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 508), wynika, że do zadań dyrektora izby administracji skarbowej należy realizacja polityki kadrowej i szkoleniowej w izbie administracji skarbowej.

Powyższe regulacje prawne w sposób jednoznaczny wskazują, że całokształt kompetencji w sprawach z zakresu zatrudnienia, w tym w odniesieniu do kwestii przyznawania nagród, należy do właściwości poszczególnych dyrektorów izb administracji skarbowej, którzy w ramach posiadanych środków na wynagrodzenia mogą przyznać nagrody poszczególnym pracownikom.

Z uwagi na fakt, iż Ministerstwo Finansów nie jest pracodawcą osób zatrudnionych w izbach administracji skarbowej, jak również mając na względzie to, iż przepisy prawa nie nakładają na Ministra Finansów oraz Szefa Krajowej Administracji Skarbowej obowiązku gromadzenia danych dotyczących wysokości indywidualnych nagród, jakie zostały przyznane poszczególnym pracownikom – Ministerstwo Finansów nie dysponuje danymi w powyższym zakresie.

W uzupełnieniu powyższego trzeba wskazać, że żądanie informacji dotyczącej wynagrodzenia pracownika należy do kategorii dóbr osobistych, prawnie chronionych przepisami ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. *Kodeks cywilny* (Dz. U. z 2017 r. poz. 459, z późn. zm.). Takie stanowisko jest ugruntowane w orzecznictwie, np. w uchwale składu 7 sędziów z dnia 16 lipca 1993 r. (I PZP 28/93, OSNC 1994/1/2). Sąd Najwyższy orzekł, że ujawnienie przez pracodawcę bez zgody pracownika wysokości jego wynagrodzenia za pracę może naruszać dobra osobiste w rozumieniu przepisów art. 23 i 24 Kodeksu cywilnego.

Ponadto w myśl art. 6 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o *ochronie danych osobowych* (Dz. U. z 2016 r. poz. 922, z późn. zm.) m.in. cechy ekonomiczne (a więc np. wysokość wynagrodzenia) charakteryzujące daną osobę fizyczną, dzięki którym – bezpośrednio lub pośrednio – możliwe jest zidentyfikowanie tej osoby, stanowią w rozumieniu wymienionej ustawy dane osobowe i podlegają ochronie niezależnie od wspomnianej ochrony przewidzianej w Kodeksie cywilnym. Wobec powyższego, dane o wynagrodzeniu pracownika należy zaliczyć do tej grupy informacji, do których dostęp jest możliwy wyłącznie za zgodą osoby, której one dotyczą, lub wówczas, gdy szczególny przepis prawa wprost upoważnia określone podmioty do ich uzyskania.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Sekretarz Stanu
Marian Banaś

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej Marka Gróbarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

W ostatnim czasie w opinii publicznej bardzo gorącym tematem są nagrody, które zostały przyznane poszczególnym ministrom rządu Prawa i Sprawiedliwości i Zjednoczonej Prawicy w latach 2015–2017. Należy z całą stanowczością podkreślić, że premie są z założenia gratyfikacją za szczególne osiągnięcia, nie zaś za wykonywanie obowiązków nałożonych na poszczególnych ministrów w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej lub innych aktach prawnych, ponieważ te finansowane są ze środków przeznaczonych na pensje.

Szanowny Panie Ministrze, przyznawanie najwyższych w historii polskiej demokracji nagród ministrom i członkom rządu Rzeczypospolitej Polskiej, biorąc pod uwagę obecne osiągnięcia, jest sytuacją skrajnie nieodpowiedzialną i nieetyczną. W sytuacji, gdy waloryzacja rent i emerytur wynosi średnio 47 zł miesięcznie, co stanowi 564 zł rocznie, przyznawanie ministrom nagród rządu kilkudziesięciu tysięcy złotych stanowi zadrę w kontekście wiarygodności klasy politycznej oraz podaje w wątpliwość służebną rolę parlamentarzystów, ministrów i członków rządu wobec obywateli Rzeczypospolitej Polskiej.

W związku z powyższym oświadczeniem, a także medialnymi doniesieniami z ostatnich tygodni, zwracam się do Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Jaka kwota został nagrodzony minister gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej w latach 2015–2017?

2. Ilu sekretarzy stanu i podsekretarzy stanu w Ministerstwie Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej zostało w latach 2015–2017 nagrodzonych premiami pieniężnymi oraz jakimi kwotami zostali oni obdarowani?

3. Jak wysokie były nagrody dla kadry kierowniczej poszczególnych jednostek organizacyjnych Ministerstwa Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej w latach 2015–2017?

4. W jaki sposób i na jaką kwotę nagrodzeni zostali pracujący w Ministerstwie Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej urzędnicy niższego szczebla w latach 2015–2017?

5. Czy w latach 2015–2017 premiami finansowymi pochodzącymi z budżetu państwa nagradzani byli także urzędnicy instytucji podległych Ministerstwu Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej? Jeśli tak, proszę o podanie kwot przyznanych poszczególnym osobom.

6. Jakie działania podejmowane przez Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej w latach 2015–2017 zasłużyły w ocenie Pana Ministra na przyznanie tak wysokich nagród pieniężnych?

Z poważaniem
Waldemar Sługocki

Odpowiedź

Warszawa, 23 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Waldemara Sługockiego na 59. posiedzeniu Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 r., poniżej udzielam odpowiedzi na zadane pytania.

Na wstępie pragnę poinformować, że Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej zostało utworzone 8 grudnia 2015 r. (z mocą obowiązującą od dnia 16 listopada 2015 roku) po wydzieleniu z ówczesnego Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju komórek organizacyjnych obsługujących dział gospodarka morską oraz po wydzieleniu z Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi komórek organizacyjnych obsługujących dział rybołówstwo. Zgodnie z przepisami obowiązującymi od 27 listopada 2015 roku do ministerstwa włączono również komórki organizacyjne Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa przeznaczone do obsługi nowego działu żegluga śródlądowa. Wraz z tworzeniem struktur organizacyjnych resort stopniowo uzupełniał swoje zasoby kadrowe o wykwalifikowanych pracowników w celu realizacji powierzonych zadań, w tym zadań związanych z nowo przekazanym działem administracji rządowej „gospodarka wodna”.

Uprzejmie informuję, że nagrody dla Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej zostały przekazane w wyniku decyzji Prezesa Rady Ministrów i zostały przyznane za zaangażowanie i wkład pracy w realizację priorytetowych zadań rządu. Informacje w sprawie uzasadnienia przyznania nagrody zawarte są w odpowiedzi na interpelację nr 19791 z dnia 15 lutego 2018 roku Posłów Mariusza Witczaka, Marcina Kierwińskiego i Jana Grabca, skierowaną do Prezesa Rady Ministrów.

Odpowiadając na drugie i piąte pytanie informuję, że premie wypłacane są pracownikom niebędącym członkami korpusu służby cywilnej i stanowią element obligatoryjny wynagrodzenia miesięcznego, będący kompensatą wynagrodzenia zasadniczego, o którym mowa w §3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lutego 2010 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników niebędących członkami korpusu służby cywilnej zatrudnionych w urzędach administracji rządowej i pracowników innych jednostek (Dz. U. z 2010 r., poz. 134, z późn. zm.). W związku z powyższym w latach 2015–2017 nie zostały wypłacone premie pieniężne sekretarzowi, ani podsekretarzom stanu w MGMiŻŚ.

Odnosząc się do trzeciego pytania informuję, że kadra kierownicza Ministerstwa Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej otrzymała nagrody średnioroczne na osobę w poszczególnych latach:

2015 rok – 1.393,68 zł.

2016 rok – 2.299,63 zł.

2017 rok – 3.537,89 zł.

Odnosząc się do czwartego pytania informuję, że urzędnikom niższego szczebla pracującym w Ministerstwie Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej wypłacono nagrody średnioroczne na osobę w poszczególnych latach:

2015 – 1.205,03 zł.

2016 – 1.371,12 zł.

2017 – 1.522,14 zł.

Odpowiadając na ostatnie pytanie informuję, że nagrody przyznawane są zgodnie z obowiązującym w Ministerstwie Regulaminem nagradzania i motywowania pracowników m.in. za wzorowe wypełnianie swoich obowiązków, przejawianie inicjatywy w pracy i podnoszenie jej wydajności, a także za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej. Wysokość każdej gratyfikacji jest ustalana indywidualnie, na podstawie oceny pracy przez przełożonego w odniesieniu do wyżej wymienionych czynników¹.

Z poważaniem

z upoważnienia

MINISTRA

Grzegorz Witkowski

Podsekretarz Stanu

¹ Wszystkie przedstawione w odpowiedzi wartości, to kwoty netto, nieuwzględniające podatków i innych danin publicznych wynikających z przepisów powszechnie obowiązujących.

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

W ostatnim czasie w opinii publicznej bardzo gorącym tematem są nagrody, które zostały przyznane poszczególnym ministrom rządu Prawa i Sprawiedliwości i Zjednoczonej Prawicy w latach 2015–2017. Należy z całą stanowczością podkreślić, że premie są z założenia gratyfikacją za szczególne osiągnięcia, nie zaś za wykonywanie obowiązków nałożonych na poszczególnych ministrów w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej lub innych aktach prawnych, ponieważ te finansowane są ze środków przeznaczonych na pensje.

Szanowny Panie Ministrze, przyznawanie najwyższych w historii polskiej demokracji nagród ministrom i członkom rządu Rzeczypospolitej Polskiej, biorąc pod uwagę obecne osiągnięcia, jest sytuacją skrajnie nieodpowiedzialną i nieetyczną. W sytuacji, gdy waloryzacja rent i emerytur wynosi średnio 47 zł miesięcznie, co stanowi 564 zł rocznie, przyznawanie ministrom nagród rządu kilkudziesięciu tysięcy złotych stanowi zadrę w kontekście wiarygodności klasy politycznej oraz podaje w wątpliwość służebną rolę parlamentarzystów, ministrów i członków rządu wobec obywateli Rzeczypospolitej Polskiej.

W związku z powyższym oświadczeniem, a także medialnymi doniesieniami z ostatnich tygodni, zwracam się do Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Jaką kwotą został nagrodzony minister infrastruktury w latach 2015–2017?

2. Ilu sekretarzy stanu i podsekretarzy stanu w Ministerstwie Infrastruktury zostało w latach 2015–2017 nagrodzonych premiami pieniężnymi oraz jakimi kwotami zostali oni obdarowani?

3. Jak wysokie były nagrody dla kadry kierowniczej poszczególnych jednostek organizacyjnych Ministerstwa Infrastruktury w latach 2015–2017?

4. W jaki sposób i na jaką kwotę nagrodzeni zostali pracujący w Ministerstwie Infrastruktury urzędnicy niższego szczebla w latach 2015–2017?

5. Czy w latach 2015–2017 premiami finansowymi pochodzącymi z budżetu państwa nagradzani byli także urzędnicy instytucji podległych Ministerstwu Infrastruktury? Jeśli tak, proszę o podanie kwot przyznanych poszczególnym osobom.

6. Jakie działania podejmowane przez Ministerstwo Infrastruktury w latach 2015–2017 zasłużyły w ocenie Pana Ministra na przyznanie tak wysokich nagród pieniężnych?

*Z poważaniem
Waldemar Sługocki*

Stanowisko

Warszawa, 16 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w nawiązaniu do oświadczenia złożonego przez senatora Waldemara Sługockiego na 59. posiedzeniu Senatu w dniu 16 kwietnia 2018 r., zwracam się z prośbą o przedłużenie terminu udzielenia odpowiedzi na ww. oświadczenie.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

Odpowiedź

Warszawa, 29 czerwca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Waldemara Sługockiego na 59. posiedzeniu Senatu w dniu 16 kwietnia 2018 r. wyjaśniam, że Ministerstwo Infrastruktury zostało utworzone 22 stycznia 2018 r. na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 2018 r. *w sprawie utworzenia Ministerstwa Infrastruktury* (Dz. U. poz. 192) w drodze przekształcenia dotychczasowego Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa, które powstało 16 listopada 2015 r. na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 2015 r. *w sprawie utworzenia Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa* (Dz. U. poz. 2080).

Wobec powyższego, poniżej przedstawiam dane od dnia 16.11.2015 r.

Ad 1 i 2.

Łączna kwota nagród wypłacona w 2016 r.

Imię i nazwisko	Stanowisko	Kwota brutto
Andrzej Adamczyk	minister	23 000,00 zł
Kazimierz Smoliński	sekretarz stanu	17 000,00 zł
Tomasz Żuchowski	sekretarz stanu	15 000,00 zł
Andrzej Bittel	podsekretarz stanu	10 000,00 zł
Piotr Stomma	podsekretarz stanu	5 000,00 zł
Jerzy Szmit	podsekretarz stanu	15 000,00 zł
Justyna Skrzydło	podsekretarz stanu	10 000,00 zł

Łączna kwota nagród wypłacona w 2017 r.

Imię i nazwisko	Stanowisko	Kwota brutto
Andrzej Adamczyk	minister	70 100,00 zł
Kazimierz Smoliński	sekretarz stanu	51 400,00 zł
Tomasz Żuchowski	sekretarz stanu	61 400,00 zł
Andrzej Bittel	podsekretarz stanu	51 400,00 zł
Marek Chodkiewicz	podsekretarz stanu	23 500,00 zł
Jerzy Szmit	podsekretarz stanu	24 400,00 zł
Justyna Skrzydło	podsekretarz stanu	51 400,00 zł

Ad 3–4.

Rok	Nagrody przyznane osobom zajmującym stanowiska kierownicze	Nagrody przyznane pozostałym pracownikom niższego szczebla
	kwota brutto	kwota brutto
2015*	7 600,00 zł	22 300,00 zł
2016	278 400,00 zł	1 620 385,00 zł
2017	502 100,00 zł	2 165 244,50 zł

* dane od 16.11.2015–31.12.2015

Ad 5.

Odnosząc się do informacji o kwotach przyznanych nagród poszczególnym osobom (urzędnikom) zatrudnionym w jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Infrastruktury to wskazać należy, że informacja dotycząca wynagrodzenia pracownika, w tym nagród, należy do kategorii dóbr osobistych, prawnie chronionych przepisami ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. *Kodeks cywilny* (Dz. U. z 2017 r. poz. 459, z późn. zm.). Takie stanowisko jest ugruntowane w orzecznictwie, np. w uchwale składu 7 sędziów z dnia 16 lipca 1993 r. (I PZP 28/93, OSNC 1994/1/2). Sąd Najwyższy orzekł, że ujawnianie przez pracodawcę bez zgody pracownika wysokości jego wynagrodzenia za pracę może naruszać dobra osobiste w rozumieniu przepisów art. 23 i 24 Kodeksu cywilnego.

Ponadto w myśl art. 4 pkt 1) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. *w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych)* (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1), m.in. cechy ekonomiczne (a więc wysokość wynagrodzenia) charakteryzujące daną osobę fizyczną, dzięki którym – bezpośrednio lub pośrednio – możliwe jest zidentyfikowanie tej osoby, stanowią w rozumieniu wymienionego rozporządzenia dane osobowe i podlegają ochronie niezależnie od wspomnianej ochrony przewidzianej w kodeksie cywilnym. Wobec powyższego, dane o wynagrodzeniu pracownika, w tym o przyznanych nagrodach, należy zaliczyć do tej grupy informacji, do których dostęp jest możliwy wyłącznie za zgodą osoby, której one dotyczą, lub wówczas, gdy przepis prawa wprost upoważnia określone podmioty do ich uzyskania.

Jednocześnie informuję, iż informacja o przyznanych/wypłaconych premiach/nagrodach pieniężnych osobom zarządzającym jednostkami organizacyjnymi była przedmiotem m.in. interpelacji nr 20820 Poseł Pauliny Hennig-Kloski, Posła Krzysztofa Truskolaskiego (nr 21927, 21931, 21932, 21933, 21934, 21938, 21935, 21936), czy Posła Stanisława Żmijana (nr 21367, 21366), na które zostały już udzielone odpowiedzi.

Ad 6.

Uzasadnieniem przyznania nagród w Ministerstwie Infrastruktury była bieżąca ocena pracy, uwzględniająca w szczególności rzetelne i terminowe wykonywanie obowiązków, przejawianie inicjatywy w pracy, podnoszenie jej jakości i wydajności, samodzielność, zaangażowanie i wyróżniające wyniki w pracy.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Marek Chodkiewicz
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do ministra obrony narodowej Mariusza Błaszczaka

Szanowny Panie Ministrze!

W ostatnim czasie w opinii publicznej bardzo gorącym tematem są nagrody, które zostały przyznane poszczególnym ministrom rządu Prawa i Sprawiedliwości i Zjednoczonej Prawicy w latach 2015–2017. Należy z całą stanowczością podkreślić, że premie są z założenia gratyfikacją za szczególne osiągnięcia, nie zaś za wykonywanie obowiązków nałożonych na poszczególnych ministrów w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej lub innych aktach prawnych, ponieważ te finansowane są ze środków przeznaczonych na pensje.

Szanowny Panie Ministrze, przyznawanie najwyższych w historii polskiej demokracji nagród ministrom i członkom rządu Rzeczypospolitej Polskiej, biorąc pod uwagę obecne osiągnięcia, jest sytuacją skrajnie nieodpowiedzialną i nieetyczną. W sytuacji, gdy waloryzacja rent i emerytur wynosi średnio 47 zł miesięcznie, co stanowi 564 zł rocznie, przyznawanie ministrom nagród rządu kilkudziesięciu tysięcy złotych stanowi zadrę w kontekście wiarygodności klasy politycznej oraz podaje w wątpliwość służebną rolę parlamentarzystów, ministrów i członków rządu wobec obywateli Rzeczypospolitej Polskiej.

W związku z powyższym oświadczeniem, a także medialnymi doniesieniami z ostatnich tygodni, zwracam się do Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Jaka kwota został nagrodzony minister obrony narodowej w latach 2015–2017?

2. Ilu sekretarzy stanu i podsekretarzy stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej zostało w latach 2015–2017 nagrodzonych premiami pieniężnymi oraz jakimi kwotami zostali oni obdarowani?

3. Jak wysokie były nagrody dla kadry kierowniczej poszczególnych jednostek organizacyjnych Ministerstwa Obrony Narodowej w latach 2015–2017?

4. W jaki sposób i na jaką kwotę nagrodzeni zostali pracujący w Ministerstwie Obrony Narodowej urzędnicy niższego szczebla w latach 2015–2017?

5. Czy w latach 2015–2017 premiami finansowymi pochodzącymi z budżetu państwa nagradzani byli także urzędnicy instytucji podległych Ministerstwu Obrony Narodowej? Jeśli tak, proszę o podanie kwot przyznanych poszczególnym osobom.

6. Jakie działania podejmowane przez Ministerstwo Obrony Narodowej w latach 2015–2017 zasłużyły w ocenie Pana Ministra na przyznanie tak wysokich nagród pieniężnych?

*Z poważaniem
Waldemar Sługocki*

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE
OBRONY NARODOWEJ**

Warszawa, 2018.05.28

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając, z upoważnienia Ministra Obrony Narodowej, na oświadczenie Pana Senatora Waldemara Sługockiego złożone podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 r., dotyczące *nagród w Ministerstwie Obrony Narodowej w latach 2015–2017* (nr BPS/043-59-1670/18), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Wynagrodzenia oraz inne należności Sekretarzy oraz Podsekretarzy Stanu w MON są na poziomie analogicznym do wynagrodzeń osób zajmujących równorzędne stanowiska w innych ministerstwach i wynikają z obowiązującego prawa – przede wszystkim z *ustawy z dnia 31 lipca 1981 o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe* (Dz. U. z 2017 r., poz. 1998 ze zm.).

Przyznawanie nagród w Ministerstwie Obrony Narodowej zostało uregulowane w *zarządzeniu Nr 2 Dyrektora Generalnego Ministerstwa Obrony Narodowej z dnia 28 lutego 2014 r. w sprawie określenia zasad przyznawania nagród uznaniowych pracownikom zatrudnionym w Ministerstwie Obrony Narodowej*.

Z poważaniem

Wojciech Skurkiewicz

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Szanowna Pani Minister!

W ostatnim czasie w opinii publicznej bardzo gorącym tematem są nagrody, które zostały przyznane poszczególnym ministrom rządu Prawa i Sprawiedliwości i Zjednoczonej Prawicy w latach 2015–2017. Należy z całą stanowczością podkreślić, że premie są z założenia gratyfikacją za szczególne osiągnięcia, nie zaś za wykonywanie obowiązków nałożonych na poszczególnych ministrów w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej lub innych aktach prawnych, ponieważ te finansowane są ze środków przeznaczonych na pensje.

Szanowna Pani Minister, przyznawanie najwyższych w historii polskiej demokracji nagród ministrom i członkom rządu Rzeczypospolitej Polskiej, biorąc pod uwagę obecne osiągnięcia, jest sytuacją skrajnie nieodpowiedzialną i nieetyczną. W sytuacji, gdy waloryzacja rent i emerytur wynosi średnio 47 zł miesięcznie, co stanowi 564 zł rocznie, przyznawanie ministrom nagród rzędu kilkudziesięciu tysięcy zł stanowi zadrę w kontekście wiarygodności klasy politycznej oraz podaje w wątpliwość służebną rolę parlamentarzystów, ministrów i członków rządu wobec obywateli Rzeczypospolitej Polskiej.

W związku z powyższym oświadczeniem, a także medialnymi doniesieniami z ostatnich tygodni, zwracam się do Pani Minister o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Jaka kwota został nagrodzony minister rodziny, pracy i polityki społecznej w latach 2015–2017?

2. Ilu sekretarzy stanu i podsekretarzy stanu w Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej zostało w latach 2015–2017 nagrodzonych premiami pieniężnymi oraz jakimi kwotami zostali oni obdarowani?

3. Jak wysokie były nagrody dla kadry kierowniczej poszczególnych jednostek organizacyjnych Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej w latach 2015–2017?

4. W jaki sposób i na jaką kwotę nagrodzeni zostali pracujący w Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej urzędnicy niższego szczebla w latach 2015–2017?

5. Czy w latach 2015–2017 premiami finansowymi pochodzącymi z budżetu państwa nagradzani byli także urzędnicy instytucji podległych Ministerstwu Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej? Jeśli tak, proszę o podanie kwot przyznanych poszczególnym osobom.

6. Jakie działania podejmowane przez Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej w latach 2015–2017 zasłużyły w ocenie Pani Minister na przyznanie tak wysokich nagród pieniężnych?

Z poważaniem
Waldemar Sługocki

Odpowiedź

Warszawa, 25 maja 2018 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W związku z pismem z dnia 18 kwietnia br. (znak: BPS/043-59-1671/18), przy którym przekazano oświadczenie złożone przez senatora Waldemara Sługockiego na 59. posiedzeniu Senatu RP w dniu 16 kwietnia br. w sprawie nagród przyznawanych w latach 2015–2017 w Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Ad 1 i 2.

W związku z podjętymi decyzjami o zwrocie otrzymanych nagród przez osoby zajmujące kierownicze stanowiska państwowe pytanie w przedmiotowym zakresie uznaje się za bezprzedmiotowe.

Ad 3 i 4.

Przepisy prawa przewidują obligatoryjne utworzenie dla członków korpusu służby cywilnej funduszu nagród w wysokości 3% planowanych wynagrodzeń osobowych z przeznaczeniem na nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej. Stanowi o tym, w stosunku do członków korpusu służby cywilnej art. 93 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1889 z późn. zm.). Fundusz ten może być podwyższany w ramach posiadanych środków na wynagrodzenia.

Kadrze kierowniczej komórek organizacyjnych Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej (po uwzględnieniu obowiązujących potrąceń) wypłacono odpowiednio w latach 2015–2017 nagrody w kwocie: 467 tys. zł, 658 tys. zł, 703 tys. zł. Natomiast pozostałym urzędnikom Ministerstwa (po uwzględnieniu obowiązujących potrąceń) wypłacono odpowiednio w latach 2015–2017 nagrody w kwocie: 3.411 tys. zł, 5.237 tys. zł, 6.229 tys. zł.

Nagrody były przyznawane zgodnie z obowiązującym w Ministerstwie regulaminem przyznawania nagród pieniężnych. Nagrody miały charakter uznaniowy i przyznawane były za szczególne osiągnięcia i wyniki w pracy zawodowej, uwzględniające złożoność i terminowość wykonywanych zadań oraz zaangażowanie w nowe zadania.

Ad 5.

Pracownikom zatrudnionym w – podległym Ministrowi – Urzędzie do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych na stanowiskach urzędniczych w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o służbie cywilnej wypłacono odpowiednio w latach 2015–2017 nagrody (po uwzględnieniu obowiązujących potrąceń) w kwocie: 736 tys. zł, 1.115 tys. zł, 1.160 tys. zł.

Odnosnie do informacji o kwotach przyznanych nagród poszczególnym osobom w tym Urzędzie uprzejmie informuję, iż ujawnienie wynagrodzenia, w tym nagród, konkretnej, zidentyfikowanej osoby fizycznej nie jest możliwe z uwagi na obowiązujące w tym zakresie przepisy prawa. Co do zasady informacje o wynagrodzeniu pracownika nie podlegają udostępnieniu i jako należące do kategorii dóbr osobistych, są chronione przepisami ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2017 r. poz. 459, z późn. zm.).

Takie stanowisko jest ugruntowane w orzecznictwie, np. w uchwale składu 7 sędziów z dnia 16 lipca 1993 r. (I PZP 28/93, OSNC 1994/1/2). Sąd Najwyższy orzekł, że ujawnienie przez pracodawcę bez zgody pracownika wysokości jego wynagrodzenia za pracę może naruszać dobra osobiste w rozumieniu art. 23 i 24 Kodeksu cywilnego.

Ponadto w myśl art. 6 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922, z późn. zm.) m.in. cechy ekonomiczne (a więc np. wysokość przyznanych nagród) charakteryzujące daną osobę fizyczną, dzięki którym – bezpośrednio lub pośrednio – możliwe jest zidentyfikowanie tej osoby,

stanowią w rozumieniu wymienionej ustawy dane osobowe i podlegają ochronie niezależnie od wspomnianej ochrony przewidzianej w Kodeksie cywilnym.

Wobec powyższego, dane o wynagrodzeniu pracownika, w tym o przyznanych nagrodach, należy zaliczyć do tej grupy informacji, do których dostęp jest możliwy wyłącznie za zgodą osoby, której one dotyczą, lub wówczas, gdy szczególny przepis prawa wprost upoważnia określone podmioty do ich uzyskania.

Ad 6.

Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej w ciągu dwóch ostatnich lat było zaangażowane w szereg inicjatyw i działań m.in. we wdrożenie, realizację oraz monitorowanie: programu „Rodzina 500 plus”, programu „Za życiem” (wspierającego rodziny wychowujące niepełnosprawne dzieci) oraz wykonanie zmian w Karcie Dużej Rodziny wspierającej rodziny wielodzietne. Dodatkowo trzykrotnie zwiększono pulę środków na rozwój opieki nad dziećmi w wieku do lat 3 (Program „Maluch+”). Od 1 października 2017 r. został przywrócony wiek emerytalny 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn, podniesiono płacę minimalną w 2017 r. z 1.850 zł do 2.000 zł, tj. o 8,1% (2015 r. – z 1.680 zł do 1.750 zł, tj. o 4,2%, 2016 r. – z 1.750 zł do 1.850 zł, tj. o 5,7%) oraz wprowadzono minimalną stawkę godzinową (13 zł). Ponadto z myślą o poprawie warunków życia osób pobierających świadczenia od 1 marca 2017 r. wzrosła minimalna emerytura, renta z tytułu całkowitej niezdolności do pracy oraz renta rodzinna z 882,56 zł do 1.000 zł, tj. o 13,3% (2015 r. – z 844,45 zł do 880,45 zł, tj. o 4,3%, 2016 r. – z 880,45 zł do 882,56 zł, tj. o 0,2%).

Realizowane programy i zmiany legislacyjne wymagały szczególnej dyspozycji i zaangażowania pracowników oraz zintensyfikowania pracy i zwiększenia nakładów w celu dotrzymania przyjętych terminów. Należy zauważyć, iż podejmowane przez Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej działania są pozytywnie odbierane przez społeczeństwo.

MINISTER
Elżbieta Rafalska

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Krzysztofa Jurgieła

Szanowny Panie Ministrze!

W ostatnim czasie w opinii publicznej bardzo gorącym tematem są nagrody, które zostały przyznane poszczególnym ministrom rządu Prawa i Sprawiedliwości i Zjednoczonej Prawicy w latach 2015–2017. Należy z całą stanowczością podkreślić, że premie są z założenia gratyfikacją za szczególne osiągnięcia, nie zaś za wykonywanie obowiązków nałożonych na poszczególnych ministrów w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej lub innych aktach prawnych, ponieważ te finansowane są ze środków przeznaczonych na pensje.

Szanowny Panie Ministrze, przyznawanie najwyższych w historii polskiej demokracji nagród ministrom i członkom rządu Rzeczypospolitej Polskiej, biorąc pod uwagę obecne osiągnięcia, jest sytuacją skrajnie nieodpowiedzialną i nieetyczną. W sytuacji, gdy waloryzacja rent i emerytur wynosi średnio 47 zł miesięcznie, co stanowi 564 zł rocznie, przyznawanie ministrom nagród rządu kilkudziesięciu tysięcy złotych stanowi zadrę w kontekście wiarygodności klasy politycznej oraz podaje w wątpliwość służebną rolę parlamentarzystów, ministrów i członków rządu wobec obywateli Rzeczypospolitej Polskiej.

W związku z powyższym oświadczeniem, a także medialnymi doniesieniami z ostatnich tygodni, zwracam się do Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Jaka kwota został nagrodzony minister rolnictwa i rozwoju wsi w latach 2015–2017?

2. Ilu sekretarzy stanu i podsekretarzy stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi zostało w latach 2015–2017 nagrodzonych premiami pieniężnymi oraz jakimi kwotami zostali oni obdarowani?

3. Jak wysokie były nagrody dla kadry kierowniczej poszczególnych jednostek organizacyjnych Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi w latach 2015–2017?

4. W jaki sposób i na jaką kwotę nagrodzeni zostali pracujący w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi urzędnicy niższego szczebla w latach 2015–2017?

5. Czy w latach 2015–2017 premiami finansowymi pochodzącymi z budżetu państwa nagradzani byli także urzędnicy instytucji podległych Ministerstwu Rolnictwa i Rozwoju Wsi? Jeśli tak, proszę o podanie kwot przyznanych poszczególnym osobom.

6. Jakie działania podejmowane przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi w latach 2015–2017 zasłużyły w ocenie Pana Ministra na przyznanie tak wysokich nagród pieniężnych?

*Z poważaniem
Waldemar Sługocki*

Odpowiedź

Warszawa, 21 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W związku z oświadczeniem złożonym przez Senatora Pana Waldemara Sługockiego podczas 59. posiedzenia Senatu w dniu 16 kwietnia 2018 r., przekazany przy piśmie Pani Marii Koc, Wicemarszałka Senatu z dnia 18 kwietnia 2018 r., znak: BPS/043-59-1672/18, uprzejmie informuję Pana Marszałka, że oświadczenie Pana Senatora nie kieruje wniosków i uwag do członka Rady Ministrów, lecz w istocie zawiera szereg szczegółowych pytań dotyczących nagród i premii. Wobec powyższego pozwolę sobie wyrazić wątpliwość, czy tryb oświadczenia przewidziany w art. 49 Regulaminu Senatu jest właściwy dla treści, którą to oświadczenie zawiera.

Krzysztof Jurgiel

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do ministra sportu i turystyki Witolda Bańki

Szanowny Panie Ministrze!

W ostatnim czasie w opinii publicznej bardzo gorącym tematem są nagrody, które zostały przyznane poszczególnym ministrom rządu Prawa i Sprawiedliwości i Zjednoczonej Prawicy w latach 2015–2017. Należy z całą stanowczością podkreślić, że premie są z założenia gratyfikacją za szczególne osiągnięcia, nie zaś za wykonywanie obowiązków nałożonych na poszczególnych ministrów w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej lub innych aktach prawnych, ponieważ te finansowane są ze środków przeznaczonych na pensje.

Szanowny Panie Ministrze, przyznawanie najwyższych w historii polskiej demokracji nagród ministrom i członkom rządu Rzeczypospolitej Polskiej, biorąc pod uwagę obecne osiągnięcia, jest sytuacją skrajnie nieodpowiedzialną i nieetyczną. W sytuacji, gdy waloryzacja rent i emerytur wynosi średnio 47 zł miesięcznie, co stanowi 564 zł rocznie, przyznawanie ministrom nagród rzędu kilkudziesięciu tysięcy złotych stanowi zadrę w kontekście wiarygodności klasy politycznej oraz podaje w wątpliwość służebną rolę parlamentarzystów, ministrów i członków rządu wobec obywateli Rzeczypospolitej Polskiej.

W związku z powyższym oświadczeniem, a także medialnymi doniesieniami z ostatnich tygodni, zwracam się do Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Jaką kwotą został nagrodzony minister sportu i turystyki w latach 2015–2017?

2. Ilu sekretarzy stanu i podsekretarzy stanu w Ministerstwie Sportu i Turystyki zostało w latach 2015–2017 nagrodzonych premiami pieniężnymi oraz jakimi kwotami zostali oni obdarowani?

3. Jak wysokie były nagrody dla kadry kierowniczej poszczególnych jednostek organizacyjnych Ministerstwa Sportu i Turystyki w latach 2015–2017?

4. W jaki sposób i na jaką kwotę nagrodzeni zostali pracujący w Ministerstwie Sportu i Turystyki urzędnicy niższego szczebla w latach 2015–2017?

5. Czy w latach 2015–2017 premiami finansowymi pochodzącymi z budżetu państwa nagradzani byli także urzędnicy instytucji podległych Ministerstwu Sportu i Turystyki? Jeśli tak, proszę o podanie kwot przyznanych poszczególnym osobom.

6. Jakie działania podejmowane przez Ministerstwo Sportu i Turystyki w latach 2015–2017 zasłużyły w ocenie Pana Ministra na przyznanie tak wysokich nagród pieniężnych?

*Z poważaniem
Waldemar Sługocki*

Odpowiedź

Warszawa, 24 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z 18 kwietnia 2018 r. przekazujące oświadczenie złożone przez senatora Waldemara Sługockiego podczas 59. posiedzenia Senatu RP, uprzejmie informuję.

W strukturze organizacyjnej Ministerstwa Sportu i Turystyki (dalej: MSiT) występuje stanowisko ministra, sekretarza stanu i podsekretarza stanu. Liczbę osób pełniących funkcje na ww. stanowiskach w MSiT oraz kwoty przyznanych nagród w latach 2015–2017 przedstawia poniższa tabela.

Lp.	Stanowisko	Liczba osób pełniących funkcje na stanowisku w latach 2015–2017	Kwota nagród przyznanych w latach 2015–2017 (netto w zł)
1	Minister Sportu i Turystyki	3	62 374,00
2	Sekretarz Stanu	2	45 347,00
3	Podsekretarz Stanu	8	76 280,00

Pracownicy MSiT, w tym „kadra kierownicza” i „urzędnicy niższego szczebla”, w latach 2015–2017 otrzymywali nagrody z utworzonego zgodnie z obowiązującymi przepisami 3% funduszu nagród dla pracowników.

Zgodnie z zasadami wykorzystania ww. funduszu, nagrody mają charakter uznaniowy, a przy ich przyznawaniu brane są pod uwagę kwestie dotyczące m.in. złożoności realizowanych zadań, wykazywana inicjatywa, samodzielność i zaangażowanie w wykonywaną pracę oraz wykonywanie dodatkowych zadań wykraczających poza zakres czynności pracownika. Nagroda może zostać przyznana za inicjowanie i wdrażanie nowych rozwiązań i usprawnień, umiejętność radzenia sobie w sytuacjach kryzysowych oraz za jakość, wydajność, terminowość i efektywność świadczonej pracy.

Powyższy 3% fundusz nagród w MSiT w latach 2015–2017 wynosił:

Lp.	Rok	Kwota 3% funduszu nagród w MSiT
1	2015	480 900,00
2	2016	549 200,00
3	2017	564 500,00

Z poważaniem

Witold Bańka

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji Joachima Brudzińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

W ostatnim czasie w opinii publicznej bardzo gorącym tematem są nagrody, które zostały przyznane poszczególnym ministrom rządu Prawa i Sprawiedliwości i Zjednoczonej Prawicy w latach 2015–2017. Należy z całą stanowczością podkreślić, że premie są z założenia gratyfikacją za szczególne osiągnięcia, nie zaś za wykonywanie obowiązków nałożonych na poszczególnych ministrów w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej lub innych aktach prawnych, ponieważ te finansowane są ze środków przeznaczonych na pensje.

Szanowny Panie Ministrze, przyznawanie najwyższych w historii polskiej demokracji nagród ministrom i członkom rządu Rzeczypospolitej Polskiej, biorąc pod uwagę obecne osiągnięcia, jest sytuacją skrajnie nieodpowiedzialną i nieetyczną. W sytuacji, gdy waloryzacja rent i emerytur wynosi średnio 47 zł miesięcznie, co stanowi 564 zł rocznie, przyznawanie ministrom nagród rzędu kilkudziesięciu tysięcy złotych stanowi zadrę w kontekście wiarygodności klasy politycznej oraz podaje w wątpliwość służebną rolę parlamentarzystów, ministrów i członków rządu wobec obywateli Rzeczypospolitej Polskiej.

W związku z powyższym oświadczeniem, a także medialnymi doniesieniami z ostatnich tygodni, zwracam się do Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Jaka kwota został nagrodzony minister spraw wewnętrznych i administracji w latach 2015–2017?

2. Ilu sekretarzy stanu i podsekretarzy stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji zostało w latach 2015–2017 nagrodzonych premiami pieniężnymi oraz jakimi kwotami zostali oni obdarowani?

3. Jak wysokie były nagrody dla kadry kierowniczej poszczególnych jednostek organizacyjnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w latach 2015–2017?

4. W jaki sposób i na jaką kwotę nagrodzeni zostali pracujący w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji urzędnicy niższego szczebla w latach 2015–2017?

5. Czy w latach 2015–2017 premiami finansowymi pochodzącymi z budżetu państwa nagradzani byli także urzędnicy instytucji podległych Ministerstwu Spraw Wewnętrznych i Administracji? Jeśli tak, proszę o podanie kwot przyznanych poszczególnym osobom.

6. Jakie działania podejmowane przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji w latach 2015–2017 zasłużyły w ocenie Pana Ministra na przyznanie tak wysokich nagród pieniężnych?

*Z poważaniem
Waldemar Sługocki*

Odpowiedź

Warszawa, 28 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 18 kwietnia 2018 roku (sygn. BPS/043-59-1674/18), dotyczące oświadczenia Senatora RP Pana Waldemara Sługockiego złożonego podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 roku w sprawie *nagród*, uprzejmie wskazuję, co następuje.

W kwestii nagród przyznanych ministrom konstytucyjnym informuję, że sprawa ta została omówiona w dniu 12 kwietnia 2018 roku podczas 15 punktu porządku dziennego 61. posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej: Informacja bieżąca.

Średnia nagroda przyznana *urzędnikom niższego szczebla* Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji (MSWiA), tj. osobom zatrudnionym na stanowiskach wspomagających w służbie cywilnej wymienionych w załączniku numer 1 do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 2016 r. *w sprawie określenia stanowisk urzędniczych, wymaganych kwalifikacji zawodowych, stopni służbowych urzędników służby cywilnej, mnożników do ustalania wynagrodzenia oraz szczegółowych zasad ustalania i wypłacania innych świadczeń przysługujących członkom korpusu służby cywilnej* (Dz.U. z 2018 r. poz. 807) wyniosła w okresie od dnia 16 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2017 roku 1,9 tys. zł brutto.

Średnia wysokość nagród przyznanych za lata 2015–2017 osobom zarządzającym organami podległymi lub nadzorowanymi przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji¹ wyniosła 19 tys. zł brutto.

Spośród jednostek podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Administracji² Główny Inspektor Sanitarny MSWiA oraz Dyrektor Narodowego Instytutu Samorządu Terytorialnego nie otrzymali we wskazanym okresie nagród. W przypadku kierownictwa Zarządu Zasobów Mieszkaniowych MSWiA może być przyznana nagroda roczna [zgodnie z zasadami określonymi w art. 10 ustawy z dnia 3 marca 2000 r. *o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi* (Dz.U. z 2017 r. poz. 1222, z późn. zm.) oraz w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 lipca 2012 r. *w sprawie szczegółowych zasad i trybu przyznawania nagrody rocznej osobom kierującym niektórymi podmiotami prawnymi oraz wzoru wniosku o przyznanie nagrody rocznej* (Dz.U. poz. 842, z późn. zm.)], stanowiąca formę tzw. „trzynastki”. Powyższa nagroda nie może przekroczyć trzykrotności przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w roku poprzedzającym przyznanie nagrody. Kierownictwu Zarządu Zasobów Mieszkaniowych MSWiA (tj. Dyrektorowi i Głównemu Księgowemu) w 2016 i 2017 roku wypłacono nagrodę roczną odpowiednio za 2015 i 2016 rok.

Przechodząc do jednostek nadzorowanych przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji³ należy wskazać, że ze względu na fakt, iż:

¹ Wskazanymi organami są: Komendant Główny Policji, Komendant Główny Straży Granicznej, Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej będący jednocześnie Szefem Obrony Cywilnej Kraju, Komendant Służby Ochrony Państwa – w omawianych latach Szef Biura Ochrony Rządu, Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców, Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA oraz Inspektor Nadzoru Wewnętrznego – powołany na stanowisko przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dniem 27 stycznia 2018 roku.

² Do jednostek podległych zaliczamy Państwową Inspekcję Sanitarną MSWiA, Narodowy Instytut Samorządu Terytorialnego oraz Zarząd Zasobów Mieszkaniowych MSWiA.

³ Do jednostek nadzorowanych zaliczamy: Wyższą Szkołę Policji w Szczytnie, Szkołę Główną Służby Pożarniczej, Instytut Technologii Bezpieczeństwa „MORATEX” w Łodzi, Centrum Naukowo-Badawcze Ochrony Przeciwpożarowej im. Józefa Tuliszkowskiego, Centrum Personalizacji Dokumentów MSWiA, Centralne Laboratorium Kryminalistyczne Policji, Centrum Obsługi Projektów Europejskich MSWiA oraz zakłady opieki zdrowotnej MSWiA.

- koszty wynikające z przyznania nagród rocznych dla dyrektorów podmiotów leczniczych MSWiA nie pochodzą z budżetu państwa a są pokrywane z przychodów samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej MSWiA pochodzących z bieżącej działalności;
- Centrum Obsługi Projektów Europejskich MSWiA nie jest organem administracji rządowej, centralnym organem administracji publicznej ani jej organem pomocniczym;
- Centrum Naukowo-Badawcze Ochrony Przeciwpożarowej im. Józefa Tuliszkowskiego – Państwowy Instytut Badawczy w Józefowie, które działa na podstawie ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o *instytutach badawczych* (Dz.U. z 2018 r. poz. 736) oraz statutu, jest jednostką samofinansującą się oraz prowadzącą działalność gospodarczą;

ww. podmioty nie są objęte obowiązkiem przedłożenia informacji, o które wnioskuje Pan Senator.

Na podstawie ustawy o *instytutach badawczych* oraz własnych statutów działa również Centralne Laboratorium Kryminalistyczne Policji oraz Instytut Technologii Bezpieczeństwa „MORATEX” w Łodzi. Stosownie do art. 9 pkt 14 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o *finansach publicznych* (Dz.U. z 2017 r. poz. 2077) sektor finansów publicznych tworzą inne państwowe lub samorządowe osoby prawne utworzone na podstawie odrębnych ustaw w celu wykonywania zadań publicznych, z wyłączeniem przedsiębiorstw, instytutów badawczych, banków i spółek prawa handlowego. Średnia wysokość nagród, które przyznano za lata 2015–2017 osobom zarządzającym jednostkami nadzorowanymi (tj. Rektorowi-Komendantowi Szkoły Głównej Służby Pożarniczej oraz Komendantowi-Rektorowi Wyższej Szkoły Policji w Szczytnie) wynosiła 15,5 tys. zł brutto. Kadra kierownicza Centrum Personalizacji Dokumentów MSWiA otrzymała w wymienionych latach opisaną powyżej nagrodę roczną przyznaną na podstawie ustawy o *wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi*.

W odniesieniu do osób będących urzędnikami, zgodnie z obowiązującym stanem prawnym, nie funkcjonuje pojęcie premii, w konsekwencji nie jest możliwe jej przyznanie.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
Krzysztof Kozłowski
Sekretarz Stanu w MSWiA

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do ministra spraw zagranicznych Jacka Czaputowicza

Szanowny Panie Ministrze!

W ostatnim czasie w opinii publicznej bardzo gorącym tematem są nagrody, które zostały przyznane poszczególnym ministrom rządu Prawa i Sprawiedliwości i Zjednoczonej Prawicy w latach 2015–2017. Należy z całą stanowczością podkreślić, że premie są z założenia gratyfikacją za szczególne osiągnięcia, nie zaś za wykonywanie obowiązków nałożonych na poszczególnych ministrów w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej lub innych aktach prawnych, ponieważ te finansowane są ze środków przeznaczonych na pensje.

Szanowny Panie Ministrze, przyznawanie najwyższych w historii polskiej demokracji nagród ministrom i członkom rządu Rzeczypospolitej Polskiej, biorąc pod uwagę obecne osiągnięcia, jest sytuacją skrajnie nieodpowiedzialną i nieetyczną. W sytuacji, gdy waloryzacja rent i emerytur wynosi średnio 47 zł miesięcznie, co stanowi 564 zł rocznie, przyznawanie ministrom nagród rzędu kilkudziesięciu tysięcy złotych stanowi zadrę w kontekście wiarygodności klasy politycznej oraz podaje w wątpliwość służebną rolę parlamentarzystów, ministrów i członków rządu wobec obywateli Rzeczypospolitej Polskiej.

W związku z powyższym oświadczeniem, a także medialnymi doniesieniami z ostatnich tygodni, zwracam się do Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Jaka kwota został nagrodzony minister spraw zagranicznych w latach 2015–2017?

2. Ilu sekretarzy stanu i podsekretarzy stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych zostało w latach 2015–2017 nagrodzonych premiami pieniężnymi oraz jakimi kwotami zostali oni obdarowani?

3. Jak wysokie były nagrody dla kadry kierowniczej poszczególnych jednostek organizacyjnych Ministerstwa Spraw Zagranicznych w latach 2015–2017?

4. W jaki sposób i na jaką kwotę nagrodzeni zostali pracujący w Ministerstwie Spraw Zagranicznych urzędnicy niższego szczebla w latach 2015–2017?

5. Czy w latach 2015–2017 premiami finansowymi pochodzącymi z budżetu państwa nagradzani byli także urzędnicy instytucji podległych Ministerstwu Spraw Zagranicznych? Jeśli tak, proszę o podanie kwot przyznanych poszczególnym osobom.

6. Jakie działania podejmowane przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych w latach 2015–2017 zasłużyły w ocenie Pana Ministra na przyznanie tak wysokich nagród pieniężnych?

*Z poważaniem
Waldemar Sługocki*

Odpowiedź

Warszawa, 9 maja 2018 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Waldemara Sługockiego z dnia 16 kwietnia 2018 r. uprzejmie informuję, że w latach 2015–2017 Minister Spraw Zagranicznych otrzymał nagrody finansowe na łączną kwotę 105 100,00 zł. Nagrody przyznane sekretarzom stanu i podsekretarzom stanu w latach 2015–2017 przedstawia poniższa tabela:

rok	roczna kwota nagród brutto	liczba nagrodzonych osób
2015	- zł	0
2016	88 000,00 zł	8
2017	248 300,00 zł	8

W latach 2015–2017 dyrektorzy i zastępcy dyrektorów jednostek organizacyjnych w Ministerstwie otrzymali nagrody finansowe według następującego wykazu:

jednostka organizacyjna	rok wypłaty		
	2015	2016	2017
Akademia Dyplomatyczna	- zł	9 741,28 zł	58 247,93 zł
Biuro Administracji	40 000,00 zł	34 084,32 zł	67 867,52 zł
Biuro Archiwum i Zarządzania Informacją	25 300,00 zł	39 821,92 zł	55 068,06 zł
Biuro Dyrektora Generalnego	71 000,00 zł	121 040,46 zł	140 646,90 zł
Biuro Dyrektora Politycznego	42 900,00 zł	52 200,00 zł	74 600,00 zł
Dyrektor Generalny Służby Zagranicznej	1 800,00 zł	38 000,00 zł	59 000,00 zł
Biuro Finansów	18 000,00 zł	21 695,75 zł	47 037,35 zł
Biuro Infrastruktury	37 000,00 zł	47 455,10 zł	62 784,95 zł
Biuro Informatyki i Telekomunikacji	80 300,00 zł	97 643,87 zł	126 495,35 zł
Biuro Kontroli i Audytu	31 100,00 zł	30 500,00 zł	50 363,00 zł
Biuro do Spraw Przygotowania Szczytu Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego w Rzeczypospolitej Polskiej w 2016 r.	6 000,00 zł	28 000,00 zł	- zł
Biuro Ochrony Informacji Niejawnych	- zł	25 000,00 zł	31 885,29 zł
Biuro Rzecznika Prasowego	22 700,00 zł	43 975,32 zł	41 500,00 zł
Biuro Spraw Osobowych	66 700,00 zł	82 160,51 zł	140 172,83 zł
Centrum Operacyjne	26 409,00 zł	5 000,00 zł	- zł
Departament Ameryki	40 900,00 zł	31 450,00 zł	52 700,00 zł
Departament Afryki i Bliskiego Wschodu	18 500,00 zł	43 900,00 zł	64 500,00 zł
Departament Azji i Pacyfiku	24 700,00 zł	47 900,00 zł	51 400,00 zł
Departament Dyplomacji Publicznej i Kulturalnej	38 127,00 zł	61 105,00 zł	74 200,00 zł
Departament Ekonomiczny Unii Europejskiej	46 200,00 zł	51 104,30 zł	64 700,00 zł
Departament Konsularny	64 718,00 zł	51 000,00 zł	72 500,00 zł
Departament Komitetu do Spraw Europejskich	43 700,00 zł	57 200,00 zł	81 300,00 zł

Departament Narodów Zjednoczonych i Praw Człowieka	51 186,00 zł	59 649,00 zł	100 300,00 zł
Departament Polityki Bezpieczeństwa	37 400,00 zł	86 500,00 zł	93 200,00 zł
Departament Polityki Europejskiej	53 000,00 zł	115 500,00 zł	209 600,00 zł
Departament ds. Postępowań przed Międzynarodowymi Organami Ochrony Praw Człowieka	27 556,00 zł	28 358,60 zł	48 000,00 zł
Departament Prawno-Traktatowy	46 858,00 zł	38 522,90 zł	78 500,00 zł
Departament Prawa Unii Europejskiej	74 900,00 zł	46 770,20 zł	57 600,00 zł
Departament Strategii Polityki Zagranicznej	31 600,00 zł	33 000,00 zł	50 000,00 zł
Departament Wschodni	35 400,00 zł	49 500,00 zł	58 500,00 zł
Departament Współpracy Ekonomicznej	41 200,00 zł	41 200,00 zł	57 100,00 zł
Departament Współpracy z Polonią i Polakami za Granicą	47 627,00 zł	38 070,00 zł	60 200,00 zł
Departament Współpracy Rozwojowej	48 000,00 zł	42 500,00 zł	65 000,00 zł
Dyrektor Polityczny	16 800,00 zł	13 000,00 zł	28 000,00 zł
Gabinet Polityczny Ministra	14 800,00 zł	18 000,00 zł	54 000,00 zł
Inspektorat Służby Zagranicznej	73 900,00 zł	56 500,00 zł	116 843,90 zł
Protokół Dyplomatyczny	62 400,00 zł	76 000,00 zł	88 000,00 zł
Rzecznik Prasowy	10 800,00 zł	11 500,00 zł	7 000,00 zł
Sekretariat Ministra	38 100,00 zł	55 500,00 zł	90 000,00 zł
SUMA	1 457 581,00 zł	1 830 048,53 zł	2 678 813,08 zł

W nawiązaniu do pytania o nagrody przyznane urzędnikom niższego szczebla uprzejmie proszę o jego doprecyzowanie, ponieważ na podstawie Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 2016 r. w sprawie określenia stanowisk urzędniczych, wymaganych kwalifikacji zawodowych, stopni służbowych urzędników służby cywilnej, mnożników do ustalania wynagrodzenia oraz szczegółowych zasad ustalania i wypłacania innych świadczeń przysługujących członkom korpusu służby cywilnej nie wyróżnia się takiej kategorii stanowisk urzędniczych. Wobec powyższego przedstawione zostały średnie kwoty nagród finansowych przypadające na pracownika w Ministerstwie Spraw Zagranicznych w latach 2015–2017:

rok wypłaty	średnia kwota nagrody brutto
2015	6 259,99 zł
2016	7 928,32 zł
2017	8 382,77 zł

Nagrody w Ministerstwie przyznawane są kwartalnie, zgodnie z wystąpieniami dyrektorów komórek organizacyjnych, roczne przyznawane przez Dyrektora Generalnego Służby Zagranicznej, specjalne przyznawane przez Ministra Spraw Zagranicznych – za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej, w szczególności za wybitne rezultaty indywidualne w wykonywaniu powierzonych zadań, ukończenie trudnych projektów, rzetelne i terminowe wykonywanie zadań w trudnych warunkach lub pod presją czasu, zaangażowanie i kreatywną postawę zawodową. Ponadto wyjaśniam, iż nagrody finansowe dla sekretarzy i podsekretarzy stanu zostały wypłacone na podstawie decyzji przekazywanych przez Kancelarię Prezesa Rady Ministrów.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
 MINISTRA
 SPRAW ZAGRANICZNYCH
 Piotr Wawrzyk
 Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

W ostatnim czasie w opinii publicznej bardzo gorącym tematem są nagrody, które zostały przyznane poszczególnym ministrom rządu Prawa i Sprawiedliwości i Zjednoczonej Prawicy w latach 2015–2017. Należy z całą stanowczością podkreślić, że premie są z założenia gratyfikacją za szczególne osiągnięcia, nie zaś za wykonywanie obowiązków nałożonych na poszczególnych ministrów w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej lub innych aktach prawnych, ponieważ te finansowane są ze środków przeznaczonych na pensje.

Szanowny Panie Ministrze, przyznawanie najwyższych w historii polskiej demokracji nagród ministrom i członkom rządu Rzeczypospolitej Polskiej, biorąc pod uwagę obecne osiągnięcia, jest sytuacją skrajnie nieodpowiedzialną i nieetyczną. W sytuacji, gdy waloryzacja rent i emerytur wynosi średnio 47 zł miesięcznie, co stanowi 564 zł rocznie, przyznawanie ministrom nagród rzędu kilkudziesięciu tysięcy złotych stanowi zadrę w kontekście wiarygodności klasy politycznej oraz podaje w wątpliwość służebną rolę parlamentarzystów, ministrów i członków rządu wobec obywateli Rzeczypospolitej Polskiej.

W związku z powyższym oświadczeniem, a także medialnymi doniesieniami z ostatnich tygodni, zwracam się do Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Jaką kwotą został nagrodzony minister sprawiedliwości w latach 2015–2017?

2. Ilu sekretarzy stanu i podsekretarzy stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości zostało w latach 2015–2017 nagrodzonych premiami pieniężnymi oraz jakimi kwotami zostali oni obdarowani?

3. Jak wysokie były nagrody dla kadry kierowniczej poszczególnych jednostek organizacyjnych Ministerstwa Sprawiedliwości w latach 2015–2017?

4. W jaki sposób i na jaką kwotę nagrodzeni zostali pracujący w Ministerstwie Sprawiedliwości urzędnicy niższego szczebla w latach 2015–2017?

5. Czy w latach 2015–2017 premiami finansowymi pochodzącymi z budżetu państwa nagradzani byli także urzędnicy instytucji podległych Ministerstwu Sprawiedliwości? Jeśli tak, proszę o podanie kwot przyznanych poszczególnym osobom.

6. Jakie działania podejmowane przez Ministerstwo Sprawiedliwości w latach 2015–2017 zasłużyły w ocenie Pana Ministra na przyznanie tak wysokich nagród pieniężnych?

*Z poważaniem
Waldemar Sługocki*

Odpowiedź

Warszawa, 30.07.2018 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w nawiązaniu do oświadczenia Senatora Waldemara Sługockiego z dnia 16 kwietnia 2018 r. w sprawie nagród wypłaconych w Ministerstwie Sprawiedliwości, uprzejmie informuję, że w okresie od 16 listopada 2015 r. do 31 grudnia 2017 r. Ministrowi Sprawiedliwości wypłacono nagrody finansowane ze środków przeznaczonych na wynagrodzenia w Ministerstwie Sprawiedliwości w wysokości 54.356,05 zł. W okresie od 16 listopada 2015 r. do 31 grudnia 2017 r. dwóm Sekretarzom Stanu wypłacono nagrody finansowane ze środków przeznaczonych na wynagrodzenia w Ministerstwie Sprawiedliwości w wysokości odpowiednio 44.915,43 zł oraz 40.806,44 zł. Ponadto dwóm Podsekretarzom Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości wypłacono nagrody w wysokości odpowiednio 21.984,31 zł oraz 38.915,36 zł. Jednocześnie informuję, że w okresie od 16 listopada 2015 r. do 31 grudnia 2017 r. Ministerstwo Sprawiedliwości wypłaciło ze środków przeznaczonych na wynagrodzenia osobowe, nagrody dla pracowników Ministerstwa Sprawiedliwości w wysokości 8.745.026,02 zł. Zgodnie z Zarządzeniem nr 20/2017/BDG Dyrektora Generalnego Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 11 września 2017 r. w sprawie zasad przyznawania nagród pieniężnych w Ministerstwie Sprawiedliwości nagrody mają charakter uznaniowy i otrzymują je pracownicy, którzy w sposób szczególnie wyróżnili się w pracy zawodowej. Kryteria określające wysokość indywidualnych nagród są uzależnione i przyznane stosownie do stopnia obciążenia pracą, wyróżniającego sposobu wywiązywania się z obowiązków służbowych, osobistego zaangażowania, osiągniętych wyników, zajmowanego stanowiska, przestrzegania dyscypliny pracy oraz wykonywania czynności wykraczających poza zakres obowiązków służbowych. Szczególnie honorowani są ci pracownicy, którzy wykonują zadania wykraczające poza zakres obowiązków służbowych, wymagające szczególnego zaangażowania.

W Ministerstwie Sprawiedliwości wypłacane były także nagrody pracownikom, którym zostały powierzone dodatkowe zadania realizowane w ramach Programów Operacyjnych: „Wiedza, Edukacja, Rozwój”, „Norweski Mechanizm Finansowy” oraz „Pomoc Techniczna” oraz „Polska Cyfrowa”. W okresie od dnia 16 listopada 2015 r. do 31 grudnia 2017 r. wypłacono nagrody finansowane ze źródeł zagranicznych w kwocie 385.375,60 zł. Nadmienić jednak należy, że środki przeznaczone na te nagrody są w 85% finansowane ze środków pochodzących ze źródeł zagranicznych.

Urzednicy instytucji podległych Ministerstwu Sprawiedliwości w latach 2015–2017 nie otrzymywali nagród finansowanych ze środków przeznaczonych na wynagrodzenia w Ministerstwie Sprawiedliwości.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Michał Wójcik
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego*skierowane do ministra środowiska Henryka Kowalczyka*

Szanowny Panie Ministrze!

W ostatnim czasie w opinii publicznej bardzo gorącym tematem są nagrody, które zostały przyznane poszczególnym ministrom rządu Prawa i Sprawiedliwości i Zjednoczonej Prawicy w latach 2015–2017. Należy z całą stanowczością podkreślić, że premie są z założenia gratyfikacją za szczególne osiągnięcia, nie zaś za wykonywanie obowiązków nałożonych na poszczególnych ministrów w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej lub innych aktach prawnych, ponieważ te finansowane są ze środków przeznaczonych na pensje.

Szanowny Panie Ministrze, przyznawanie najwyższych w historii polskiej demokracji nagród ministrom i członkom rządu Rzeczypospolitej Polskiej, biorąc pod uwagę obecne osiągnięcia, jest sytuacją skrajnie nieodpowiedzialną i nieetyczną. W sytuacji, gdy waloryzacja rent i emerytur wynosi średnio 47 zł miesięcznie, co stanowi 564 zł rocznie, przyznawanie ministrom nagród rządu kilkudziesięciu tysięcy zł stanowi zadrę w kontekście wiarygodności klasy politycznej oraz podaje w wątpliwość służebną rolę parlamentarzystów, ministrów i członków rządu wobec obywateli Rzeczypospolitej Polskiej.

W związku z powyższym oświadczeniem, a także medialnymi doniesieniami z ostatnich tygodni, zwracam się do Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

- 1. Jaka kwota został nagrodzony minister środowiska w latach 2015–2017?*
- 2. Ilu sekretarzy stanu i podsekretarzy stanu w Ministerstwie Środowiska zostało w latach 2015–2017 nagrodzonych premiami pieniężnymi oraz jakimi kwotami zostali oni obdarowani?*
- 3. Jak wysokie były nagrody dla kadry kierowniczej poszczególnych jednostek organizacyjnych Ministerstwa Środowiska w latach 2015–2017?*
- 4. W jaki sposób i na jaką kwotę nagrodzeni zostali pracujący w Ministerstwie Środowiska urzędnicy niższego szczebla w latach 2015–2017?*
- 5. Czy w latach 2015–2017 premiami finansowymi pochodzącymi z budżetu państwa nagradzani byli także urzędnicy instytucji podległych Ministerstwu Środowiska? Jeśli tak, proszę o podanie kwot przyznanych poszczególnym osobom.*
- 6. Jakie działania podejmowane przez Ministerstwo Środowiska w latach 2015–2017 zasłużyły w ocenie Pana Ministra na przyznanie tak wysokich nagród pieniężnych?*

*Z poważaniem
Waldemar Sługocki*

Odpowiedź

Warszawa, 30 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Odpowiadając na oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego, złożone podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 r. **w sprawie przyznawanych nagród członkom ścisłego kierownictwa Ministerstwa Środowiska w latach 2015–2017**, znak: **BPS/043-59-1677/18** poniżej podaję następujące wyjaśnienia.

Ad 1.

Łączna kwota nagród przyznanych Ministrowi Środowiska w latach 2015–2017 wyniosła 93,1 tys. zł brutto.

Ad 2.

Szczegółowe zestawienie nagród przyznanych poszczególnym sekretarzom i podsekretarzom stanu w Ministerstwie Środowiska w latach 2015–2017 prezentuje poniższe zestawienie:

L.p.	Stanowisko	Kwota nagród przyznanych rocznie na osobę (w tys. zł brutto)		
		2015 r.	2016 r.	2017 r.
1	Sekretarz Stanu	0,00	17,00	51,40
2	Sekretarz Stanu	0,00	17,00	51,40
3	Podsekretarz Stanu	0,00	15,00	51,40
4	Podsekretarz stanu	0,00	15,00	51,40
5	Podsekretarz Stanu	0,00	15,00	51,40
6	Podsekretarz Stanu	0,00	15,00	51,40

Ad 3.

Wysokość nagród przyznanych kadrze kierowniczej (dyrektorom i zastępcom dyrektorów) w Ministerstwie Środowiska kształtowała się następująco:

Rok	Kwota nagród przyznanych rocznie na osobę (w tys. zł brutto)	
	Min. kwota	Max. kwota
2015	7,97	30,50
2016	0,95	32,15
2017	3,91	36,75

Ad 4.

Wysokość nagród przyznanych łącznie urzędnikom niższego szczebla w Ministerstwie Środowiska w latach 2015–2017 prezentuje poniższe zestawienie:

Rok	Łączna kwota nagród przyznanych pracownikom (w tys. zł brutto)
2015	4 360,45
2016	4 521,20
2017	3 428,34

Zgodnie z obowiązującym zarządzeniem Nr 5 Dyrektora Generalnego Ministerstwa Środowiska z dnia 2 lipca 2014 r. *w sprawie ustalenia systemu nagród finansowych dla pracowników Ministerstwa Środowiska*, pracownicy Ministerstwa Środowiska mogą otrzymywać nagrody okresowe oraz nagrody specjalne. Nagroda okresowa nie jest świadczeniem przysługującym wszystkim pracownikom, a podstawowym warunkiem jej przyznania jest pozytywna ocena pracy pracownika. Wysokość nagrody okresowej jest uzależniona od ilości, jakości, terminowości i złożoności pracy wykonywanej przez danego pracownika oraz zaangażowania pracownika w jej wykonywanie. Nagrody specjalne są przyznawane wyróżniającym się pracownikom Ministerstwa Środowiska.

Ad 5.

W latach 2015–2017 Ministrowi Środowiska podlegał jeden organ. Wysokość przyznanych mu nagród prezentuje poniższe zestawienie:

Rok	Łączna kwota nagród <i>(w tys. zł brutto)</i>
2015	25,50
2016	12,90
2017	36,00

Ad 6.

Funkcję Ministra Środowiska pełnię od dnia 9 stycznia 2018 r. Z tego względu nie posiadam wiedzy, jakie działania podejmowane przez Ministerstwo Środowiska w latach 2015–2017 były brane pod uwagę przy ustalaniu wysokości nagród dla pracowników.

Z poważaniem

MINISTER ŚRODOWISKA
Henryk Kowalczyk

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego*skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego*

Szanowny Panie Ministrze!

W ostatnim czasie w opinii publicznej bardzo gorącym tematem są nagrody, które zostały przyznane poszczególnym ministrom rządu Prawa i Sprawiedliwości i Zjednoczonej Prawicy w latach 2015–2017. Należy z całą stanowczością podkreślić, że premie są z założenia gratyfikacją za szczególne osiągnięcia, nie zaś za wykonywanie obowiązków nałożonych na poszczególnych ministrów w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej lub innych aktach prawnych, ponieważ te finansowane są ze środków przeznaczonych na pensje.

Szanowny Panie Ministrze, przyznawanie najwyższych w historii polskiej demokracji nagród ministrom i członkom rządu Rzeczypospolitej Polskiej, biorąc pod uwagę obecne osiągnięcia, jest sytuacją skrajnie nieodpowiedzialną i nieetyczną. W sytuacji, gdy waloryzacja rent i emerytur wynosi średnio 47 zł miesięcznie, co stanowi 564 zł rocznie, przyznawanie ministrom nagród rządu kilkudziesięciu tysięcy zł stanowi zadrę w kontekście wiarygodności klasy politycznej oraz podaje w wątpliwość służebną rolę parlamentarzystów, ministrów i członków rządu wobec obywateli Rzeczypospolitej Polskiej.

W związku z powyższym oświadczeniem, a także medialnymi doniesieniami z ostatnich tygodni zwracam się do Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

- 1. Jaka kwota został nagrodzony minister zdrowia w latach 2015–2017?*
- 2. Ilu sekretarzy stanu i podsekretarzy stanu w Ministerstwie Zdrowia zostało w latach 2015–2017 nagrodzonych premiami pieniężnymi oraz jakimi kwotami zostali oni obdarowani?*
- 3. Jak wysokie były nagrody dla kadry kierowniczej poszczególnych jednostek organizacyjnych Ministerstwa Zdrowia w latach 2015–2017?*
- 4. W jaki sposób i na jaką kwotę nagrodzeni zostali pracujący w Ministerstwie Zdrowia urzędnicy niższego szczebla w latach 2015–2017?*
- 5. Czy w latach 2015–2017 premiami finansowymi pochodzącymi z budżetu państwa nagradzani byli także urzędnicy instytucji podległych Ministerstwu Zdrowia? Jeśli tak, proszę o podanie kwot przyznanych poszczególnym osobom.*
- 6. Jakie działania podejmowane przez Ministerstwo Zdrowia w latach 2015–2017 zasłużyły w ocenie Pana Ministra na przyznanie tak wysokich nagród pieniężnych?*

*Z poważaniem
Waldemar Sługocki*

Odpowiedź

**Oświadczenie senatorów Grażyny Sztark, Piotra Florka,
Barbary Zdrojewskiej, Piotra Zientarskiego,
Tomasza Grodzkiego oraz Jerzego Wcisły**

skierowane do marszałka Senatu Stanisława Karczewskiego

Szanowny Panie Marszałku!

Oświadczenie kierujemy właśnie do Pana Marszałka jako do współgospodarza terenu polskiego parlamentu. Chodzi o to, aby, podobnie jak się stało 10 kwietnia br. na Placu Piłsudskiego z chwilą odsłonięcia pomnika, również tutaj, na terenie i w budynkach Sejmu i Senatu, wszystkie ofiary katastrofy lotniczej pod Smoleńskiem były w obliczu majestatu śmierci traktowane jednakowo. Opowiadając się za upamiętnieniem ofiar tej tragedii w parlamencie w różnych formach, apelujemy do Pana, by żadna z tych form nie różnicowała zmarłych ze względu na przynależność polityczną, rolę społeczną czy stanowisko.

Chodzi o to, że Pan Marszałek odmówił nam umieszczenia tablicy śp. Sebastiana Karpiniuka, posła z naszego terenu; tablicy, która byłaby umieszczona na terenie zielonym przy Sejmie, tam, gdzie są umieszczone tablice osób, które zginęły, a które były z Prawa i Sprawiedliwości. W związku z tym załączamy jeszcze kopię tego naszego pierwszego wystąpienia.

Mamy nadzieję, że nasza prośba w tej trudnej, ale i przykłej sprawie będzie potraktowana bardzo poważnie i otrzymamy zgodę.

Z należnym poważaniem

Grażyna Sztark

Piotr Florek

Barbara Zdrojewska

Piotr Zientarski

Tomasz Grodzki

Jerzy Wcisła

Odpowiedź

Warszawa, 16 maja 2018 r.

Państwo Senatorowie:

Grażyna Sztark

Piotr Florek

Barbara Zdrojewska

Piotr Zientarski

Tomasz Grodzki

Jerzy Wcisła

Państwo Senatorowie,

w odpowiedzi na oświadczenie Państwa Senatorów złożone na 59. posiedzeniu Senatu w dniu 16 kwietnia 2018 r. pragnę zauważyć, iż zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 13 Regulaminu Sejmu to Marszałek Sejmu sprawuje pieczę nad spokojem i porządkiem na całym obszarze należącym do Sejmu oraz wydaje stosowne zarządzenia porządkowe, w tym o użyciu w razie konieczności Straży Marszałkowskiej.

Tablica z apelem o rezygnację z ekshumacji posła Sebastiana Karpiniuka została ustawiona w sąsiedztwie wejścia do Sejmu i, jak poinformowało 15 lutego 2018 r. Centrum Informacyjne Sejmu, bez zgody Kancelarii Sejmu. Ponieważ tablica znajdowała się na terenie sejmowym, o jej usunięciu zdecydowały władze Sejmu.

Z poważaniem

Stanisław Karczewski

**Oświadczenie senatorów Grażyny Sztark,
Bogdana Klicha, Mieczysława Augustyna, Piotra Wacha,
Mariana Poślednika, Waldemara Sługockiego,
Barbary Borys-Damięckiej, Kazimierza Kleina,
Władysława Komarnickiego, Marka Rockiego,
Tomasza Grodzkiego oraz Barbary Zdrojewskiej**

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

W związku z opublikowaniem w prasie niepokojących informacji o przyznaniu przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego dotacji dla Stowarzyszenia Ekonomia, Nauka, Społeczeństwo „SENS”, które powstało na 18 dni przed rozpisaniem konkursu, prosimy o objęcie osobistym nadzorem wszystkich postępowań w ministerstwie nauki, w ramach których pieniądze publiczne są rozdzielane pomiędzy organizacje pozarządowe. Prosimy również o podanie następujących informacji.

1. Jaka była suma środków rozdzielonych przez ministerstwo pomiędzy organizacje pozarządowe od 1 stycznia 2016 r. do 9 kwietnia 2018 r.?

2. Jakim organizacjom pozarządowym i w jakiej wysokości przyznano rozdzielone środki?

3. W jakim trybie dokonano wyłonienia beneficjentów tego programu?

4. Jakie są zadania, które ma zrealizować każdy z beneficjentów tego programu?

5. Kto będzie przeprowadzał ewaluację realizowanych zadań?

Prosimy o potraktowanie niniejszego wystąpienia jako pilnego.

Z poważaniem

Grażyna Sztark

Bogdan Klich

Mieczysław Augustyn

Piotr Wach

Marian Poślednik

Waldemar Sługocki

Barbara Borys-Damięcka

Kazimierz Kleina

Władysław Komarnicki

Marek Rocki

Tomasz Grodzki

Barbara Zdrojewska

**Odpowiedź
MINISTRA NAUKI
I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO**

Warszawa, 25 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem złożonym przez senator Grażynę Sztark wspólnie z innymi senatorami podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 r. w sprawie objęcia nadzorem wszystkich postępowań w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego, w ramach których pieniądze publiczne są rozdzielane pomiędzy organizacje pozarządowe, poniżej przekazuję informacje w odpowiedzi na zawarte w nim pytania.

Ad 1.

Suma środków rozdzielonych przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego pomiędzy organizacje pozarządowe w okresie od 1 stycznia 2016 r. do 9 kwietnia 2018 r. kształtowała się następująco:

- W zakresie Działalności Upowszechniającej Naukę: **35 175 215,30 zł** (zał. 1-4),
- W zakresie Programu Dialog; **25 659 116, 87 zł** (zał. 5),
- W zakresie Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki (NPRH): **21 414 616,00 zł** (zał. 6),
- W ramach programu „Granty na granty”: **209 671,68 zł** (zał. 7),
- Dotacja na podstawie umowy międzynarodowej z 10 marca 2008 roku zawartej pomiędzy Rządem RP a Rządem USA w sprawie współpracy w ramach Polsko-Amerykańskiej Komisji Fulbrighta: **12 260 000,00 zł** (zał. 7),
- W ramach otwartego konkursu ofert na realizację zadania publicznego „Organizowanie i animowanie działań na rzecz środowiska akademickiego”, otwartego konkursu ofert na powierzenie realizacji zadania publicznego pn. „Organizowanie działań na rzecz rozwoju sportu akademickiego”, programu „Uniwersytet Młodego Odkrywcy” (UMO), programu „Wsparcie Uniwersytetów Trzeciego Wieku” (UTW), porozumień o współpracy: **9 662 742,98 zł** (zał. 8).

Ad 2-4.

Szczegółowe zestawienia obejmujące tryb postępowania, nazwę podmiotu, cel lub tytuł zadania oraz kwotę dofinansowania przedstawiają załączone tabele.

Ad 5.

Odnosząc się do pytania o ewaluację realizowanych zadań uprzejmie informuję, że zgodnie z ustawą z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (Dz. U. z 2018 r. poz. 87), a także ustawą z 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i wolontariacie (Dz. U. z 2003 Nr 96 poz. 873 z późn. zm.) Wnioskodawcy, którym przyznano środki finansowe na ich podstawie są zobowiązani do przedkładania raportów rocznych i/lub końcowych z realizacji zadań. Raporty są oceniane przez Zespoły powołane na podstawie ww. ustaw przy uwzględnieniu kryteriów wynikających z tychże aktów prawnych.

Z wyrazami szacunku

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Piotr Müller

Oświadczenie senator Grażyny Sztark

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura senatorskiego wpłynął apel radnych rady gminy Świdwin oraz petycja podpisana przez 298 mieszkańców protestujących przeciw planowanej budowie stacji bazowej telefonii komórkowej w centrum miejscowości Lekowo w gminie Świdwin. Budowa masztu ma być zlokalizowana w bezpośrednim sąsiedztwie budynków mieszkalnych tzw. niskiej architektury – przedszkola, świetlicy wiejskiej, szkoły podstawowej i placu zabaw. Wójt gminy, mając na uwadze uwarunkowania przestrzenne i społeczne, podjął próbę odmowy zgody na lokalizację tej inwestycji, jednakże w wyniku skutecznego odwołania się inwestora do Samorządowego Kolegium Odwoławczego został prawnie zmuszony do wydania decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego.

W świetle prawa władze samorządowe są więc pozbawione jakiegokolwiek wpływu na możliwość ograniczenia budowy stacji bazowych telefonii komórkowych. Funkcjonujące ustawodawstwo uniemożliwia gminom zakazywanie inwestycji telekomunikacyjnych bez podania przyczyny, a mieszkańcy i właściciele działek sąsiadujących z inwestycją telekomunikacyjną pozbawieni są możliwości interwencji. Ustawa o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych odbiera społeczność lokalną prawo do decydowania o swojej własności, przestrzeni, w której żyje, oraz walorach środowiska naturalnego, co kłóci się z art. 5 Konstytucji RP, który stanowi, iż Rzeczpospolita zapewnia wolności i prawa człowieka i obywatela oraz zapewnia ochronę środowiska, kierując się zasadą zrównoważonego rozwoju.

Mieszkańcy w swojej petycji podkreślają, że inwestor nie przedstawił żadnych dowodów na to, że emitowane ze stacji pole elektromagnetyczne nie będzie szkodziło ludziom. A wobec braku takich dowodów należy wykazać się szczególną ostrożnością w przypadku tego typu inwestycji, co potwierdza pogląd zawarty m.in. w rezolucji z 2009 r. i 2011 r. „O potencjalnych zagrożeniach pól elektromagnetycznych i ich wpływie na środowisko”, przyjętej przez Zgromadzenie Parlamentarne Europy.

Ponieważ nie przedstawiono dowodów, jeśli chodzi o ryzyko oddziaływania na zdrowie ludzi, inwestycja wywołuje silne emocje wśród mieszkańców i obawy, iż istnieje realne zagrożenie dla ich zdrowia i zdrowia ich dzieci, które gwarantuje art. 68 Konstytucji RP. Konstytucja zapewnia obywatelom prawo do ochrony zdrowia i zobowiązuje władze publiczne m.in. do zapobiegania negatywnym dla zdrowia skutkom degradacji środowiska.

Mając na uwadze powyższe, uważam taką inwestycję – niszczącą ład przestrzenny i zaburzającą przestrzeń publiczną w środku wsi, w bezpośrednim sąsiedztwie budynków mieszkalnych, w pobliżu szkoły i przedszkola, świetlicy wiejskiej i placu zabaw – za szkodliwą i bezzasadną.

W związku z powyższym zwracam się z prośbą o podjęcie działań legislacyjnych eliminujących niedoskonałości istniejącego prawodawstwa w zakresie wspierania i rozwoju usług telekomunikacyjnych oraz o zajęcie stanowiska w sprawie zmiany lokalizacji tej inwestycji budzącej sprzeciw społeczny zarówno mieszkańców, jak i samorządowców gminy Świdwin.

*Z poważaniem
Grażyna Sztark*

Odpowiedź

Warszawa, 29 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Panią Grażynę Sztark – Senator Rzeczypospolitej Polskiej, na 59. posiedzeniu Senatu, w dniu 16 kwietnia 2018 r., w sprawie podjęcia działań legislacyjnych eliminujących niedoskonałości istniejącego prawodawstwa w zakresie wspierania i rozwoju usług telekomunikacyjnych¹, niniejszym przedstawiam następujące informacje.

Zasady lokalizowania inwestycji telekomunikacyjnych zostały określone w rozdziale 5 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2062, z późn. zm. – zwanej dalej wrust). Zapisy tejże ustawy są nadrzędne w stosunku do zapisów ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1073, z późn. zm. – zwanej dalej upzp) oraz treści miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Zgodnie z art. 46 ust. 1 wrust miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, nie może ustanawiać zakazów, a przyjmowane w nim rozwiązania nie mogą uniemożliwić lokalizowania inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej, jeżeli taka inwestycja jest zgodna z przepisami odrębnymi. Ponadto, zgodnie z art. 46 ust. 2 wrust, przeznaczenie terenu m.in. na cele rolnicze nie jest sprzeczne z lokalizacją inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej, a przeznaczenie terenu na cele zabudowy jednorodzinnej nie jest sprzeczne z lokalizacją infrastruktury telekomunikacyjnej o nieznacznym oddziaływaniu. Za taką, zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 4 wrust, uważa się: kanalizację kablową, linię kablową podziemną, instalację radiokomunikacyjną wraz z konstrukcją wsporczą do wysokości 5 m, szafy i słupki telekomunikacyjne oraz inne podobne urządzenia i obiekty, a także związany z nimi osprzęt i urządzenia zasilające, jeżeli nie są zaliczone do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko lub nie stanowią przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na obszary Natura 2000.

Stopień oddziaływania inwestycji na środowisko określany jest w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, przeprowadzanym na mocy ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2017 r. poz. 1405, z późn. zm. – zwanej dalej ustawą ocenową). W postępowaniu tym bada się również zgodność inwestycji z planem miejscowym. Art. 46 ust. 3 wrust stanowi natomiast, że w przypadku braku planu miejscowego lokalizację inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej innej niż infrastruktura telekomunikacyjna o nieznacznym oddziaływaniu ustala się w drodze decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego, na warunkach określonych w upzp.

Natomiast zasady realizacji robót budowlanych polegających na budowie wolno stojących masztów antenowych lub ich instalowaniu na innych obiektach budowlanych (np. budynkach) określone są w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2017 r. poz. 1332, z późn. zm.).

Stacje bazowe telefonii komórkowej mogą być instalowane na:

- 1) wolno stojących masztach antenowych – stanowiących budowlę w świetle art. 3 pkt 3 Pb i wymagających uzyskania decyzji o pozwoleniu na budowę (na podstawie art. 28 ust. 1 Pb), lub

¹ Oświadczenie przekazane pismem z dnia 18 kwietnia 2018 r., znak: BPS/043-59-1681/18 do Ministra Infrastruktury, a następnie przekazane do Ministra Inwestycji i Rozwoju pismem z dnia 26 kwietnia 2018 r., znak: BM.1.054.436/437.2018.AKF.

2) na budynkach lub innych obiektach:

- a) jeżeli instalowane urządzenia mają powyżej 3 m wysokości – wówczas zamiar ich wykonania wymaga dokonania zgłoszenia organowi administracji architektoniczno-budowlanej (starosta) – zgodnie z art. 29 ust. 2 pkt 15 Pb w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b Pb. Do wykonywania takich robót budowlanych można przystąpić, jeżeli w terminie 21 dni od dnia doręczenia zgłoszenia starosta nie wniesie, w drodze decyzji, sprzeciwu i nie później niż po upływie 3 lat od określonego w zgłoszeniu terminu ich rozpoczęcia (zgodnie z art. 30 ust. 5 i ust. 5b Pb),
- b) jeżeli instalowane na obiektach budowlanych urządzenia mają wysokość poniżej 3 m – wykonywanie takich robót budowlanych nie wymaga uzyskania pozwolenia na budowę ani dokonywania zgłoszenia właściwemu organowi administracji architektoniczno-budowlanej.

Należy podkreślić, że na podstawie art. 29 ust. 3 Pb obligatoryjnie wymagane jest uzyskanie pozwolenia na budowę w przypadku zamiaru realizacji przedsięwzięć, które wymagają przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, oraz przedsięwzięcia wymagające przeprowadzenia oceny oddziaływania na obszar Natura 2000, zgodnie z art. 59 ustawy ocenowej.

Przedsięwzięcia, w tym również w zakresie telekomunikacji, które uważane są za znacząco oddziałujące na środowisko zostały określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r., w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 71). Z powyższego rozporządzenia (§2 ust. 1 pkt 7 i §3 ust. 1 pkt 8) wynika, iż kwalifikacji instalacji stacji bazowych do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko dokonuje się biorąc pod uwagę dwa parametry:

- równoważną moc promieniowania izotropowo (ERIP) wyznaczoną dla pojedynczej anteny,
- odległość środka elektrycznego tej anteny wyznaczoną od miejsc dostępnych dla ludności, wzdłuż osi promieniowania anteny, uwzględniając zarówno kierunek (azymut) jak i pochylenie wiązki promieniowania.

Jednocześnie należy wskazać, że wskazane powyżej procedury określone w przepisach Pb, związane z wykonywaniem robót budowlanych polegających na budowie wolno stojących masztów antenowych lub instalowaniu urządzeń, w tym antenowych konstrukcji wsporczych i instalacji radiokomunikacyjnych, na obiektach budowlanych służą zapewnieniu realizacji prawa do zabudowy nieruchomości gruntowej z uwzględnieniem ładu przestrzennego. Natomiast gwarantem zachowania standardów ochrony środowiska i zdrowia publicznego w przypadku ww. inwestycji są przepisy ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2017 r. poz. 519, z późn. zm. – zwanej dalej Poś), bowiem każda instalacja radiokomunikacyjna, w tym każda stacja bazowa telefonii komórkowej, niezależnie od jej rozmiarów, podlega weryfikacji pod względem dotrzymania limitów emisji pola elektromagnetycznego (PEM).

Zgodnie z art. 122a Poś, prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia emitującego pola elektromagnetyczne ma obowiązek wykonania pomiarów pól elektromagnetycznych w środowisku:

- 1) bezpośrednio po rozpoczęciu użytkowania instalacji lub urządzenia;
- 2) każdorazowo w przypadku zmiany warunków pracy instalacji lub urządzenia, w tym zmiany w wyposażeniu.

Art. 152 Poś nakłada obowiązek zgłoszenia instalacji mogącej negatywnie oddziaływać na środowisko, w tym stacji bazowej telefonii komórkowej, właściwemu organowi ochrony środowiska, przed przystąpieniem do jej eksploatacji. W ramach zgłoszenia podaje się informacje m.in. o wielkości i rodzaju emisji (wyniki ww. pomiarów), opis stosowanych metod ograniczania wielkości emisji oraz informację, czy stopień ograniczania wielkości emisji jest zgodny z obowiązującymi przepisami.

Przystąpienie do eksploatacji instalacji może nastąpić, jeżeli organ ochrony środowiska nie zgłosi sprzeciwu w terminie 30 dni. Organ ten ma natomiast obowiązek wnieść sprzeciw, m.in. wtedy, gdy eksploatacja instalacji objętej zgłoszeniem powo-

dawałaby przekroczenie standardów emisyjnych lub standardów jakości środowiska. Zgłoszenia należy dokonać również w przypadku każdej istotnej zmiany wprowadzonej w instalacji. Informacje zawarte w tym zgłoszeniu przedstawia się również Państwowemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Sanitarnemu.

Dodatkowo należy podkreślić, że przepisy ustawy Pb wyraźnie wskazują, iż ostatecznej oceny zgodności zamierzonej inwestycji budowlanej z przepisami prawa dokonuje organ administracji architektoniczno-budowlanej (co do zasady właściwy miejscowo starosta/prezydent miasta na prawach powiatu lub wojewoda – w przypadkach wskazanych w art. 82 ust. 3 i ust. 4 Pb) przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę lub przed przyjęciem zgłoszenia. W sytuacji, gdy realizacja inwestycji budowlanej nie wymaga żadnej z ww. procedur lub rozpoczęła się, właściwym do zbadania jej zgodności z przepisami prawa budowlanego jest organ nadzoru budowlanego (co do zasady właściwy miejscowo powiatowy inspektor nadzoru budowlanego lub wojewódzki inspektor nadzoru budowlanego – w przypadkach wskazanych w art. 83 ust. 3 Pb).

Podsumowując, należy wskazać, iż Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju nie posiada uprawnień do oceny zgodności realizacji inwestycji budowlanej z przepisami prawa budowlanego (w tym w zakresie jej lokalizacji).

Natomiast zgodnie z §1 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 2017 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Cyfryzacji (Dz. U. poz. 2327), Minister Cyfryzacji kieruje działem administracji rządowej – informatyzacja. Z kolei zgodnie z art. 12a ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 888, z późn. zm.) dział informatyzacja obejmuje między innymi sprawy telekomunikacji. A zatem decyzja w zakresie zmiany przepisów ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2062, z późn. zm.) należy do kompetencji Ministra Cyfryzacji.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
z up. Artur Soboń
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senator Grażyny Sztark

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Krzysztofa Jurgiewicza

W związku z docierającymi do mojego biura senatorskiego sygnałami pracowników Inspekcji Weterynaryjnej oraz pismem powiatowego lekarza weterynarii w Białogardzie o pogarszającej się od wielu lat sytuacji materialnej lekarzy weterynarii oraz innych pracowników Inspekcji Weterynaryjnej zwracam się z uprzejmą prośbą o zajęcie stanowiska i przedstawienie propozycji zmierzających do rozwiązania problemów płacowych pracowników Inspekcji Weterynaryjnej.

Od lat 2009–2010 wynagrodzenia w Inspekcji Weterynaryjnej zostały zamrożone, co doprowadziło w ciągu ostatnich 8 lat do spadku ich dochodów o 30%. Pracownicy Inspekcji Weterynaryjnej stracili cierpliwość, uważają, że ich wynagrodzenie nie jest adekwatne do pracy, jaką wykonują, a także ich wykształcenia i doświadczenia.

Brak stabilnej sytuacji ekonomicznej lekarzy weterynarii nie sprzyja zatrudnieniu osób mających wysokie kwalifikacje zawodowe i powoduje wręcz odchodzenie lekarzy weterynarii z pracy w Inspekcji Weterynaryjnej. Jak wynika z opinii, niskie pensje powodują, że odchodzą najlepsi pracownicy, chętnych na ich miejsce bardzo trudno znaleźć, a liczne wakaty w tej instytucji stwarzają realne zagrożenie dla bezpieczeństwa żywności w Polsce.

Są inspektoraty, w których w zespołach nadzoru brakuje 3 lekarzy weterynarii, a pozostali pracują w natłoku zajęć. Nie jest to optymistyczne dla polskiego eksportu żywności, w wypadku którego jakość i skuteczność nadzoru ma decydujące znaczenie w utrzymaniu jakości produktów. Jest to w szczególności bardzo istotne w sytuacji zwalczania rozszerzającego się ASF.

Mając to wszystko na uwadze, zwracam się również z uprzejmą prośbą o przedstawienie planu działań zmierzających do wzmocnienia kadrowo-finansowego Inspekcji Weterynaryjnej, która jest odpowiedzialna za wprowadzanie zasad bioasekuracji mającej na celu zabezpieczenie gospodarstw rolnych przed rozprzestrzenianiem się afrykańskiego pomoru świń.

Z poważaniem
Grażyna Sztark

Odpowiedź

Warszawa, 2018.04.26

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senator Grażynę Sztark podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 r., uprzejmie informuję, co następuje.

Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi, na podstawie wniosków wojewodów, zwrócił się do Ministra Finansów o zwiększenie wydatków na wynagrodzenia pracowników Inspekcji Weterynaryjnej z rezerwy celowej poz. 44 „Dofinansowanie realizacji niektórych zadań kontynuowanych”, w związku z koniecznością kontynuacji zadania z zakresu zwalczania afrykańskiego pomoru świń w pięciu województwach, tj. lubelskim, mazowieckim, podlaskim, warmińsko-mazurskim oraz podkarpackim o kwotę ogółem 4.159.124 zł, w tym na 63 nowe etaty.

Ponadto z uwagi na kontrolę bioasekuracji na terenie całego kraju Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi zwrócił się do Pana Joachima Brudzińskiego, Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji o zwiększenie wydatków na wynagrodzenia i pochodne w powiatowych inspektoratach weterynarii o kwotę 36.661 tys. zł oraz zwiększenie zatrudnienia o 440 etatów.

Jednocześnie Stały Komitet Rady Ministrów prowadzi analizy w zakresie funkcjonowania i finansowania inspekcji w Polsce mając na uwadze potrzebę ich wzmocnienia.

Niezależnie od powyższego na bieżąco są analizowane i przekazywane do Ministra Finansów wnioski wojewodów o zwiększenie wydatków Inspekcji Weterynaryjnej z rezerwy celowej poz. 12 „Zwalczanie chorób zakaźnych zwierząt (...)”, w tym na zadania związane ze zwalczaniem afrykańskiego pomoru świń. Do dnia 30 marca 2018 r. przekazano wnioski o zwiększenie budżetów poszczególnych wojewodów do Ministra Finansów na kwotę ogółem 137.866.662 zł.

Podkreślenia wymaga fakt, że decyzja o przyznaniu dodatkowych środków budżetowych lub zwiększeniu limitu środków przeznaczonych dla wojewodów wykracza poza kompetencje Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, bowiem należy do właściwości Ministra Finansów.

Należy zauważyć, że za ustalanie poziomu funduszu wynagrodzeń zespolonych służb, inspekcji i straży, w tym w powiatowych i wojewódzkich inspektoratach weterynarii odpowiadają wojewodowie, jako dysponenci części budżetowych, którzy w porozumieniu z Ministrem Finansów kształtują budżet powiatowych i wojewódzkich inspektoratów weterynarii zgodnie z przyjętymi wskaźnikami wykorzystywanymi przy opracowywaniu materiałów do projektu budżetu państwa.

MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Krzysztof Jurgiel

Oświadczenie senatora Antoniego Szymańskiego

skierowane do ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej Marka Gróbarczyka

W Polsce istnieje wiele kategorii jednostek pływających. Jedne jednostki pływające przeznaczone są na śródlądzie, inne zaś – na akweny morskie.

Do rejestracji jednostek są uprawnione 2 związki: Polski Związek Żeglarski – do rejestracji łodzi przeznaczonych na akweny morskie; oraz Polski Związek Motorowodny i Narciarstwa Wodnego – do rejestracji łodzi przeznaczonych na śródlądzie.

Warunki rejestracji w Polskim Związku Motorowodnym i Narciarstwa Wodnego wymagają przedłożenia m.in.: faktury zakupu jednostki pływającej, deklaracji zgodności i certyfikatu dopuszczającego jednostkę pływającą do pływania na danym akwenu. Pozwala to wyeliminować jednostki niespełniające wymogów środowiska i bezpieczeństwa oraz prawnych.

Tak wysokich wymagań nie ma w przypadku rejestracji w Polskim Związku Żeglarskim. Powoduje to, że aby ominąć procedury i dokumenty wymagane przez Polski Związek Motorowodny i Narciarstwa Wodnego, niektórzy korzystający z jednostek pływających na akwenach śródlądowych rejestrują je w Polskim Związku Żeglarskim.

Powoduje to, że na śródlądziu pojawiają się jednostki niespełniające norm środowiskowych, bezpieczeństwa i prawnych.

Mając na uwadze przedstawione kwestie, proszę o następujące informacje.

— Czy ministerstwo dostrzega problem rejestracji jednostek pływających jako przewidzianych do eksploatacji na akwenach morskich, a faktycznego wykorzystywania ich na akwenach śródlądowych?

— Czy ministerstwo zamierza ujednoczyć procedury rejestracyjne prowadzone obecnie przez 2 instytucje wymienione w niniejszym oświadczeniu?

Antoni Szymański

Odpowiedź

Warszawa, 14 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Antoniego Szymańskiego na 59. posiedzeniu Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 r., uprzejmie wyjaśniam co następuje.

Na wstępie pragnę zwrócić uwagę, iż w dniu 12 kwietnia 2018 r. Sejm RP przyjął rządowy projekt ustawy o rejestracji jachtów i innych jednostek pływających o długości do 24 m.

Obecnie funkcjonuje 6 różnych rejestrów, w których mogą być rejestrowane jachty śródlądowe i morskie, jak również jednostki pływające przeznaczone do amatorskiego połowu ryb. Rejestry prowadzone są przez: Polski Związek Żeglarski (PZZ) (2 rejestry – morski i śródlądowy), Polski Związek Motorowodny i Narciarstwa Wodnego (PZM-WiNW), starostów, izby morskie oraz urzędy morskie. Szczegółowe regulacje dotyczące obowiązku rejestracji, takie jak parametry jednostek podlegających obowiązkowej rejestracji oraz procedury rejestracji, wymagane dokumenty i opłaty są w każdym

przypadku różne. Stan ten jest niekorzystny zarówno dla właścicieli i armatorów (nie-spójny, nieprzejrzysty system, problemy w funkcjonowaniu poszczególnych rejestrów, jak np. długie oczekiwanie na wydanie dokumentów rejestracyjnych), jak i też dla administracji (brak wiarygodnych informacji o flocie, brak możliwości szybkiego potwierdzenia danych w sytuacjach kryzysowych, np. podczas prowadzenia akcji ratunkowej, brak rejestru w formie elektronicznej).

Największa liczba jednostek pływających jest zarejestrowana w 380 polskich starostwach jako statki używane do amatorskiego połowu ryb. Możliwość rejestracji w starostwach mają armatorzy jednostek śródlądowych bez napędu mechanicznego o iloczynie długości i szerokości nieprzekraczającym 20 m² lub z napędem mechanicznym o mocy nieprzekraczającej 20 kW. Właściciele jachtów i łodzi wybierają rejestrację w starostwach ze względu na prostą i szybką procedurę, niskie koszty oraz łatwy dostęp do punktu rejestracji. Z danych zebranych w 2017 r. przez Ministerstwo wynika, że w rejestrach prowadzonych przez starostów wpisanych jest ponad 300 000 jednostek. Należy przypuszczać, że pewna część spośród tych jednostek już nie istnieje, ale nie została wyrejestrowana przez właścicieli.

Opracowując koncepcję reformy rejestracji, starano się uwzględnić zalety istniejących rozwiązań, wprowadzając zmiany tam, gdzie funkcjonujące aktualnie rozwiązania nie sprawdzają się. Obecnie wnioski o rejestrację nie są ujednocnione pomiędzy starostwami i zawierają bardzo ograniczony zakres informacji, niewystarczający dla pełnej identyfikacji jednostki pływającej i właściciela.

Nie istnieje centralna baza informacji o zarejestrowanych jednostkach pływających. W praktyce nie funkcjonują mechanizmy, które pozwoliłyby skutecznie zweryfikować dane zawarte we wniosku o rejestrację i prawo danej osoby do zarejestrowania danego sprzętu pływającego. Oznacza to również, że niemożliwe jest praktyczne wykorzystanie danych zbieranych podczas rejestrowania jednostki przez służby prowadzące akcje ratunkowe oraz organy ścigania, np. w przypadku kradzieży. Starostwa nie wydają dokumentu rejestracyjnego, a jedynie zaświadczenie o rejestracji, które nie jest potwierdzeniem własności.

Wypracowanie projektu zmian nie było zadaniem łatwym. Przyjęto zasadę, że przepisy powinny być możliwie najprostsze i przejrzyste dla adresata normy prawnej. Stwierdzono też, że nie ma uzasadnienia dla istotnego różnicowania wymogów dla małych jednostek morskich i śródlądowych, choć dotychczas wymagania te znacznie się różniły. Należy zauważyć, że znaczna część jednostek uprawia żeglugę zarówno na wodach morskich, jak na wodach śródlądowych, a także, że pewne akweny, jak np. Zalew Szczeciński, są traktowane zarówno jako rejony żeglugi morskiej, jak śródlądowej. Obowiązek rejestracji zharmonizowano biorąc pod uwagę potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa żeglugi, ochrony praw własności i sprawności przeprowadzanych akcji ratowniczych. Względy te, jak również potrzeba wypełniania przez Polskę zadań zawartych w „Konwencji Narodów Zjednoczonych z 1988 r. o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi”, a w szczególności obowiązków w zakresie rozpatrywania próśb o potwierdzenie rejestracji statku, przesądzają o konieczności gromadzenia danych w zakresie określonym w ustawie dotyczących jednostek pływających i ich właścicieli. Dodatkowo należy mieć na względzie, że rejestrowane powinny być jednostki, które mają znaczną wartość, aby poprzez wprowadzone przepisy i mechanizmy utrudnić powtórny legalizację skradzionego sprzętu oraz ułatwić ściganie sprawców tego rodzaju przestępstw.

Z uwagi na niedogodności i niespójności istniejących rozwiązań, Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej zaproponowało szereg nowych rozwiązań. Zgodnie z przyjętymi zmianami są to:

1. Utworzenie jednego rejestru dla wszystkich jachtów i innych jednostek pływających o długości do 24 m (obejmującego jednostki śródlądowe i morskie, żaglowe i motorowe, w tym przeznaczone do amatorskiego połowu ryb oraz połowów rybackich na wodach śródlądowych), z pozostawieniem możliwości rejestracji w polskim rejestrze okrętowym prowadzonym przez izby morskie, co z kolei umożliwi ustanowienie hipoteki morskiej. Obowiązek rejestracji będzie dotyczył wszystkich jachtów i jednostek pływających używanych do amatorskiego

- połowu ryb o długości co najmniej 7,5 m lub o mocy silnika co najmniej 15 kW, jednostek pływających używanych do połowów rybackich oraz jednostek pływających uprawiających żeglugę poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Możliwość rejestracji poprzez system najprostszy i przyjazny dla odbiorcy. Rejestracja odbywać się będzie w starostwach oraz polskich związkach sportowych; PZZ i PZMWiNW, aby zapewnić łatwy dostęp obywateli do punktów rejestracji i równoległą możliwość składania wniosków drogą elektroniczną (za pośrednictwem e-Puap).
 3. Prowadzenie rejestru w postaci systemu teleinformatycznego, w celu umożliwienia stałego dostępu do danych (24/7), w szczególności dla służb ratowniczych i administracji państwowej. Administratorem rejestru będzie Dyrektor Urzędu Morskiego w Szczecinie.
 4. Wprowadzenie jednego wzoru dokumentu rejestracyjnego, który będzie miał prostą i wygodną formę plastikowej karty. Będzie zawierał dane m.in. o podstawowych parametrach jednostki pływającej oraz informacje niezbędne dla uprawiania bezpiecznej żeglugi na danej jednostce pływającej (tj. max. liczbę osób na pokładzie i max. siłę wiatru i wysokość fali).
Pozostałe dane (w tym podawane dobrowolnie dla wygody odbiorców, jak np. numer telefonu w sytuacjach alarmowych, numer silnika zaburtowego z tabliczki znamionowej) będą dostępne w elektronicznej bazie danych i można je będzie aktualizować na wniosek właściciela za pośrednictwem e-Puap. Wprowadzone zostaną mechanizmy utrudniające powtórna legalizację skradzionego sprzętu, poprzez obowiązek posiadania oznakowania na kadłubie, zbieranie danych o numerze identyfikacyjnym, obowiązek przedstawiania dokumentu potwierdzającego własność podczas rejestracji, czy obowiązek informowania o zbyciu.
 5. Wymiana etapami wszystkich dotychczasowych dokumentów rejestracyjnych na nowe. Dotychczasowa dokumentacja papierowa pozostanie u podmiotów ją prowadzących (tj. starostów odpowiedzialnych za rejestrację sprzętu do połowu ryb oraz polskich związków sportowych: PZZ i PZMWiNW), które zostaną zobowiązane do utrzymywania dokumentacji archiwalnej 5 lat po planowanym zakończeniu wymiany dokumentów.

Z poważaniem

z upoważnienia

MINISTRA

Grzegorz Witkowski

Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jerzego Wcisły

skierowane do ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej Marka Gróbarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Port morski w Elblągu według propagandy Prawa i Sprawiedliwości ma być czwartym portem Rzeczypospolitej. Mnie takie deklaracje oczywiście cieszą, ale niestety za słowami nie idą czyny...

Bo nawet jeśli zapowiadana budowa kanału przez Mierzęę dojdzie do skutku, to sam kanał nie zwiększy możliwości przeladunkowych portu, a rząd PiS wycofał się z deklaracji poprzedniego rządu PO-PSL przeznaczenia na konieczną rozbudowę portu kwoty 150 milionów zł.

Co gorsza, obecnie nie ma nawet pieniędzy na bieżące utrzymanie torów wodnych. W efekcie – chyba po raz pierwszy po zimowych przerwach – nie pogłębiono tychże torów, co praktycznie zatrzymało przeladunki w porcie. Z portu nie mogą wypłynąć załadowane już barki i do portu nie mogą wpływać barki załadowane w Kaliningradzie. Prawdopodobnie Urząd Morski w Gdyni nie posiada pieniędzy na realizację tego zadania, więc za kilka miesięcy port w Elblągu, zamiast otrzymać laury czwartego portu Rzeczypospolitej, stanie się bankrutem.

Proszę Pana Ministra o zbadanie tego problemu i doprowadzenie w szybkim tempie do pogłębienia torów wodnych na Zalewie Wiślanym.

Jerzy Wcisła

Odpowiedź

Warszawa, 16 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Jerzego Wcisłę podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 r., w sprawie realizacji budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską, uprzejmie przedstawiam stosowne informacje.

Na wstępie wyrażam moje zdziwienie odnośnie do podniesionej przez Pana deklaracji jakoby ówczesny rząd PO-PSL planował przeznaczyć środki na rozbudowę portu morskiego w Elblągu w kwocie 150 mln zł. Wskazać należy, że przedmiotowe środki nie zostały przez rząd PO-PSL przewidziane w budżecie, co wykluczało przeprowadzenie jakiegokolwiek inwestycji.

Pragnę przypomnieć, że obecny Zarząd Województwa Pomorskiego, zdominowany przez działaczy Platformy Obywatelskiej, negatywnie odniósł się do rządowego projektu budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską, zaprzeczając tym samym prezentowanemu przez Pana stanowisku.

Powyższe pokazuje hipokryzję działaczy PO, którzy na etapie parlamentarnym głosują za ustawą o inwestycjach w zakresie budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską, a na etapie realizacji są jej przeciwni.

W związku z powyższym, apeluję do Pana senatora, aby wpłynął na swoich kolegów z Zarządu Województwa Pomorskiego o niepodejmowanie szkodliwych decyzji i umożliwienie realizacji strategicznych dla regionu inwestycji.

Odnosząc się do kwestii pogłębienia toru wodnego do Elbląga, uprzejmie informuję, że takie prace odbywają się średnio co 2–3 lata, w zależności od natężenia ruchu statków, i jest to koszt od ok. 1 do ok. 2 mln zł.

Nieprawdą jest, jakoby Urząd Morski w Gdyni nie posiadał w 2018 r. środków na bieżące utrzymanie toru podejściowego do Elbląga. Obecnie trwa postępowanie przetargowe na wykonanie zadania „Roboty podczyszczeniowe na Zalewie Wiślanym”. Zadanie to obejmuje m.in. pogłębienie toru podejściowego do Elbląga. W dniu 20 marca 2018 r. nastąpiło otwarcie ofert.

Podkreślić należy jednak, iż roboty pogłębiarskie mogą rozpocząć się – zgodnie z decyzją środowiskową – dopiero od 1 września (po sezonie lęgowym).

Niemniej jednak, uprzejmie informuję, że w związku z zaistniałą po sezonie zimowym sytuacją na torze wodnym oraz koniecznością zapewnienia odpowiednich parametrów toru wodnego, Urząd Morski w Gdyni przeprowadził awaryjne przetrąlowanie spłyconego odcinka toru wodnego, w wyniku czego zapewniono żeglowność toru podejściowego do portu w Elblągu, do czasu wykonania ww. prac pogłębiarskich.

Z poważaniem

w zastępstwie
Grzegorz Witkowski
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jerzego Wcisły

skierowane do ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej Marka Gróbarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Prawo wodne uchwalone w lipcu 2017 r. dało polskiemu rządowi ogromne pole manewru, jeśli chodzi o ustalanie wysokości różnych opłat i podatków. Podczas procedowania tej ustawy protestowałem przeciwko dawaniu rządowi uprawnień do podnoszenia opłat nawet o 1000% bez kontroli parlamentu. W mojej ocenie takie prawo ośmiesza ustawodawcę.

Pamiętam, że wiceminister środowiska zarzekał się wtedy np., że w sferze opłat mających wpływ na rozwój turystyki wodnej przez 2 lata będą stosowane najniższe stawki. Zapis takich zapewnień jest w stenogramach z prac Sejmu i Senatu. O ile wiem, podobne zapewnienia rząd składał na spotkaniach z branżą turystyczną.

Mnie te deklaracje dobrej woli nie przekonywały – głosowałem przeciwko takiemu prawu – i okazuje się, że niestety miałem rację. Polacy zostali po prostu oszukani przez polski rząd. Opłaty związane z funkcjonowaniem sektora turystyki, przede wszystkim tzw. podatek denny, nie zostały ustalone na poziomie kwot najniższych, jak zapewniał przedstawiciel rządu RP, i są o ok. 500% wyższe.

Skutki tej decyzji będą tragiczne dla sektora turystyki. Wiele podmiotów po prostu nie wytrzyma takich restrykcji finansowych, a te, które podążają temu wysiłkowi, będą musiały ograniczyć środki na rozwój, na utrzymanie bazy, a także na bezpieczeństwo żeglugi. W efekcie turystyka z powrotem przeniesie się z marin do szuwarów, które wcale nie tak dawno temu opuściła. Przy okazji duża część społeczeństwa uzna, że rząd RP nie dotrzymuje danego słowa, jeśli tylko może wydrenować pieniądze z kieszeni Polaków.

Panie Ministrze, wiem, że za proces tworzenia prawa wodnego odpowiadało Ministerstwo Środowiska, a dzisiaj to prawo wdraża Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej. Ale Polski nie można podzielić resortowo. Obietnice składane Polakom przez Ministerstwo Środowiska są zobowiązaniem polskiego rządu, a więc także Ministerstwa Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej. Proszę o dotrzymanie słowa. Proszę o dotrzymanie słowa, które rząd polski dał posłom, senatorom, a także środowisku branży turystyki wodnej. Proszę o obniżenie opłat do stawek deklarowanych podczas tworzenia prawa wodnego. Proszę też o informację, czy, a jeśli tak, to w jakim czasie i trybie, ministerstwo zajmie się tym problemem.

Jerzy Wcisła

Odpowiedź

Warszawa, 17 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Jerzego Wcisłę podczas 59. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2018 r., w sprawie obniżenia stawek opłaty rocznej za użytkowanie gruntów pokrytych wodami, uprzejmie przedstawiam stosowne informacje.

Obowiązujące stawki opłaty nie powinny stanowić realnego obciążenia dla użytkowników wód. W niektórych przypadkach stawki zostały ustanowione na minimalnym poziomie. Na przykład, jeżeli dany grunt jest przeznaczony pod ogólnie dostępne darmowe kąpieliska i stałe tory wodne służące do uprawiania sportów wodnych, stawka za 1 m² tego gruntu wynosi 1 gr (0,01 zł). Opłatę ponosi się za realnie zajmowany akwen, obszar bezpośrednio powiązany z urządzeniem wodnym. Ponadto, opłata wodna jest naliczana wyłącznie za czas rzeczywistego zajmowania akwenu (np. od maja do października danego roku).

Najwyższa stawka wskazana w rozporządzeniu wynosi 8,90 zł i dotyczy przypadku prowadzenia na danym terenie działalności usługowej, tzn. sytuacji, gdy przedsiębiorca czerpie zysk ze względu na prowadzenie działalności nad wodą, która jest własnością Skarbu Państwa. Co warto podkreślić, na przestrzeni lat stawka ta uległa zmniejszeniu z 12,19 zł do 8,90 zł.

Po szczegółowej i wnikliwej analizie przepisów należy odróżnić transport śródlądowy zorganizowany od działalności służącej rekreacji (mariny itp.) Dlatego też Wody Polskie naliczają stawki:

- **0,89 zł za 1 m² na rok** – wyłącznie za porty, przystanie, nabrzeża, pomosty i wyciągi dla statków, wykorzystywane do przewozów pasażerskich;
- **5,00 zł za 1 m² na rok** – za grunty wykorzystywane do gastronomii i hotelarstwa;
- **8,90 zł za 1 m² na rok** – za grunty wykorzystywane dla działalności usługowej zadeklarowanej przez przedsiębiorcę.

Takie podejście jest również zgodne z potrzebą ograniczenia ekspansji pomostów w wody jezior.

Opłaty za użytkowanie gruntów pokrytych wodami nie są nowym obciążeniem dla użytkowników wód. Do końca 2017 roku, tzn. do dnia wejścia w życie nowej ustawy – Prawo wodne i nowych stawek (wprowadzonych rozporządzeniem Rady Ministrów) korzystający z wód wnosili te opłaty na konta innych podmiotów publicznych. Obecnie pobierają je Wody Polskie, które są głównym podmiotem odpowiedzialnym za gospodarkę wodną w Polsce.

Obowiązujące i poprzednio obowiązujące rozporządzenie w przedmiotowej sprawie dzieli aż 12 lat. Do końca 2017 r. na podstawie przepisu art. 20 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne, z opłaty rocznej za użytkowanie gruntów pokrytych wodami były zwolnione grunty oddawane w użytkowanie dla potrzeb działalności służącej do uprawiania rekreacji, turystyki, sportów wodnych oraz amatorskiego połowu ryb. Przedmiotowy przepis był, co do zasady, skierowany do podmiotów, które nie prowadziły działalności usługowej na gruntach pokrytych wodami, w tym w szczególności do osób fizycznych dla potrzeb powszechnego korzystania z wód. Korzystanie z wód dla potrzeb działalności gospodarczej było w ówczesnym porządku prawnym traktowane jako szczególne korzystanie z wód, ze względu na wyłączenie z zakresu zwykłego korzystania z wód.

Z powyższego zwolnienia korzystały w praktyce nie tylko osoby fizyczne lecz również podmioty prowadzące działalność gospodarczą, wykazując, że oddanie w użytkowanie gruntów pokrytych wodami jest na potrzeby działalności służącej do uprawiania rekreacji, turystyki, sportów wodnych oraz amatorskiego połowu ryb, przy czym wielokrotnie była to działalność o charakterze usługowym.

Ze względu na węższy zakres zwolnienia z opłaty rocznej za użytkowanie gruntów pokrytych wodami określony w ustawie z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne w stosunku do ustawy – Prawo wodne z 2001 r., rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości jednostkowych stawek opłaty rocznej za użytkowanie gruntów pokrytych wodami, wprowadziło rozróżnienie działań objętych opłatą roczną w ramach przedsięwzięć związanych z uprawianiem na wodach śródlądowych rekreacji, turystyki, sportów wodnych oraz amatorskiego połowu ryb, jak również zmniejszono wysokość jednostkowej stawki opłaty rocznej dla przedsięwzięć związanych z działalnością usługową (z 12,19 zł/m² w 2006 r. do 8,90 zł/m² w 2017 r.). Rozróżnienie w katalogu przedsięwzięć związanych z uprawianiem na wodach śródlądowych rekreacji, turystyki, sportów wodnych oraz amatorskiego połowu ryb (§2 ust. 1 pkt 8 ww. rozporządzenia) obejmuje 4 rodzaje przedsięwzięć, przy czym

ustalone jednostkowe stawki opłat odzwierciedlają preferencyjne traktowanie działalności o charakterze ogólnospołecznym.

Oplata za użytkowanie gruntów pokrytych wodami jest ekwiwalentem z tytułu ograniczenia innym użytkownikom wód możliwości korzystania z nich, w tym w szczególności wskutek wykonania urządzeń wodnych, czy też prowadzenia działalności usługowej.

Jednocześnie należy wskazać, że ustawa z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne zwalnia z opłaty rocznej grunty pokryte wodami oddawane w użytkowanie jednostkom samorządu terytorialnego, klubom sportowym, w tym uczniowskim klubom sportowym, związkom sportowym oraz uprawnionym do rybactwa, na potrzeby uprawiania rekreacji, turystyki, sportów wodnych oraz amatorskiego połowu ryb, jeżeli podmioty te zapewniają powszechny dostęp do wód.

Mając na uwadze powyższe należy podkreślić, że opłaty za użytkowanie gruntów pokrytych wodami należącymi do Skarbu Państwa są ponoszone raz w roku i ich wysokość nie powinna stanowić realnego obciążenia dla przedsiębiorców i zwykłych użytkowników przystani, pomostów, marin itd.

Z poważaniem

z upoważnienia

MINISTRA

Anna Moskwa

Podsekretarz Stanu